

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

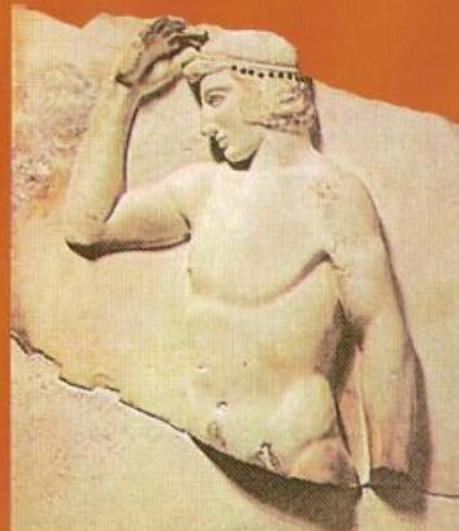

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

**Από τους προϊστορικούς πολιτισμούς
της Ανατολής έως την εποχή του
Ιουστινιανού**

**Α΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
(ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ)**

Τόμος 2ος

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Τόμος 2ος

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**
Ομάδα Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σκούταρη Σπυριδούλα

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Άγαλμα του Ραμσή Β΄ και ανδριάντας του Αυγούστου
(αριστερά).

Αναθηματικό ανάγλυφο αυτοστεφανούμενου εφήβου
από το ιερό της Αθηνάς στο Σούνιο (κέντρο).

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΗ ΜΑΣΤΡΑΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Α΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
(ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ)

Τόμος 2ος

Συγγραφέας

ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΣΤΡΑΠΑΣ, δ.φ., εκπαιδευτικός Δ. Ε.

Επιτροπή αξιολόγησης

ΜΙΚΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ., καθηγήτῆς του Παν/μιου Αθηνών

ΜΑΝΔΑΛΑΚΗ ΑΙΚΑΤ., δ.φ., εκπαιδευτικός Δ.Ε.

ΠΕΡΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ., μ.δ., εκπαιδευτικός Δ.Ε.

Υπεύθυνος για το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο:

ΙΩΣΗΦ ΠΕΡΑΚΗΣ, δ.φ., Πάρεδρος του Π.Ι.

Φιλολογική επιμέλεια

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΑΚΚΑ, μ. ιστορίας, εκπαιδευτικός Δ.Ε.

2.3 Κλασική εποχή (480 - 323 π.Χ.)

Την περίοδο από το τέλος των περσικών πολέμων έως και το θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου οι ιστορικοί ονομάζουν κλασική. Ο χαρακτηρισμός αυτός αναγνωρίζει στην εποχή την υπεροχή των συντελεστών της και των επιτευγμάτων τους, επικυρώνει την πνευματική τους επιβολή και τη διαχρονική επιβίωσή τους στις ιδέες και στα δημιουργήματα μεταγενέστερων εποχών. Την εποχή αυτή διαμορφώθηκαν οι αξίες που αποτελούν τα θεμέλια του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού.

Το νικηφόρο αποτέλεσμα των περσικών πολέμων ήταν καθοριστικό για την ιστορική πορεία των Ελλήνων. Η αυτοπεποίθηση, η αίσθηση της αυτάρκειας αλλά και της υπεροχής απέναντι στους «βαρβάρους» και πάνω απ' όλα η ψυχική ευφορία του νικητή που θέλει να αποκαταστήσει τις καταστροφές ήταν κίνητρα που δημιούργησαν τα επιτεύγματα στην πολιτική, στα γράμματα και τις τέχνες της κλασικής εποχής.

Μετά τους περσικούς πολέμους και για πενήντα περίπου χρόνια η Αθήνα εξελίχθηκε σε ηγεμονική δύναμη, γεγονός που δημιούργησε τις προϋποθέσεις της αντιπαράθεσής της με τη Σπάρτη. Τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα των δύο σημαντικότερων πόλεων είχαν ως αποτέλεσμα τη διαίρεση του ελληνικού κόσμου σε δύο μεγάλους συνασπισμούς. Οδήγησαν τους Έλληνες σε μακροχρόνια εμφύλια σύρραξη τριάντα περίπου χρόνων, τον Πελοποννησιακό πόλεμο.

Στο πρώτο μισό του 4ου αι. π.Χ. τον ανταγωνισμό των ελληνικών πόλεων-κρατών υποδαύλισε η παρέμβαση των Περσών με την παροχή χρημάτων ή στρατιωτικής βοήθειας, ενώ το δεύτερο μισό του αιώνα

εμφανίζεται ως επιτακτική ανάγκη η ιδέα της πανελληνίας ένωσης. Η ένωση των Ελλήνων και ο κοινός τους αγώνας εναντίον των Περσών ήταν εγχείρημα του Ελληνισμού της Μακεδονίας, το οποίο επιτεύχθηκε εν μέρει από το Φίλιππο Β' και ολοκληρώθηκε από το Μ. Αλέξανδρο.

Η συμμαχία της Δήλου – Αθηναϊκή ηγεμονία. Η Αθήνα μετά την απόκρουση του περσικού κινδύνου ανασυγκροτήθηκε και εξελίχθηκε σε μεγάλη ναυτική δύναμη. Τέθηκε επικεφαλής μεγάλου μέρους των ελληνικών πόλεων, ιδρύοντας την Α' Αθηναϊκή συμμαχία (478/7 π.Χ.). Η ενέργεια αυτή ήταν απόλυτα εναρμονισμένη με τις επιδιώξεις και τα συμφέροντά της, που στόχευαν στην ανάδειξή της σε μεγάλη δύναμη. Έδρα της συμμαχίας ορίστηκε η Δήλος (Δηλιακή συμμαχία), όπου βρισκόταν το συμμαχικό ταμείο και συγκεντρώνονταν κάθε χρόνο οι αντιπρόσωποι. Τα μέλη που την αποτελέσαν είχαν, τουλάχιστον στην αρχή, τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις. Ο φόρος καθοριζόταν σε πλοία ή χρήματα¹².

12. Η ίδρυση της συμμαχίας της Δήλου

Οι Αθηναίοι ανέλαβαν, έτσι, την αρχηγία με τη θέληση των συμμάχων εξαιτίας της έχθρας τους εναντίον του Πausανία. Όρισαν ποιοι από τους συμμάχους έπρεπε να συνεισφέρουν χρήματα και ποιοι να προμηθεύσουν καράβια για την αντιμετώπιση των βαρβάρων. Σκοπός, έλεγαν, ήταν να λεηλατήσουν τις κτήσεις του Βασιλέως, αντίποινα για όσα είχαν πάθει. Για πρώτη φορά, τότε, οι Αθηναίοι διόρισαν Ελληνοταμίεις που πήγαιναν και εισέπρατταν τον φόρο. Έτσι ονομάστηκε τότε, η εισφορά. Το ύψος του πρώτου φόρου που ορίστηκε

ήταν τετρακόσια εξήντα τάλαντα,
ταμείο ήταν η Δήλος και οι συνελεύσεις της
συμμαχίας γίνονταν στο Ναό.

Θουκυδίδης, Α. 96 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Τη συμμαχία οι Αθηναίοι τη χρησιμοποίησαν ως μέσο επικράτησης και κυριαρχίας· ως μέσο επικράτησης απέναντι στους Πέρσες και στους υπόλοιπους Έλληνες και ως μέσο επιβολής της κυριαρχίας τους στους ίδιους τους συμμάχους. Ο πόλεμος εναντίον των Περσών συνεχίστηκε με αρκετές διακοπές, εξαιτίας των πολιτικών αντιθέσεων στην Αθήνα. Οι Έλληνες που δεν είχαν προσχωρήσει στη συμμαχία, αν και δεν αντιμετώπιζαν ευνοϊκά την αύξηση της δύναμης των Αθηναίων, εντούτοις δεν εκδήλωναν φανερά την αντίθεσή τους. Ακόμα και οι Σπαρτιάτες ήταν επιφυλακτικοί και μόνο όταν τους δινόταν η ευκαιρία, προσπαθούσαν με πλάγιο τρόπο να εξασθενίσουν την αυξανόμενη δύναμη της Αθήνας.

Ο Κίμων, εκπρόσωπος της αριστοκρατικής παράταξης, ήταν υπέρ της συνεργασίας με τη Σπάρτη. Ως αρχιστράτηγος της συμμαχίας εργάστηκε για τη στερέωση της αθηναϊκής δύναμης και την αντιμετώπιση των Περσών. Η σημαντικότερη από τις στρατιωτικές ενέργειές του ήταν η νικηφόρα αντιμετώπιση των Περσών στις εκβολές του Ευρυμέδοντος ποταμού στις Μικρασιατικές ακτές (περίπου το 467 π.Χ.). Ωστόσο, η φιλολακωνική πολιτική που ακολούθησε είχε ως αποτέλεσμα την πολιτική του ήττα και τη διακοπή των φιλικών σχέσεων Αθήνας και Σπάρτης, όταν οι Λακεδαιμόνιοι απέπεμψαν αθηναϊκή στρατιωτική δύναμη που είχε σταλεί για να τους συνδράμει στη διάρκεια εξέγερσης των ειλώντων της

Μεσσηνίας (Γ Μεσσηνιακός πόλεμος, 464-455 π.Χ.).

Στην Αθήνα την περίοδο αυτή συνέβησαν πολιτικές ανακατατάξεις. Οι δημοκρατικοί επικράτησαν με αρχηγό τον **Εφιάλτη** και περιορίσαν τις δραστηριότητες των αριστοκρατικών¹³.

13. Ο Εφιάλτης περιορίζει τη δύναμη των αριστοκρατικών

Για δεκαεπτά χρόνια ακριβώς μετά από τους περσικούς πολέμους η πολιτεία παρέμεινε κάτω από την εξουσία των Αρεοπαγιτών (αριστοκρατικών), αν και προοδευτικά έχαναν τη δύναμή τους. Καθώς αύξανε η ισχύς του πλήθους, έγινε αρχηγός της δημοκρατικής παράταξης ο Εφιάλτης, ο γιος του Σοφωνίδα, που τον θεωρούσαν αδιάφθορο και φιλόπατρι], και στράφηκε κατά της Βουλής του Αρείου Πάγου. Πρώτιστα έβγαλε από τη μέση πολλούς Αρεοπαγίτες, κινώντας δίκες εναντίον τους εξαιτίας της διοίκησης τους.

Αριστοτέλης, Αθηναίων Πολιτεία, 25.

Ο Κίμων εξοστρακίστηκε (461 π.Χ.) και η φιλολακωνική πολιτική του εγκαταλείφθηκε οριστικά. Μετά τον εξοστρακισμό του Κίμωνα δολοφονήθηκε ο Εφιάλτης και αρχηγός των δημοκρατικών αναδείχθηκε ο **Περικλής**.

Η Αθήνα, παρά τον ανταγωνισμό της με τη Σπάρτη, κατόρθωσε να επεκτείνει τη συμμαχία ανάμεσα στους Έλληνες.

Επιβλήθηκε δυναμικά μεταβάλλοντας τη συμμαχία σε ηγεμονία. Η μεταβολή αυτή έγινε τυπικά με τη μεταφορά του συμμαχικού ταμείου από τη Δήλο στην Ακρόπολη των Αθηνών (454 π.Χ.). Ουσιαστικά όμως εκδηλώθηκε με ένοπλες επεμβάσεις των Αθηναίων στις συμμαχικές πόλεις που παρουσίαζαν διαθέσεις αποχώρησης από τη συμμαχία.

Ο Κίμων επέστρεψε μετά από δεκάχρονη εξορία (451 π.Χ.) και έγινε εκ νέου κύριος της πολιτικής κατάστασης. Υπέγραψε πενταετή ανακωχή με τη Σπάρτη και στράφηκε εναντίον των Περσών στην Κύπρο, όπου και πέθανε κατά την πολιορκία του Κιτίου (450 π.Χ.). Ο αθηναϊκός στόλος όμως τον επόμενο χρόνο κατόρθωσε να νικήσει τον περσικό στη Σαλαμίνα της Κύπρου.

Οι Αθηναίοι λέγεται ότι συνήψαν συνθήκη ειρήνης με τους Πέρσες, υποχρεώνοντάς τους να αναγνωρίσουν την ανεξαρτησία των ελληνικών πόλεων της Μ. Ασίας. Η συνθήκη αυτή είναι γνωστή ως Καλλίειος από το όνομα του αρχηγού της αθηναϊκής αποστολής στα Σούσα. Πολλοί ιστορικοί ονομάζουν την ειρήνη Κιμώνειο, υποστηρίζοντας ότι κύριος συντελεστής της ήταν ο Κίμων με τις νίκες του εναντίον των Περσών.

Μετά το θάνατο του Κίμωνα πολιτική δράση ανέλαβε ο Περικλής, ο οποίος έκλεισε ειρήνη για τριάντα χρόνια (τριακοντούτεις σπονδαί) με τους Σπαρτιάτες (445 π.Χ.).

Η εποχή του Περικλή. Η περίοδος της τριακονταετούς ειρήνης, που στην πραγματικότητα κράτησε μόνο δεκαπέντε χρόνια, ταυτίζεται με την ανάπτυξη της Αθήνας στο εσωτερικό της και την απόλυτη κυριαρχία επί των συμμάχων της. Κύριος συντελεστής της κατάστασης ήταν αναμφισβήτητα ο

Περικλής. Η προσωπικότητα του χαρισματικού αυτού ηγέτη σφράγισε ουσιαστικά με τη δράση του την εποχή, ώστε δίκαια από πολλούς μελετητές ολόκληρος ο 5ος αι. π.Χ. να χαρακτηρίζεται για την Αθήνα ως «χρυσούς αιών του Περικλέους».

Ο ίδιος καθιερώθηκε στην Αθήνα μετά τη δολοφονία του Εφιάλτη και το θάνατο του Κίμωνα. Εκλεγόταν με δημοκρατικές διαδικασίες κάθε χρόνο στρατηγός. Ο Θουκυδίδης μας πληροφορεί ακριβώς για το πολιτικό καθεστώς που επικρατούσε εκείνη την εποχή, «εγίγνετό τε λόγω μεν δημοκρατία, έργω δε υπό του πρώτου ανδρός αρχή» (Β. 65.9), χωρίς βέβαια να υπονοεί την επιβολή τυραννίδας. Σε άλλο σημείο της ιστορίας του αναφέρει ότι ο Περικλής επιβαλλόταν στο πλήθος χωρίς να περιορίζει τις ελευθερίες του. Γεγονός είναι ότι και οι προϋποθέσεις υπήρχαν - κοινωνικές, πολιτικές, οικονομικές - και ο Περικλής είχε την πολιτική οξυδέρκεια προικισμένου ηγέτη, ώστε η Αθήνα να φτάσει στο απόγειο της πολιτικής και πολιτιστικής της ανάπτυξης¹⁴.

14. Σημαντικά μέτρα της πολιτικής του Περικλή

Ύστερα από αυτά, όταν ο Περικλής έγινε αρχηγός της δημοκρατικής παράταξης, το πολίτευμα εκδημοκρατικοποιήθηκε περισσότερο. Ο Περικλής αφαίρεσε μερικές αρμοδιότητες από τον Άρειο Πάγο και κυρίως προσπάθησε να οργανώσει τη ναυτική δύναμη της πολιτείας. Έτσι το πλήθος απέκτησε θάρρος μεγαλύτερο και περισσότερες εξουσίες. Σαράντα εννέα χρόνια μετά από τη ναυμαχία της Σαλαμίνας, όταν ήταν επώνυμος άρχοντας ο Πυθόδωρος, άρχισε ο πελοποννησιακός πόλεμος. Κατά τη διάρκεια του πολέμου όλος ο λαός

συγκεντρώθηκε μέσα στην πόλη και οι πολίτες συνήθισαν να παίρνουν μισθό όταν ήταν σε εκστρατεία. Με αυτόν τον τρόπο ο λαός, συνειδητά ή ασυνείδητα, ασκούσε ο ίδιος την εξουσία. Ο Περικλής πρώτος χορήγησε μισθό στους δικαστές για να συναγωνιστεί τον Κίμωνα που ήταν πλούσιος και ξόδευε για το λαό.

Αριστοτέλης, Αθηναίων Πολιτεία, 27.

Όστρακο με χαραγμένο το όνομα τον Κίμωνα. Τον πολίτη εκείνο του οποίου το όνομα ήταν χαραγμένο στα περισσότερα όστρακα, τον εξόριζαν για δέκα χρόνια από την πόλη. Το μέτρο του οστρακισμού θεσπίστηκε για την αντιμετώπιση της επιβολής τυραννικού καθεστώτος. (Αθήνα, Μουσείο Αρχαίας Αγοράς)

Η ενίσχυση του δημοκρατικού πολιτεύματος επιτεύχθηκε με την καθιέρωση χρηματικής αποζημίωσης για τους κληρωτούς άρχοντες, τους βουλευτές και τους λαϊκούς δικαστές. Τούτο το μέτρο στόχευε στην οικονομική ενίσχυση των λαϊκών στρωμάτων που δε διέθεταν περιουσία και έπρεπε να

συμμετέχουν στη διοίκηση του κράτους. Οι οικονομικές παροχές επεκτάθηκαν και σε δαπάνες για την πολιτιστική ανάπτυξη των Αθηναίων. Τα θεωρικά ήταν το αντίτιμο της ελεύθερης εισόδου των πολιτών στο θέατρο, το οποίο αποτελούσε χώρο παιδείας για τους Αθηναίους.

Έχοντας εξασφαλίσει την κυριαρχία της Αθήνας μεταξύ των συμμάχων, ο Περικλής επιδίωξε να επεκτείνει την εμπορική επιρροή των Αθηναίων και προς τη Δύση. Συμμάχησε με την Εγέστα, τους Λεοντίους, το Ρήγιο και συνέβαλε στην ίδρυση της αποικίας των Θουρίων (444/3 π.Χ.). Έτσι ο Πειραιάς εξελίχθηκε σε μεγάλο εμπορικό λιμάνι. Το επίγειο της Αθήνας, που χτίστηκε σύμφωνα με τα πολεοδομικά σχέδια του Ιππόδαμου του Μιλήσιου, γρήγορα εξελίχθηκε στο κυριότερο εμπορικό κέντρο ολόκληρης της Μεσογείου.

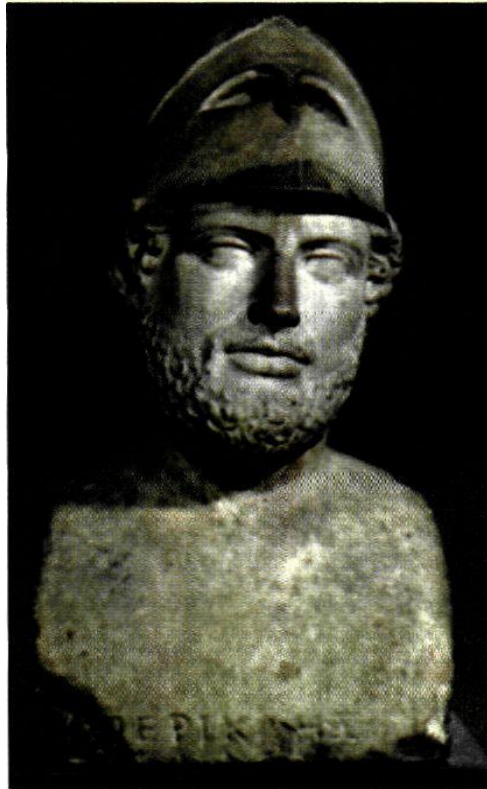
Τα έσοδα του αθηναϊκού κράτους την περίοδο αυτή προέρχονταν από την εκμετάλλευση των μεταλλείων, τη φορολογία, το φόρο των συμμάχων και τις έκτακτες εισφορές.

Το ίδιο το κράτος εκμίσθωνε σε ιδιώτες τα ορυχεία μετάλλου για ορισμένο χρονικό διάστημα. Η εργασία στα ορυχεία εκτελούνταν κυρίως από δούλους.

Την εποχή του Περικλή άμεση φορολογία δεν υπήρχε στην Αθήνα- ίσως εφαρμόστηκε σε στιγμές μεγάλης κρίσης. Μόνο οι εγκαταστημένοι από άλλες πόλεις στην Αθήνα πλήρωναν φόρο, το μετοίκιο, 12 δραχμές το χρόνο για τους άνδρες και 6 δραχμές για τις γυναίκες, αν είχαν εισοδήματα. Σημαντικό όμως έσοδο του κράτους ήταν η έμμεση φορολογία, που επιβαλλόταν για τα εισαγόμενα και εξαγόμενα προϊόντα από τα αθηναϊκά λιμάνια και κυρίως από τον Πειραιά.

Οι εισφορές των συμμάχων, όταν το συμμαχικό

ταμείο μεταφέρθηκε στην Αθήνα (454 π.Χ.) ανέρχονταν σε απόθεμα 8.000 τάλαντων*, το 445π.Χ. σε 9.700 τάλαντα και πριν την έναρξη του Πελοποννησιακού πολέμου (431 π.Χ.) σε 6.000 τάλαντα. Εκτός όμως από τις τακτικές αυτές εισφορές οι Αθηναίοι επέβαλλαν στους συμμάχους πολλές φορές έκτακτη φορολογία, κυρίως με τη μορφή πολεμικών αποζημιώσεων.

Προτομή του Περικλή ρωμαϊκών χρόνων, αντίγραφο έργου του 5ου αι. π.Χ. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Βασική πηγή εσόδων από έκτακτες εισφορές ήταν ο θεσμός της λειτουργίας. Πρόκειται για δαπάνες στρατιωτικών και θρησκευτικών εκδηλώσεων που αναλάμβαναν οι πλουσιότεροι πολίτες. Αυτές ήταν υποχρεωτικές και είχαν τιμητικό συγχρόνως χαρακτήρα. Οι σπουδαιότερες από αυτές ήταν: η

χορηγία, σύμφωνα με την οποία ο χορηγός είχε την υποχρέωση να δώσει τα χρήματα για τη διδασκαλία ενός θεατρικού έργου· η **τριηραρχία**, κατά την οποία ο τριήραρχος είχε την υποχρέωση της συντήρησης και του εξοπλισμού μιας τριήρους· η **αρχιθεωρία** για τα έξοδα της επίσημης αποστολής (θεωρίας) σε πανελλήνιες γιορτές· η **εστίαση** για τα έξοδα του

δείπνου μιας φυλής σε θρησκευτικές γιορτές· η **γυμνασιαρχία** για την τέλεση αγώνων λαμπαδηδρομίας στα Παναθήναια.

Ο Πελοποννησιακός πόλεμος (431-404 π.Χ.). Οι τοπικές συγκρούσεις μεταξύ των Αθηναίων και των αντιπάλων τους, κυρίως Σπαρτιατών, Θηβαίων, Κορινθίων, που έληξαν με την υπογραφή τριακονταετούς ειρήνης (445 π.Χ.), δεν έδωσαν λύσεις στις διαφορές τους.

Οι δύο μεγάλες συμμαχίες, δηλαδή η Αθηναϊκή και η Πελοποννησιακή, που βρίσκονταν πίσω από την Αθήνα και τη Σπάρτη, υποδαύλιζαν τους ανταγωνισμούς και οδηγούσαν σε ανοικτή ρήξη. Η αντιπαράθεση, εξάλλου, είχε τις ρίζες της και σε άλλους παράγοντες:

♦ Στη φυλετική διαφορά: Αθηναίοι - Ίωνες και Σπαρτιάτες - Δωριείς·

♦ στην πολιτειακή συγκρότηση των δύο αντιπάλων, δηλαδή της δημοκρατικής Αθήνας και της ολιγαρχικής Σπάρτης·

♦ στις ηγεμονικές τάσεις της Αθήνας.

Όλος σχεδόν ο ελληνικός κόσμος πριν ξεσπάσει ο πόλεμος είχε χωριστεί σε δύο αντίπαλα στρατόπεδα· οι αφορμές απέμεναν για την έναρξη της σκληρότερης εμφύλιας σύγκρουσης του αρχαίου ελληνικού κόσμου. Ο πόλεμος είχε διάρκεια περίπου τριάντα χρόνια. Τα

γεγονότα του υπήρξαν το αντικείμενο έρευνας δύο ιστορικών της αρχαιότητας, του Θουκυδίδη και του Ξενοφώντα. Οι νεότεροι ιστορικοί διέκριναν τα γεγονότα του πολέμου σε τρεις επιμέρους περιόδους: τον Αρχιδάμειο ή Δεκαετή πόλεμο (431-421 π.Χ.), τη Σικελική εκστρατεία (415-413 π.Χ.) και το Δεκελεικό ή Ιωνικό πόλεμο (413-404 π.Χ.).

Η μία όψη αθηναϊκού νομίσματος του 5ου αι. π.Χ. με το κεφάλι της θεάς Αθηνάς. Είχε ευρύτατη κυκλοφορία στις αγορές του ελληνικού κόσμου. (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

Ο Πελοποννησιακός πόλεμος ήταν εξοντωτικός για όλες τις ελληνικές πόλεις και ιδιαίτερα για εκείνες που μεταβλήθηκαν σε πεδία συγκρούσεων ή για εκείνες που υπέστησαν τις συνέπειες της αντιπαράθεσης με μια από τις δύο μεγάλες δυνάμεις, όπως συνέβη με τις Πλαταιές, τη Μυτιλήνη, τη Μήλο και άλλες¹⁵.

15. Συνοπτικός απολογισμός των καταστροφών του Πελοποννησιακού πολέμου

Απ' όλα τα προηγούμενα πολεμικά γεγονότα, το μεγαλύτερο ήταν ο Περσικός πόλεμος, ο οποίος τερματίστηκε με δύο ναυμαχίες και δύο μάχες, ενώ ο σημερινός πόλεμος κράτησε πάρα πολλά χρόνια και προκάλεσε τόσες συμφορές στην Ελλάδα, όσες δεν είχε ποτέ πάθει σε ανάλογο χρονικό διάστημα. Ποτέ άλλοτε δεν κυριεύτηκαν και δεν καταστράφηκαν τόσες πολιτείες είτε από βαρβάρους είτε από Έλληνες που πολεμούσαν μεταξύ τους. Σε πολλές, μάλιστα, πολιτείες, αφού καταστράφηκαν, εγκαταστάθηκε καινούργιος πληθυσμός. Ποτέ άλλοτε δεν έγιναν τόσες εξορίες και δεν σκοτώθηκαν τόσο άνθρωποι, είτε στον πόλεμο είτε σ' εμφυλίους σπαραγμούς. Εκτός απ' αυτό πολλά από τα όσα αναφέρονται σε παλιές διηγήσεις, τα οποία όμως σπάνια επαληθεύονταν, έγιναν πιστευτά. Γιατί έγιναν πολλοί και καταστρεπτικοί σεισμοί και εκλείψεις ηλίου πολύ συχνότερες από όσες μπορούσαν να μνημονευτούν για τις παλιές εποχές. Μεγάλες ξηρασίες σημειώθηκαν σε πολλά μέρη και προκάλεσαν λιμούς και τέλος η φοβερή επιδημία, που προξένησε μεγάλες βλάβες και καταστροφή. Όλα αυτά έγιναν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Τον άρχισαν οι Αθηναίοι και οι Πελοποννήσιοι καταγγέλλοντας τις τριαντάχρονες σπονδές τις οποίες είχαν κάνει μετά την επανάσταση της Εύβοιας. Θα εκθέσω πρώτα ποιοι ήσαν οι λόγοι και οι διαφορές που οδήγησαν στον πόλεμο για να μην

αναρωτιέται κανείς αργότερα για ποια αιτία οι Έλληνες περιπλέχθηκαν σε τόσο μεγάλο πόλεμο. Η πραγματική, βέβαια, αλλά ανομολόγητη αιτία ήταν, καθώς νομίζω, το ότι η μεγάλη ανάπτυξη της Αθήνας φόβισε τους Λακεδαιμονίους και τους ανάγκασε να πολεμήσουν.

Θουκυδίδης, Α,23 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Οι επιπτώσεις ήταν καθοριστικές για το μέλλον των ελληνικών πόλεων, γιατί εκτός από τις υλικές καταστροφές και την εξαχρείωση των ανθρώπων, δημιουργήθηκαν και οι προϋποθέσεις ανάμειξης των Περσών στα εσωτερικά θέματα του ελληνικού κόσμου. Άμεση και φανερή συνέπεια του πολέμου ήταν η ήττα των Αθηναίων και κατ' επέκταση η αναγνώριση της Σπαρτιατικής ηγεμονίας από τις ελληνικές πόλεις (404 π.Χ.). Οι έμμεσες όμως συνέπειες έκριναν την τύχη των πόλεων-κρατών στη διάρκεια του επόμενου αιώνα. Η κρίση της πόλης-κράτους. Τον 4ο αι. π.Χ. οι πόλεις-κράτη αντιμετώπισαν στο εσωτερικό προβλήματα οικονομικής και κοινωνικής κρίσης. Στο εξωτερικό οξύνθηκε ο μεταξύ τους ανταγωνισμός και πλήθυναν οι συγκρούσεις, που υποκινούνταν πολλές φορές από την παρέμβαση των Περσών. Η περσική πολιτική στόχευε με την παροχή χρημάτων, άλλοτε προς τη μια και άλλοτε προς την άλλη πόλη, στη διάσπαση των ελληνικών δυνάμεων.

Μετά τον Πελοποννησιακό πόλεμο και την επικράτηση των Σπαρτιατών, ο περσικός παράγοντας φρόντισε να δημιουργήσει αντισπαρτιατικό συνασπισμό από τη Θήβα, την Κόρινθο, το Αργός και την Αθήνα και να υποκινήσει μια σειρά συγκρούσεων

που έγιναν γνωστές ως **Βοιωτικός ή Κορινθιακός πόλεμος (395-386 π.Χ.)**¹⁶.

16. Η συνεργασία του Αθηναίου στρατηγού Κόνωνα με τους Πέρσες για την αντιμετώπιση των Σπαρτιατών

Μετά απ' αυτά στον Ισθμό της Κορίνθου ο Φαρνάβαζος κατέπλευσε και προέτρεψε τους συμμάχους με προθυμία να πολεμούν και να αποδεικνύονται πιστοί άνδρες στο βασιλιά. Αφού άφησε σ' αυτούς όσα χρήματα είχε, απέπλευσε για την πατρίδα του. Ο Κόνωνας όμως, του έλεγε ότι εάν άφηνε το ναυτικό, θα το έτρεφε από τις προσόδους των νησιών και αφού κατέπλεε στην πατρίδα θα ανοικοδομούσε τα Μακρά Τείχη για τους Αθηναίους και το τείχος του Πειραιά και ισχυριζόταν ότι δε γνώριζε απ' αυτό άλλο λυπηρότερο για τους Λακεδαιμονίους και ακόμη αυτό ισχυριζόταν, θα χρωστάνε οι Αθηναίοι σε σένα ευγνωμοσύνη και τους Λακεδαιμονίους θα έχεις τιμωρήσει γιατί για εκείνο για το οποίο κόπιασαν πάρα πολύ, θα το καταστρέψεις. Ο Φαρνάβαζος λοιπόν, αφού άκουσε αυτά, έστειλε αυτόν με προθυμία στην Αθήνα και του έδωσε επιπλέον χρήματα για την ανοικοδόμηση των τειχών.

Ξενοφών, Ελληνικά, IV, 8,8-10.

Ο πόλεμος αυτός επισφραγίστηκε από μια μειωτική για τον Ελληνισμό ειρήνη.

Με τη Βασίλειο, γνωστή και ως Ανταλκίδειο ειρήνη, οι Σπαρτιάτες συμφώνησαν πλέον με το

Μεγάλο Βασιλιά να επιβάλουν τους όρους του τερματισμού του πολέμου. Έτσι παρέδωσαν τις ελληνικές πόλεις των παραλίων της Μ. Ασίας και την Κύπρο στο βασιλιά της Περσίας, διακήρυξαν την αυτονομία όλων των ελληνικών πόλεων - με εξαίρεση τα νησιά Ίμβρο, Λήμνο και Σκύρο που παρέμειναν στους Αθηναίους - και έγιναν οι ίδιοι τοποτηρητές της ειρήνης στην κυρίως Ελλάδα. Μεταβλήθηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο σε όργανα της περσικής πολιτικής.

Την ηγεμονία μετά τους Σπαρτιάτες θα διεκδικήσουν για μικρό χρονικό διάστημα οι Θηβαίοι. Δύο σημαντικές για τον ελληνισμό μάχες, η μια στα Λεύκτρα (371 π.Χ.) και η άλλη στη Μαντινεία (362 π.Χ.) θα κρίνουν την άνοδο και την πτώση αντίστοιχα της Θηβαϊκής ηγεμονίας.

Οι πόλεμοι μεταξύ των ελληνικών πόλεων, οι πολιτικές και κοινωνικές αναταραχές μέσα στις ίδιες τις πόλεις και ο παρεμβατικός ρόλος των Περσών ήταν τα συμπτώματα της παρακμής των ελληνικών πόλεων-κρατών.

Επιτύμβιο μνημείο τον Δεξίλεω από τον Κεραμεικό. Ο νεαρός Αθηναίος, που έφιππος αντιμετωπίζει τον εχθρό, σκοτώθηκε σε μια από τις συγκρούσεις του Κορινθιακού πολέμου (394 π.Χ.).(Αθήνα, Μουσείο Κεραμεικού)

Η πανελλήνια ιδέα. Τα συμπτώματα της παρακμής και της κακοδαιμονίας που κατέτρυχαν τον ελληνικό κόσμο απασχόλησαν κάποιους πνευματικούς ανθρώπους, οραματιστές ενός πανελληνίου συνασπισμού.

Η πανελλήνια ιδέα ήταν μια νέα πολιτική έκφραση που διατυπώθηκε για πρώτη φορά στα τέλη του 5ου αι. π.Χ. από το σοφιστή Γοργία, σε λόγο του στον ιερό χώρο της Ολυμπίας. Κύριος εκφραστής αυτής της πολιτικής ήταν ο Αθηναίος ρητοροδιδάσκαλος **Ισοκράτης**. Σε πρώτο στάδιο, στον «Πανηγυρικό» λόγο του (380 π.Χ.) διατυπώνει την άποψη ότι τον κοινό αγώνα εναντίον των Περσών θα μπορούσε να αναλάβει η Αθήνα με την ανασύσταση της ηγεμονίας της. Αργότερα, η αδυναμία της Αθήνας να εμπνεύσει εμπιστοσύνη και να επιβληθεί, τον έστρεψε στην ιδέα ότι ένας ισχυρός μονάρχης θα ένωνε τους Έλληνες και θα τους οδηγούσε εναντίον των Περσών. Προσωπικότητες για τις οποίες πίστεψε ότι θα μπορούσαν να θέσουν σε εφαρμογή την πανελλήνια ιδέα ήταν ο Ευαγόρας, βασιλιάς της Σαλαμίνας της Κύπρου, ο Ιάσονας, τύραννος των Φερών της Μαγνησίας, ο Διονύσιος Α', τύραννος των Συρακουσών.

Σε βαθιά γηρατειά ατένιζε με ελπίδα την επικράτηση του Φιλίππου Β' της Μακεδονίας¹⁷.

17. Ο Ισοκράτης προτρέπει το Φίλιππο να ενώσει τις ελληνικές πόλεις

Σε βεβαιώνω ότι χρειάζεται χωρίς να αδιαφορήσεις καθόλου για τα προσωπικά σου συμφέροντα, να προσπαθήσεις να συμφιλιώσεις το Άργος, την πόλη των Λακεδαιμονίων, τη Θήβα και τη δική μας πόλη (την Αθήνα). Αν κατορθώσεις να συμφιλιώσεις αυτές τις πόλεις, θα καταφέρεις πολύ εύκολα να συμφιλιώσεις και τις υπόλοιπες. Γιατί όλες οι άλλες πόλεις εξαρτώνται και καταφεύγουν, όταν βρίσκονται σε κίνδυνο, σε κάποια από τις προαναφερθείσες (τέσσερις μεγάλες) πόλεις, από τις οποίες λαμβάνουν βοήθεια. Αν λοιπόν καταφέρεις να πείσεις μόνον τέσσερις πόλεις να φανούν λογικές, θα απαλλάξεις και τις υπόλοιπες από πολλά δεινά.

Ισοκράτης, Φίλιππος, 30-31 μετ. Σωκ. Παπαϊωάννου, εκδ. Κάκτος.

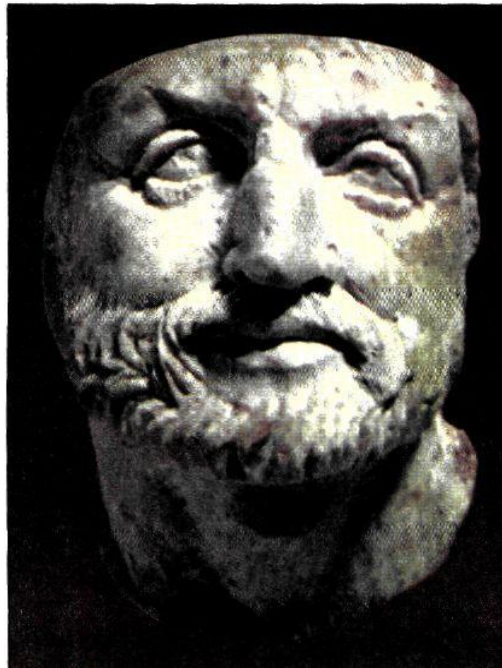
Ο Ισοκράτης ήταν από τις προσωπικότητες που κατόρθωσαν να αποδεσμευτούν από το τοπικιστικό πνεύμα που φανάτιζε ακόμα τους σύγχρονούς του πολιτικούς. Αντίθετος με την πολιτική αυτή, πιστός πάντα στην ιδέα του πρωταγωνιστικού ρόλου της Αθήνας, ήταν ο ρήτορας Δημοσθένης.

Ο Φίλιππος Β και η ένωση των Ελλήνων. Ο Φίλιππος Β', αφού κατόρθωσε να σταθεροποιήσει τη θέση του στο θρόνο της Μακεδονίας, έθεσε ως στόχους της πολιτικής του πρώτα την ισχυροποίηση του μακεδονικού κράτους και στη συνέχεια την επέκταση της εξουσίας του.

Αργυρό νόμισμα τον Φιλίππου Β'. Στη μια πλευρά απεικονίζεται έφιππος νέος, στην άλλη το κεφάλι του Δία. (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

Πορτρέτο του Φιλίππου Β' από ελεφαντοστό. Αποτελούσε ένθετη διακόσμηση ενός μεγαλύτερου αντικειμένου. Βρέθηκε στο βασιλικό τάφο της Βεργίνας που αποκάλυψε ο καθηγητής Μ. Ανδρόνικος. Εντύπωση προκαλεί η προσπάθεια του καλλιτέχνη να αποδώσει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του βασιλιά. Χρονολογείται στο τρίτο τέταρτο του 4ου αι. π.Χ. (Θεσσαλονίκη, Αρχαιολογικό Μουσείο)

Την ισχυροποίηση της Μακεδονίας πέτυχε με τις ακόλουθες ενέργειες:

♦ Αντιμετώπισε αποτελεσματικά τις επιδρομές των Ιλλυριών και των Παιόνων στα βόρεια σύνορα.

♦ Οργάνωσε ισχυρό στρατό. Κύριο στρατιωτικό σώμα ήταν η μακεδονική φάλαγγα, αποτελούμενη από πεζέταιρους* σε σχηματισμό βάθους 16 σειρών και με οπλισμό ένα μακρύ δόρυ μήκους 6μ., τη σάρισα. Το ιππικό επάνδρωναν οι ευγενείς, οι εταίροι* όπως ονομάζονταν. Το στρατό συμπλήρωναν σώματα ακοντιστών, τοξοτών και πελταστών.*

♦ Δημιούργησε ισχυρή οικονομία. Αφού πέτυχε την κατάληψη των ορυχείων χρυσού του Παγγαίου, έκοψε νόμισμα, τους χρυσούς στατήρες*. Το νόμισμα αυτό βαθμιαία εκτόπισε τους περσικούς δαρεικούς από τον ελλαδικό χώρο.

♦ Ακολούθησε επεκτατική εξωτερική πολιτική. Στην αρχή η πολιτική αυτή ήταν συνδεδεμένη με τη στρατιωτική οργάνωση, γιατί εξασφάλιζε νέες εκτάσεις γης στους άνδρες του μακεδονικού στρατού. Στη συνέχεια όμως, μετά την παρέμβαση του Φιλίππου στην κεντρική και νότια Ελλάδα, η πολιτική του αποσκοπούσε στην ένωση των Ελλήνων υπό την αρχηγία του.

Σε πρώτο στάδιο, ο Φίλιππος, αφού κατέλαβε πόλεις της Χαλκιδικής και εδάφη της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης, έφτασε μέχρι τις δυτικές ακτές του Ευξείνου Πόντου.

Σε δεύτερο στάδιο, με αφορμή προβλήματα του μαντείου των Δελφών επενέβη στη Θεσσαλία και στη νότιο Ελλάδα. Σε μια από τις εκστρατείες του αντιμετώπισε νικηφόρα τις συνασπισμένες δυνάμεις των Θηβαίων και των Αθηναίων στη Χαιρώνεια (338 π.Χ.) και έτσι επιβλήθηκε ως ο αδιαφιλονίκητος ηγέτης

που είχε τη δυνατότητα να ενώσει τους Έλληνες και να ηγηθεί του κοινού αγώνα εναντίον των Περσών.

Η πανελλήνια ένωση έγινε πραγματικότητα σε **συνέδριο στην Κόρινθο το 337 π.Χ.**, όπου συμμετείχαν όλες οι πόλεις εκτός από τη Σπάρτη και όπου συμφωνήθηκαν τα ακόλουθα:

- ♦ Απαγορεύτηκαν οι συγκρούσεις μεταξύ των ελληνικών πόλεων και η βίαιη μεταβολή των καθεστώτων τους·

- ♦ προστατεύτηκε η ελεύθερη ναυσιπλοΐα και καταδικάστηκε η πειρατεία·

- ♦ ιδρύθηκε πανελλήνια συμμαχία, αμυντική και επιθετική, με ισόβιο αρχηγό το Φίλιππο Β'.

Το συνέδριο της Κορίνθου, μετά τη δολοφονία του Φιλίππου Β', επαναλήφθηκε την επόμενη χρονιά (336 π.Χ.) από τον Αλέξανδρο. Σε αυτό, ανανεώθηκε από την πλευρά των αντιπροσώπων στο πρόσωπο του νέου ηγέτη ο όρκος που είχαν δώσει στον πατέρα του.

Η Ελλάδα το 336 π.Χ.

Το οικουμενικό κράτος του Μ. Αλεξάνδρου. Η εκστρατεία του Μ. Αλεξάνδρου, που στην αρχή είχε ως στόχο την αντιμετώπιση του περσικού κινδύνου και στη συνέχεια πέτυχε την κατάλυση της περσικής αυτοκρατορίας, ξεκίνησε από την Πέλλα το 334 π.Χ. Σε διάστημα ένδεκα χρόνων (334-325 π.Χ.) ο Μ. Αλέξανδρος κατάκτησε την Ανατολή φτάνοντας μέχρι τον Ινδό ποταμό. Το έργο αυτό πραγματοποιήθηκε σε τρεις διαδοχικές φάσεις:

- ♦ Στη διάρκεια της πρώτης φάσης (334-331 π.Χ.) κυριάρχησε στη Μ. Ασία και απελευθέρωσε τις ελληνικές πόλεις, αφού συγκρούστηκε δύο φορές με τον περσικό στρατό, στο Γρανικό ποταμό (334 π.Χ.) και στην Ισσό της Κιλικίας (333 π.Χ.). Ακολούθως κατέλαβε τη Φοινίκη¹⁸

18. Προτάσεις του Δαρείου προς τον Αλέξανδρο για συνθηκολόγηση. Απόρριψη των προτάσεων

Ενώ ο Αλέξανδρος ήταν ακόμη απασχολημένος με την πολιορκία της Τύρου, έφθασαν πρέσβεις από τον Δαρείο, για να του αναγγείλουν ότι ο βασιλιάς τους ήταν πρόθυμος να του δώσει δέκα χιλιάδες τάλαντα για την απελευθέρωση της μητέρας, της γυναίκας και των παιδιών του- ότι του παραχωρεί όλη τη χώρα που βρίσκεται ανάμεσα στον Ευφράτη και την ελληνική θάλασσα και ότι θα τον αναγνωρίσει ως φίλο και σύμμαχο, αν παντρευτεί την κόρη του. Όταν ανακοίνωσε αυτά στο συμβούλιο των εταίρων*, ο Παρμενίων είπε, λένε, στον Αλέξανδρο ότι, αν ήταν αυτός Αλέξανδρος, θα δεχόταν με τους όρους αυτούς να

τερματίσει τον πόλεμο χωρίς να διακινδυνεύει πια στο μέλλον. Ο Αλέξανδρος αποκρίθηκε στον Παρμενίωνα, όπως λένε, ότι και αυτός θα έκανε το ίδιο, αν ήταν ο Παρμενίων επειδή όμως είναι ο Αλέξανδρος, θα αποκριθεί στον Δαρείο όπως ακριβώς και αποκρίθηκε. Είπε δηλαδή ότι δεν έχει ανάγκη ούτε να πάρει χρήματα από τον Δαρείο ούτε να δεχθεί μέρος της χώρας του αντί για ολόκληρη· γιατί και τα χρήματα και η χώρα ολόκληρη είναι δικά του· κι αν ήθελε να παντρευτεί την κόρη του, μπορούσε να την παντρευτεί και χωρίς τη συγκατάθεση του πατέρα της· αν πάλι ήθελε ο Δαρείος να τύχει φιλικής συμπεριφοράς από μέρος του Αλέξανδρου, του υπέδειξε να παρουσιαστεί ο ίδιος μπροστά του. Όταν τα πληροφορήθηκε αυτά ο Δαρείος, έχασε κάθε ελπίδα για συνθηκολόγηση με τον Αλέξανδρο και άρχισε πάλι να προετοιμάζεται για πόλεμο.

Αρριανός, Αλεξάνδρου Ανάβασις, II, 25.1-3 μετ. Θ.Χ. Σαρικάκης, εκδ. Ακαδημίας Αθηνών.

και την Παλαιστίνη (333-2 π.Χ.) και ξεκίνησε την κατάκτηση της Αιγύπτου. Οι κάτοικοι της τον υποδέχτηκαν ως απελευθερωτή και τον αναγόρευσαν φαραώ. Στο Δέλτα του Νείλου ίδρυσε την Αλεξάνδρεια (331 π.Χ.), η οποία επρόκειτο να εξελιχθεί στο μεγαλύτερο εμπορικό και πνευματικό κέντρο της Μεσογείου.

♦ Στη δεύτερη φάση (331-327 π.Χ.) προχώρησε στη Μεσοποταμία και μετά από μια ανοικτή σύγκρουση με

τον περσικό στρατό στα Γαυγάμηλα, κοντά στα ερείπια της αρχαίας Νινευί, νίκησε το Δαρείο Γ' και κατέλαβε τις μεγάλες πόλεις της αυτοκρατορίας των Αχαιμενιδών, τη Βαβυλώνα, τα Σούσα (331 π.Χ.), την Περσέπολη, τις Πασαργάδες, τα Εκβάτανα (330 π.Χ.). Συνέχισε τη νικηφόρα εκστρατεία με την κατάληψη των ανατολικών σατραπειών, της Παρθίας, της Υρκανίας, της Αρείας, της Αραχωσίας (330 π.Χ.) και στη συνέχεια της Βακτριανής και της Σογδιανής, όπου και συνέλαβε το Βήσσο, το δολοφόνο του Δαρείου Γ', τον οποίο και παρέδωσε στη βασιλική οικογένεια. Στις άκρες της περσικής αυτοκρατορίας ίδρυσε την Αλεξάνδρεια την Εσχάτη. Σ' αυτές τις περιοχές παρέμεινε περίπου δύο χρόνια.

♦ Η τρίτη φάση (327-325 π.Χ.) περιλαμβάνει την εκστρατεία στην ινδική χερσόνησο. Στόχος του Αλεξάνδρου ήταν να φτάσει μέχρι τα πέρατα της Οικουμένης που τότε πίστευαν ότι ήταν στην Ινδία. Στον Υδάσπη, παραπόταμο του Ινδού, αντιμετώπισε νικηφόρα τον τοπικό ηγεμόνα Πώρο και προχώρησε ανατολικότερα μέχρι τον Ύφαση ποταμό, ο οποίος αποτέλεσε και το όριο της εκστρατείας του (326 π.Χ.). Η επιθυμία του να φτάσει μέχρι το Γάγγη δεν εκπληρώθηκε λόγω της αντίδρασης του μακεδονικού στρατού. Μέσω της χώρας των Μαλλών, ινδικής φυλής, έφτασε τις εκβολές του Ινδού και από εκεί ο ίδιος με το στρατό του πέρασε την έρημο της Γεδρωσίας, ενώ ο φίλος του, ναύαρχος Νέαρχος, παρέπλευσε τις ασιατικές ακτές μέχρι τις εκβολές του Τίγρη και του Ευφράτη. Ο Αλέξανδρος την άνοιξη του 323 π.Χ. άφησε την τελευταία του πνοή στη Βαβυλώνα, ενώ προετοίμαζε τον περίπλου της Αραβίας.

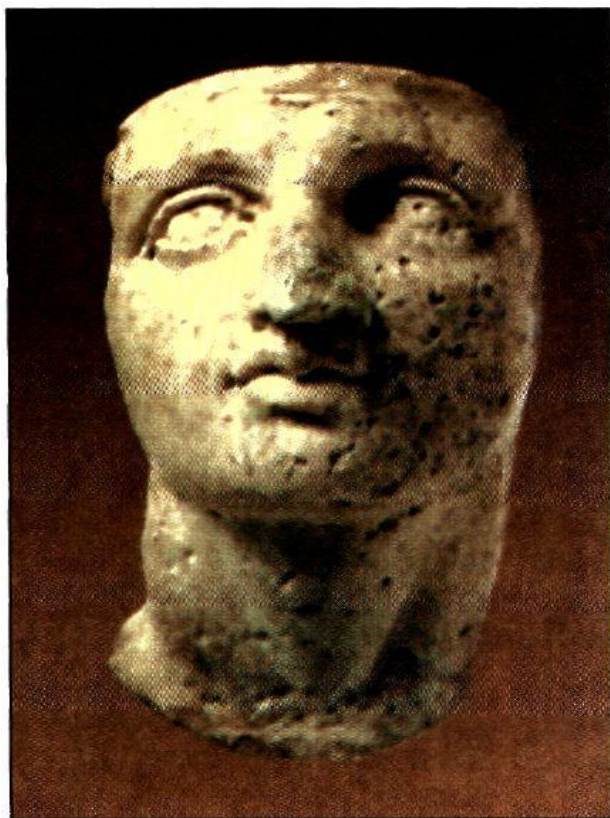
Το έργο του Μ. Αλεξάνδρου. Με την κατάκτηση της Ανατολής ο Ελληνισμός οδηγήθηκε στα πέρατα του

τότε γνωστού κόσμου· έτσι δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για την οικουμενική του ανάπτυξη. Οι ερευνητές και οι ιστορικοί αυτής της περιόδου έχουν χρησιμοποιήσει ποικίλες έννοιες για να αποδώσουν τη δραστηριότητα και να χαρακτηρίσουν το έργο που σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα κατόρθωσε ο Αλέξανδρος.

Στο στρατιωτικό τομέα, για τον οποίο η εικόνα που έχουμε είναι πιο ολοκληρωμένη, ο χαρακτηρισμός του Αλέξανδρου ως διορατικού στρατηγού με μεγαλοφυή σκέψη δεν ανταποκρίνεται μόνο στο έργο των κατακτήσεων ορισμένων περιοχών, αλλά κυρίως στην εφαρμογή κατάλληλου σχεδιασμού για την αντιμετώπιση του αντιπάλου, τόσο στις κατά μέτωπο συγκρούσεις όσο και στις πολιορκίες πόλεων.

Σε ό,τι αφορά την πολιτική του δράση, έχει διατυπωθεί η άποψη ότι οι πράξεις του αποσκοπούσαν στην ανάμειξη του ελληνικού με τον ασιατικό κόσμο και στην ένωσή τους κάτω από μια ισχυρή διοίκηση. Έκανε αποδεκτές τις τοπικές συνήθειες, τις παραδόσεις και το διαφορετικό τρόπο άσκησης της εξουσίας για κάθε λαό. Διατήρησε το θεσμό των σατραπειών αναθέτοντας τη διοίκησή τους σε Έλληνες ή Πέρσες ηγεμόνες. Με αυτόν τον τρόπο επιδίωξε να δημιουργήσει μια καινούργια διοικητική παράδοση.

Πορτρέτο του Μ. Αλεξάνδρου από ελεφαντοστό. Βρέθηκε μαζί με άλλα μικρά πορτρέτα, μεταξύ των οποίων και του Φιλίππου Β', στο βασιλικό τάφο της Βεργίνας. Είναι όλα έργα έμπειρου καλλιτέχνη που αποδίδει με δεξιοτεχνία τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κάθε προσώπου. (Θεσσαλονίκη, Αρχαιολογικό Μουσείο)

Στον οικονομικό τομέα, προώθησε το σύστημα της νομισματικής οικονομίας και εγκατέλειψε την ιδέα του αυτοκρατορικού θησαυροφυλακίου. Οι σατράπες δεν ασχολούνταν πλέον με τη συγκέντρωση των φόρων και τη διαχείριση του δημόσιου πλούτου. Στη θέση της σατραπείας, που ήταν μέχρι εκείνη την εποχή και φορολογική μονάδα, δημιούργησε τη φορολογική περιφέρεια με περισσότερες από μια σατραπείες. Οι θησαυροί που συγκεντρώνονταν μεταβάλλονταν σε χρυσό νόμισμα. Έτσι δημιουργήθηκε ενιαίο νομισματικό σύστημα στην απέραντη αυτοκρατορία.

Τέλος, στον πολιτιστικό τομέα, με τη διάδοση της ελληνικής γλώσσας και του ελληνικού πολιτισμού¹⁹,

19. Ο Ηρόδοτος αποδεικνύει την ελληνικότητα των βασιλέων της Μακεδονίας

Ότι είναι Έλληνες όσοι κατάγονται από τον Περδίκκα, όπως λένε και οι ίδιοι, το ξέρω κι εγώ καλά, μάλιστα θα το αποδείξω και παρακάτω. Αλλά και οι οργανωτές των Ολυμπιακών αγώνων το ήξεραν ότι έτσι είναι. Όταν ο Αλέξανδρος θέλησε να πάρει μέρος στους αγώνες και κατέβηκε στην Ολυμπία ειδικά γι' αυτό, οι Έλληνες αντίπαλοι του έκαναν ένσταση λέγοντας ότι δεν μπορούσαν ν' αγωνιστούν βάρβαροι στους Ολυμπιακούς αγώνες, αλλά μόνο Έλληνες. Τότε ο Αλέξανδρος απέδειξε ότι είναι Αργεΐος την καταγωγή και κρίθηκε Έλληνας. Αγωνίστηκε στο δρόμο του ενός σταδίου και άγγιξε το τέρμα ταυτόχρονα με τον πρώτο. Έτσι φαίνεται ότι έγιναν αυτά.

Ηρόδοτος, Ε, 22 μετ. Αγγ. Βλάχου.

την υιοθέτηση πολιτιστικών στοιχείων από την παράδοση των λαών της Ανατολής, την ίδρυση νέων πόλεων που εξελίχθηκαν σε εμπορικά και πνευματικά κέντρα, τις εξερευνήσεις περιοχών, την επιθυμία για έρευνα - όπως αποδείχθηκε από τη συμμετοχή στην εκστρατεία φιλοσόφων και ερευνητών - διαμορφώθηκαν οι προϋποθέσεις που έδωσαν στην εκστρατεία του Αλεξάνδρου τη διάσταση της ένοπλης εξερεύνησης.

Παρά το περιορισμένο χρονικό διάστημα της βασιλείας του (336-323 π.Χ.) και τη νεαρή ηλικία του - ήταν τριαντατριών ετών, όταν πέθανε - ο Μ. Αλέξανδρος έμεινε ζωντανός στη μνήμη των λαών. Το έργο του άφησε ανεξίτηλα ίχνη για τους επόμενους αιώνες και αποτέλεσε την τομή για μια διαφορετική πορεία των λαών της Ανατολής και της Μεσογείου. Η μορφή και η δράση του συνυφάνθηκαν με τη λαϊκή φαντασία και δημιούργησαν το θρύλο ενός μυθικού ήρωα στην παράδοση πολλών λαών.

Αργυρό δεκάδραχμο που κόπηκε σε ανάμνηση της νίκης στον Υδάσπη ποταμό. Εικονίζεται ο Αλέξανδρος έφιππος ενώ επιτίθεται στον Πύρο που είναι πάνω σε ελέφαντα. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Εικονογράφηση επικού ποιήματος του Πέρση ποιητή Νιζαμί (17ος αι.). Στη μικρογραφία εικονίζεται στο θρόνο ο Αλέξανδρος. Ο θρύλος του υιοθετήθηκε από πολλούς λαούς. (Παρίσι, Εθνική Βιβλιοθήκη).

Ο πολιτισμός. Το μέτρο της πολιτιστικής ανάπτυξης των κλασικών χρόνων, εκτός από τα πνευματικά και καλλιτεχνικά επιτεύγματα, προσδιορίζει η καθημερινή ζωή στις ελληνικές πόλεις της μητροπολιτικής Ελλάδας και στις αποικίες.

♦ Οι αντιλήψεις που είχαν οι Έλληνες για την εργασία, όπως η περιφρονητική αντιμετώπιση της χειρωνακτικής εργασίας και η ενασχόληση των ελευθέρων πολιτών κυρίως με τα κοινά²⁰.

20. Η εργασία

Είναι φανερό λοιπόν απ' αυτά ότι στην πόλη που έχει την καλύτερη πολιτειακή οργάνωση και έχει πολίτες πολύ δίκαιους, όχι μόνο αναφορικά με τις αρχές του πολιτεύματος, οι πολίτες αυτοί δεν επιτρέπεται να ζουν ζωή χειρωνακτών ή εμπόρων, γιατί μια ζωή τέτοια είναι ταπεινή και ασυμβίβαστη με την αρετή, ούτε επιτρέπεται να είναι γεωργοί όσοι πρόκειται να γίνουν πολίτες – γιατί χρειάζεται ελεύθερος χρόνος και για την απόκτηση της αρετής και για την άσκηση των πολιτικών καθηκόντων.

Αριστοτέλης, Πολιτικά, 7, 1328b-1329a.

- ♦ ο τρόπος της διασκέδασής τους στα ιδιωτικά συμπόσια ή στις δημόσιες εορτές και πανηγύρια, με αποκορύφωμα τις θεατρικές παραστάσεις·
- ♦ ο κοινωνικός χαρακτήρας των τελετών που πλαισίωναν τη γέννηση, το γάμο και το θάνατο ήταν όλα στοιχεία που φανερώνουν το πολιτιστικό επίπεδο της εποχής.

Μεταξύ των ελληνικών πόλεων, η Αθήνα κατείχε τα πρωτεία της πολιτιστικής ανάπτυξης. Η ευημερία και η ποιότητα της ζωής γίνονταν πόλος έλξης για τους πνευματικούς ανθρώπους και τους καλλιτέχνες άλλων πόλεων. Ο 5ος αι. π.Χ., ιδιαίτερα για την Αθήνα, έχει ταυτιστεί με τη δράση του Περικλή, την οικοδόμηση σπουδαίων έργων στην Ακρόπολη, την τέλεση λαμπρών πανηγύρεων και πνευματικών εκδηλώσεων, όπως ήταν η γιορτή των Παναθηναίων, των Ελευσίνιων Μυστηρίων και των θεατρικών παραστάσεων στις

Διονυσιακές γιορτές.

Τον 5ο και 4ο αι. π.Χ. η ανάπτυξη των γραμμάτων

και των τεχνών δημιούργησε έργα απaráμιλλα σε πνευματική και καλλιτεχνική λαμπρότητα, πρότυπα για τους δημιουργούς των μεταγενέστερων εποχών.

Η φιλοσοφική σκέψη από τα μέσα του 5ου αι. π.Χ. τοποθέτησε στο κέντρο του ενδιαφέροντος τον άνθρωπο και προσπάθησε να ερμηνεύσει τα φαινόμενα με βάση τη λογική (ορθολογισμός). Στην αρχή οι σοφιστές και ο Σωκράτης και τον 4ο αι. π.Χ. ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης επιζητούσαν με τις φιλοσοφικές θεωρήσεις τους πρακτικές εφαρμογές που θα βελτίωναν τον άνθρωπο και τη ζωή του.

Η ιστοριογραφία εκπροσωπήθηκε από τον Ηρόδοτο αλλά κυρίως από το Θουκυδίδη, ο οποίος με το έργο του έθεσε τα θεμέλια της επιστημονικής ιστορικής συγγραφής²¹.

21. Ο Θουκυδίδης εξηγεί τη μέθοδο που χρησιμοποίησε για τη συγγραφή της «Ιστορίας» του

Οι αγορεύσεις που εκφωνήθηκαν από διάφορα πρόσωπα είτε στις παραμονές του πολέμου είτε κατά την διάρκεια του, ήταν δύσκολο να αποδοθούν με ακρίβεια, τόσο εκείνες τις οποίες άκουσα ο ίδιος όσο κι εκείνες που άλλοι είχαν ακούσει και μου τις ανακοίνωσαν. Γι' αυτό και τις έγραψα έχοντας υπόψη τι ήταν φυσικό να πουν οι ρήτορες που να αρμόζει καλύτερα στην περίπτωση και ακολουθώντας, όσο το δυνατόν, την γενική έννοια των όσων πραγματικά είπαν. Για τα γεγονότα του πολέμου δεν θέλησα ν' αρκεσθώ σε πληροφορίες

του πρώτου τυχόντος ούτε στην προσωπική μου αντίληψη και μόνο, αλλά έκανα προσεκτική έρευνα και για τα γεγονότα στα οποία ήμουν παρών και για τα όσα μου ανέφεραν άλλοι. Η εξακρίβωση ήταν δύσκολη, γιατί όσοι ήταν αυτόπτες μάρτυρες των γεγονότων μου έδιναν ο καθένας τη δική του εκδοχή, ανάλογα με τη συμπάθεια του προς τον ένα ή τον άλλο αντίπαλο. Η έλλειψη του μυθώδους από τη διήγηση μου, ίσως την κάνει λιγότερο ευχάριστη. Αλλά θα είμαι ικανοποιημένος αν το έργο μου κριθεί ωφέλιμο από όσους θελήσουν να έχουν ακριβή γνώση των γεγονότων που συνέβησαν και εκείνων που θα συμβούν στο μέλλον, τα οποία, από την πλευρά της ανθρώπινης φύσης, θα είναι όμοια ή παραπλήσια. Έγραψα την ιστορία μου για να μείνει αιώνιο κτήμα των ανθρώπων και όχι σαν έργο επίκαιρου διαγωνισμού για ένα πρόσκαιρο ακροατήριο.

Θουκυδίδης, Α, 22 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Προς αυτή την κατεύθυνση κινήθηκε τον 4ο αι. π.Χ. ο ιστορικός Ξενοφών.

Τοιχογραφία από τάφο της Ποσειδωνίας. Σκηνή συμποσίου. Αντιπροσωπευτικό έργο της ελληνικής ζωγραφικής των κλασικών χρόνων. (Μουσείο Paestum)

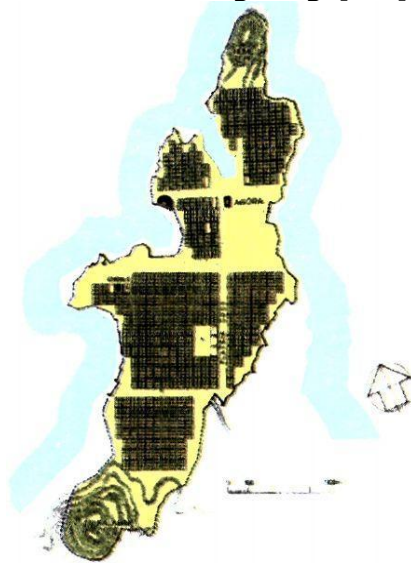
Η ποιητική τέχνη κυρίως με το έργο των τριών τραγικών (Αισχύλου, Σοφοκλή, Ευριπίδη) εξελίχθηκε σε θεατρικό λόγο υψηλών διανοημάτων («μίμησις πράξεως σπουδαίας και τελείας»), ενώ με τις κωμωδίες του Αριστοφάνη σε κριτική της καθημερινής πολιτικής ζωής. Η τραγωδία και η κωμωδία είναι πνευματικές προσφορές ικανές να δικαιολογήσουν τις οφειλές της σύγχρονης πολιτισμένης ανθρωπότητας στο λίκνο της δημιουργίας τους, την Αθήνα της κλασικής εποχής.

Το δημοκρατικό πολίτευμα και η οργάνωση της δικαιοσύνης προς το συμφέρον του πολίτη, τον 4ο αι. π.Χ., συνέβαλαν ιδιαίτερα στην καλλιέργεια του ρητορικού λόγου κυρίως με τους μεγάλους ρήτορες Λυσία, Ισοκράτη και Δημοσθένη.

Ο ορθολογισμός της φιλοσοφικής σκέψης συνετέλεσε στην ανάπτυξη της επιστήμης. Την εποχή αυτή συστηματοποιήθηκαν οι γνώσεις για τη φύση και

τον άνθρωπο. Οι περισσότεροι φιλόσοφοι, από την αρχαϊκή εποχή έως και τον 4ο αι.π.Χ., ήταν και ειδικοί ερευνητές που ασχολήθηκαν με τα μαθηματικά, την αστρονομία, τη φυσική, τη βοτανική και άλλες επιστήμες. Στην αστρονομία και τα μαθηματικά διακρίθηκε ο Αθηναίος Μέτων, στη χωροταξική οργάνωση των πόλεων με προδιαγραφμένο σχέδιο ο Ιππόδαμος από τη Μίλητο και στην ιατρική ο Ιπποκράτης από την Κω. Η πρόοδος που έφερε ο Ιπποκράτης στην ιατρική οφείλεται στη θεωρία του ότι όλες οι ασθένειες, ακόμα και η «ιερά νόσος», δηλαδή η επιληψία, έχουν φυσικά αίτια. Έτσι, αφετηρία πλέον των ιατρικών ερευνών γίνεται η μελέτη του ανθρώπινου σώματος.

Το υψηλό επίπεδο έμπνευσης και δημιουργίας είχε τον αντίκτυπο του σε όλες τις μορφές της τέχνης.

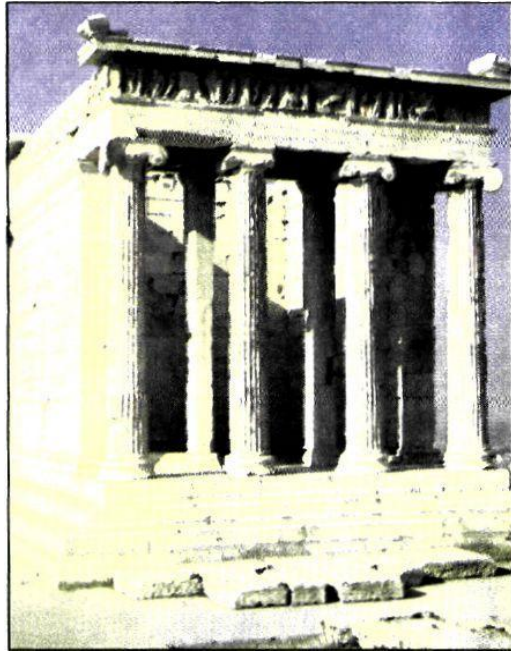

Τοπογραφικό σχέδιο του πολεοδομικού - Ιπποδάμειου - συστήματος της Μιλήτου. Ο Ιππόδαμος τον 5ο αι. π.Χ. έγινε εισηγητής ενός νέου τρόπου οργάνωσης και σχεδιασμού των πόλεων. Η πρώτη πόλη που οργανώθηκε με συγκεκριμένο σχέδιο από παράλληλους και κάθετους δρόμους είναι η Μίλητος μετά την καταστροφή της (494 π.Χ.) από τους Πέρσες. Ο σχεδιασμός της νέας πόλης αποδίδεται στον Ιππόδαμο.

α) Αρχιτεκτονική. Στις αρχές του 5ου αι. π.Χ. η αρχιτεκτονική βρίσκεται κάτω από την επίδραση των αισθητικών αντιλήψεων και των τεχνικών γνώσεων της αρχαϊκής εποχής. Οι πρωιμότεροι ναοί χαρακτηρίζονται από ατέλειες που δίνουν βαρύτητα στα μνημεία, όπως συμβαίνει με το ναό της Αφαίας Αθηνάς στην Αίγινα. Η εξέλιξη όμως ήδη από το πρώτο μισό του 5ου αι. π.Χ. είναι φανερή. Πολλά από τα ναϊκά οικοδομήματα συνδύασαν το δωρικό ρυθμό με ιωνικά στοιχεία. Χαρακτηριστικά μνημεία που παρουσιάζουν την εικόνα της ανοδικής εξελικτικής πορείας της αρχιτεκτονικής είναι ο ναός του Διός στην Ολυμπία, ο ναός του Απόλλωνος στη Φιγάλεια και τα οικοδομήματα της Ακρόπολης των Αθηνών. Κορωνίδα όλων αποτελεί ο Παρθενώνας. Η αρχιτεκτονική αρτιότητα με τον εξαίρετο γλυπτό διάκοσμο έχουν συνδυαστεί σ' αυτό το έργο, του οποίου δημιουργοί είναι γνωστοί καλλιτέχνες της εποχής, οι αρχιτέκτονες **Ικτίνος και Καλλικράτης** και ο γλύπτης **Φειδίας**. Ανάμεσα στα οικοδομήματα της Ακρόπολης πρωτοποριακά στην αρχιτεκτονική τους κατασκευή είναι τα δωρικά Προπύλαια στην είσοδο του Ιερού Βράχου, έργο του αρχιτέκτονα **Μνησικλή**, και ο ιδιόρρυθμος ιωνικός ναός της **Πολιάδας Αθηνάς**, το γνωστό **Ερεχθείον**. Πραγματικό κομψοτέχνημα που συνδυάζεται αρμονικά στη δυτική πλευρά της Ακρόπολης με τα Προπύλαια είναι ο μικρός ιωνικός ναός της **Απτέρου Νίκης**, έργο του **Καλλικράτη**. Το δεύτερο μισό του αιώνα κατασκευάστηκαν πολλά νέα οικοδομήματα, τα περισσότερα στην Αττική, που επικυρώνουν το μεγαλείο της πόλης-κράτους των Αθηνών ακόμα και στη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι ο ναός του **Ηφαίστου**, ο γνωστός ως **Θησείο**, στην Αθήνα, ο

ναός του Ποσειδώνα στο Σούνιο, το Ωδείο του Περικλή στην Αθήνα και το Τελεστήριο στην Ελευσίνα, το οποίο ανοικοδομήθηκε με μεγαλύτερες διαστάσεις.

Η αρχιτεκτονική τον 4ο αι. π.Χ., επηρεασμένη από την κοινωνικοπολιτική κρίση των πόλεων-κρατών, προβάλλει νέες αισθητικές αντιλήψεις. Η πλούσια διακόσμηση και η πρόκληση εντύπωσης είναι στοιχεία που εύκολα μπορούμε να διακρίνουμε στους ναούς του 4ου αι. π.Χ. Παράλληλα, γενικεύεται η κατασκευή νέου τύπου κτισμάτων, όπως είναι οι θόλοι (κυκλικά οικοδομήματα), τα θέατρα, τα βουλευτήρια. Είναι φανερό ότι η κατασκευή ναϊκών οικοδομημάτων υποχωρεί αριθμητικά σε σχέση με κατασκευές κοσμικού χαρακτήρα. Οι αρχιτέκτονες τώρα παραβιάζουν τους κανόνες της αρμονίας και του μέτρου, συνθέτουν περισσότερο ελεύθερα, συνδυάζουν εύκολα στοιχεία του δωρικού και ιωνικού ρυθμού, ενώ χρησιμοποιούν ευρύτατα ένα νέο τύπο κιονοκράνου, το κορινθιακό. Αντιπροσωπευτικά μνημεία της εποχής είναι ο ναός της Αλέας Αθηνάς στην Τεγέα, ο ναός του Διός στη Νεμέα, ο νέος ναός της Αρτέμιδος στην Έφεσο, η Θόλος και το θέατρο της Επιδαύρου, το Μαυσωλείο της Αλικαρνασσού, το χορηγικό μνημείο του Λυσικράτους στην Αθήνα και πολλά άλλα.

Ο ναός της Απτέρου Νίκης στην Ακρόπολη των Αθηνών,
ιωνικού ρυθμού (427-424 π.Χ.).

Κορινθιακό κιονόκρανο της θόλου της Επιδαύρου
(360-320 π.Χ.). Είναι φανερή η τάση για πλούσια
διακόσμηση των αρχιτεκτονικών μελών. (Επίδαυρος,
Αρχαιολογικό Μουσείο)

β) Πλαστική. Η γλυπτική τέχνη των αρχαϊκών χρόνων είχε καθιερώσει συγκεκριμένους τύπους στη μορφή, την έκφραση και την κίνηση, τους γνωστούς κούρους και κόρες. Από τα τέλη του 6ου αι. π.Χ. και στη διάρκεια των πρώτων δεκαετιών του 5ου αι. π.Χ. οι κούροι και οι κόρες προοδευτικά ανανεώνονται στην έκφραση και στην κίνησή τους. Το «παιδί του Κριτίου» σημαδεύει το τέλος μιας εποχής και την αρχή μιας άλλης. Η νέα πολιτική και οικονομική κατάσταση που ακολούθησε τους περσικούς πολέμους αφήνει τον απόηχο της μέσα από τα έργα της μεγάλης πλαστικής των τριάντα επόμενων χρόνων. Η κίνηση, που αποτυπώνει τη ζωή, σε συνδυασμό με την εσωτερική δύναμη που εκφράζουν τα πρόσωπα είναι τα βασικά στοιχεία που αντιπροσωπεύουν τα έργα του «αυστηρού ρυθμού». Χαρακτηριστικά δείγματα είναι ο Ηνίοχος των Δελφών, ο Δίας ή Ποσειδώνας του Αρτεμισίου και τα γλυπτά του ναού του Διός στην Ολυμπία.

Από τα μέσα του αιώνα μεγάλοι καλλιτέχνες εργάζονται στην Αθήνα αλλά και σε άλλες ελληνικές πόλεις και διακοσμούν με τα γλυπτά τους τα μεγάλα ιερά. Όπως την Ακρόπολη των Αθηνών, την Ολυμπία, τους Δελφούς, την Επίδαυρο κ.ά.

Ο Φειδίας και η «σχολή» του εργάστηκαν στη διακόσμηση του Παρθενώνα. Πρόκειται για έργα για τα οποία ο Πλούταρχος, συγγραφέας του 2ου αι. μ.Χ., αναφέρει ότι «η μορφή τους είναι παντοτινά ανέγγιχτη από το χρόνο, σαν να είχαν μέσα τους πνοή αμάραντη και μία αγέραστη ψυχή». Επιβλητικά αυτοτελή έργα του Φειδία ήταν τα χρυσελεφάντινα αγάλματα του Διός στην Ολυμπία και της Αθηνάς στον Παρθενώνα, καθώς και το μεγάλο χάλκινο άγαλμα της Αθηνάς Προμάχου στην Ακρόπολη της Αθήνας.

Ο Μύρων διακρίθηκε ως χαλκοπλάστης. Σ' αυτόν

αποδίδονται ο «Δισκοβόλος» και το σύμπλεγμα της Αθηνάς και του Μαρσύα, γνωστά σε μας από αντίγραφα των ρωμαϊκών χρόνων. Από μεταγενέστερα αντίγραφα των ρωμαϊκών χρόνων γνωστά είναι και τα έργα του Πολύκλειτου. Ήταν ανδριαντοποιός, κυρίως αθλητών. Δημοφιλή έργα του ήταν ο «Δορυφόρος» και ο «Διαδούμενος».

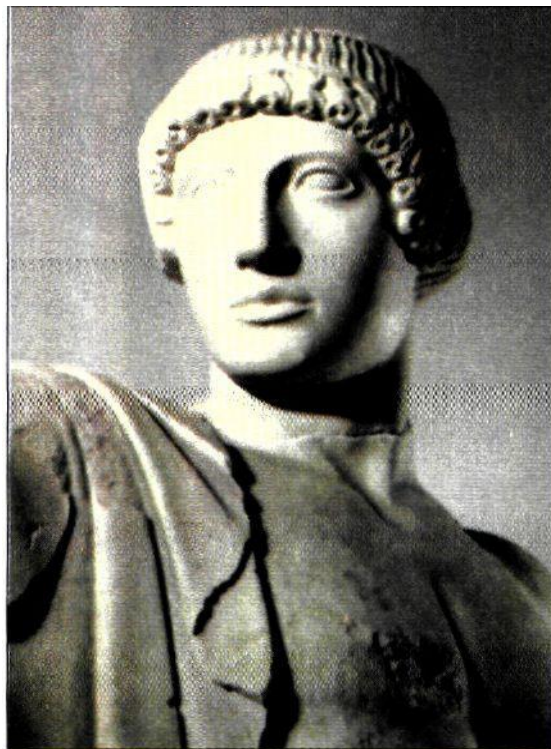
Στη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου εργάστηκαν οι μαθητές του Φειδία, όπως ο Αλκαμένης και ο Αγοράκριτος, οι οποίοι οδήγησαν την πλαστική σε νέους εκφραστικούς τρόπους με τον «πλούσιο ρυθμό». Έτσι ονομάστηκε η καλλιτεχνική έκφραση που απέδιδε μορφές καλυμμένες με ιμάτιο το οποίο αφήνει να διαγράφεται το σώμα, παρά την πλούσια πτυχολογία του.

Χαρακτηριστικά δείγματα που σώθηκαν μέχρι τις ημέρες μας είναι τα θωράκια* του περιβόλου της Απτέρου Νίκης, όπως και ανάγλυφα ναών και επιτύμβιων στηλών.

Την ηρεμία και τη μεγαλοπρέπεια που παρουσίαζαν οι εξιδανικευμένες μορφές του 5ου αι. π.Χ. τη διαδέχτηκαν τον επόμενο αιώνα οι έντονες εκφράσεις στα πρόσωπα των αγαλμάτων. Τα προβλήματα της εποχής αντικατοπτρίζουν πολλές φορές την αγωνία, την ανησυχία αλλά και το πάθος πάνω στις πλαστικές μορφές του 4ου αι. π.Χ. Μεγάλοι καλλιτέχνες, όπως ο Πραξιτέλης και ο Σκόπας, χρησιμοποιούν το μάρμαρο για την κατασκευή των έργων τους, ενώ άλλοι, όπως ο Λύσιππος, πλάθουν αριστουργήματα με το χαλκό. Ο Πραξιτέλης κατασκευάζει κυρίως αγάλματα θεών (Ερμής της Ολυμπίας, Κνιδία Αφροδίτη, Απόλλων Σαυροκτόνος κ.ά.). Ο Σκόπας εργάζεται στην ανάγλυφη διακόσμηση αρχιτεκτονικών μνημείων και εκφράζει με τα πρόσωπα

των έργων του τον παραγμένο συναισθηματικό τους κόσμο. Ο Λύσιππος ασχολείται με την κατασκευή ανδριάντων. Η τέχνη του ήταν ιδιαίτερα αρεστή στο Μ. Αλέξανδρο, του οποίου τη μορφή είχε αποτυπώσει σε πολλά αγάλματα.

Σημαντικά έργα του 4ου αι. π.Χ. που σώθηκαν μέχρι την εποχή μας, αλλά μας είναι άγνωστοι οι δημιουργοί τους είναι ο έφηβος των Αντικυθήρων, το παιδί του Μαραθώνα και πολλά επιτύμβια ανάγλυφα από τον Κεραμεικό.

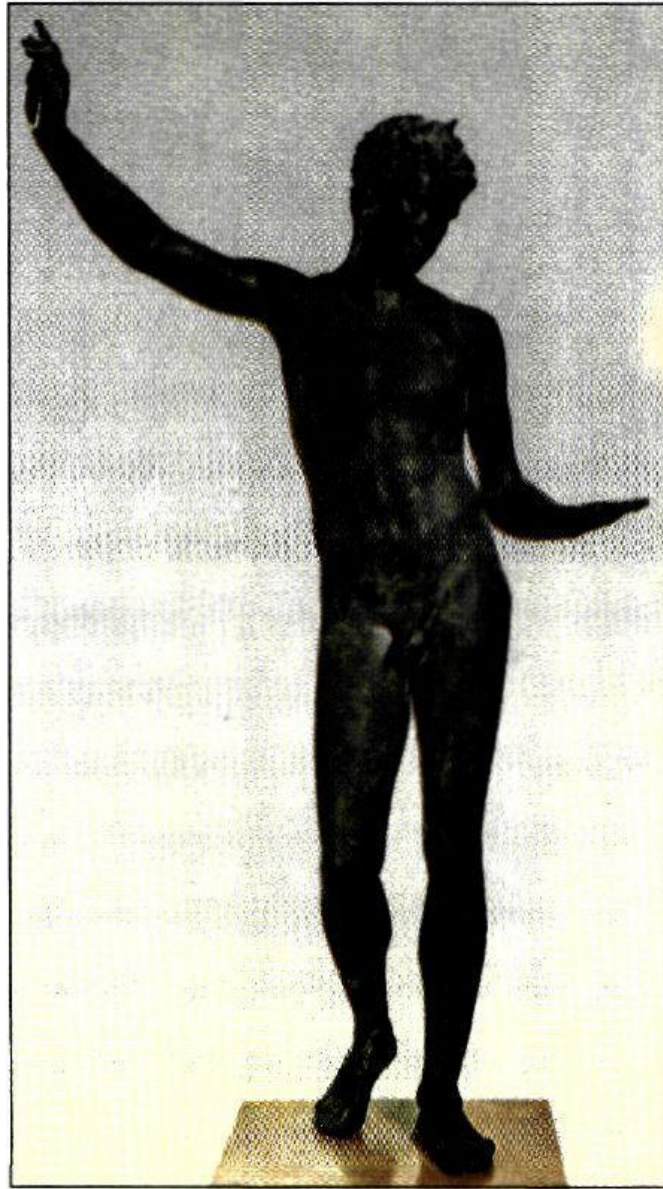

Το επάνω μέρος αγάλματος του θεού Απόλλωνα. Αποτελεί την κεντρική μορφή της σύνθεσης του δυτικού αετώματος του ναού του Διός της Ολυμπίας, που έχει ως θέμα την Κενταυρομαχία. Αντιπροσωπευτικό έργο του «αυστηρού» ρυθμού. (Ολυμπία, Αρχαιολ. Μουσείο)

Αθηνά του Βαρβακείου. Αντίγραφο των ρωμαϊκών χρόνων του χρυσελεφάντινου αγάλματος της θεάς, έργου του Φειδία. (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

«Το παιδί του Μαραθώνα». Χάλκινο άγαλμα που ανασύρθηκε από τον κόλπο τον Μαραθώνα. Εικονίζει παιδί με ευλύγιστο κορμό και χαριτωμένη κίνηση. Εντάσσεται στη «σχολή» των πραξιτελικών έργων (330 π.Χ.). (Αθήνα, Εθν. Αρχαιολ. Μουσείο)

Τμήμα της παράστασης της πομπής των Παναθηναίων από τη ζωφόρο* του Παρθενώνα. Η ζωφόρος είχε μήκος 160 μ. και περιελάμβανε 360 ανθρώπινες μορφές και μεγάλο αριθμό μορφών ζώων (447-432 π.Χ.).

«Ερέχθειον». Ιωνικός ναός με ιδιόρρυθμο σχήμα και περίτεχνη διακόσμηση. Είναι ιδιαίτερα γνωστός από τις Καρυάτιδες, τα αγάλματα δηλαδή των γυναικείων μορφών που λειτουργούν σαν κίονες στηρίζοντας τη στέγη της νότιας προεξοχής του οικοδομήματος. Η κατασκευή του ολοκληρώθηκε προς το τέλος του Πελοποννησιακού πολέμου (405 π.Χ.).

γ) Ζωγραφική. Οι πληροφορίες που έχουμε για τη ζωγραφική τέχνη είναι έμμεσες και προέρχονται κυρίως από τη γραπτή παράδοση και τις πληροφορίες των αρχαίων συγγραφέων. Μεγάλοι ζωγράφοι του 5ου αι. π.Χ. ήταν ο Πολύγνωτος, ο Μίκων, ο Ζεύξις κ.ά. Αμεσότερη αντίληψη για τη ζωγραφική της εποχής μπορούμε να έχουμε μέσω της αγγειογραφίας. Οι αγγειογραφικές παραστάσεις του ερυθρόμορφου ρυθμού και κυρίως των λευκών ληκύθων* μας δίνουν την εικόνα της εξέλιξης της ζωγραφικής.

Μεγάλοι ζωγράφοι, του 4ου αι. π.Χ. ήταν ο Πάμφυλος (Σικυώνα), ο Απελλής (Ιωνία) και ο Πρωτογενής (Καρία). Ο Απελλής ήταν ο ευνοούμενος ζωγράφος του Μ. Αλεξάνδρου. Άμεση αντίληψη της ζωγραφικής του 4ου αι. π.Χ. μας δίνουν οι λίγες παραστάσεις που έχουν σωθεί κυρίως σε μακεδονικούς τάφους. Αντιπροσωπευτικά δείγματα είναι οι τοιχογραφίες των βασιλικών τάφων της Βεργίνας.

Ο Ελληνισμός στη Δυτική και Ανατολική Μεσόγειο. Την εποχή του μεγάλου αποικιστικού ρεύματος (8ος-6ος αι. π.Χ.) οι Έλληνες ίδρυσαν πολλές νέες πόλεις στη Δύση, στη Νότια Ιταλία, τη Σικελία, την Κυρηναϊκή, τις νότιες ακτές της Γαλλίας αλλά και στις ακτές της Ιβηρικής χερσονήσου. Οι σχέσεις τους με τους γηγενείς πληθυσμούς τις περισσότερες φορές ήταν ειρηνικές. Η εγκατάσταση και η διείσδυσή τους δε συνάντησε ιδιαίτερες αντιδράσεις· αντίθετα, αναπτύχθηκαν εμπορικές και πολιτιστικές επαφές με τους γηγενείς. Ωστόσο, υπάρχουν και περιπτώσεις που οι επαφές αυτές συνδυάζονταν με ένταση, όπως φανερώνει η παρουσία στρατιωτικών φυλακίων και η εξαφάνιση στοιχείων άλλων λαών. Είναι προφανές ότι οι Έλληνες άποικοι στις επαφές τους με τους λαούς της

Δύσης – Ετρούσκους, Σικελούς, Κέλτες , Ίβηρες, Καρχηδόνιους, και άλλους έδωσαν αλλά και υιοθέτησαν πολιτιστικά στοιχεία.

Δεκάδραχμο των Συρακουσών, γνωστό και ως Δημαρέτειο - από τη Δημαρέτη, σύζυγο του Γέλωνος. Κυκλοφόρησε μετά τη μάχη στην Ιμέρα. (Βερολίνο, Αρχαιολ. Μουσείο)

Ενώ το μεγάλο πρόβλημα για τους Έλληνες στην κυρίως Ελλάδα τα παράλια της Μ. Ασίας και την Κύπρο ήταν η περσική επεκτατικότητα, για τους Έλληνες της Δύσης ήταν η εξάπλωση των Καρχηδονίων και η διείσδυσή τους στη Σικελία. Μετά το τέλος των περσικών πολέμων και την αντιμετώπιση των Καρχηδονίων στην Ιμέρα της Σικελίας (480 π.Χ.), οι σχέσεις μεταξύ των δύο λαών περνούν σε περίοδο ύφεσης. Από τα τέλη του 5ου αι. π.Χ. όμως η

επεκτατικότητα των Καρχηδονίων έναντι των ελληνικών πόλεων ανανεώνεται. Στη διάρκεια του 4ου αι. π.Χ., η διείσδυσή τους αναχαιτίστηκε αρκετές φορές. Η κακοδαιμονία των ερίδων και εμφύλιων συγκρούσεων, ωστόσο, που κατέτρυχε τις ελληνικές πόλεις της κυρίως Ελλάδας και είχε επιτρέψει στην περσική πολιτική να επηρεάζει τις σχέσεις τους, ήταν η ίδια πάλι αιτία για τις επεμβάσεις των Καρχηδονίων στις ελληνικές πόλεις της Σικελίας, (βλ. παρακάτω σ. 154 κ.εξ.)

Στην Ανατολική Μεσόγειο βασικό προπύργιο του ελληνισμού ήταν η Κύπρος. Η γεωγραφική της θέση και τα πλούσια κοιτάσματα σε χαλκό ήταν παράγοντες που προσείλκυαν τα βλέμματα των Περσών και των υποτελών τους Φοινίκων.

Η Κύπρος, όπως είναι γνωστό, κατοικήθηκε από τους Έλληνες τη μυκηναϊκή εποχή. Στις ανατολικές της ακτές όμως υπήρχαν και αρκετές φοινικικές εγκαταστάσεις. Η γειτνίαση με τις ασιατικές ακτές διευκόλυνε την επέμβαση των Περσών ήδη από την αρχαϊκή εποχή. Μετά το τέλος των περσικών πολέμων το μεγαλύτερο μέρος των πόλεων του νησιού απελευθερώθηκε από συμμαχικές ελληνικές δυνάμεις. Την εποχή της αθηναϊκής κυριαρχίας στο Αιγαίο, ο Αθηναίος στρατηγός και πολιτικός Κίμων πέθανε στο Κίτιο της Κύπρου (450 π.Χ.), στην προσπάθειά του να αναχαιτίσει την επικράτηση των Περσών στο νησί. Στη συνέχεια, οι Πέρσες ανακατέλαβαν τη μεγαλόνησο εκτός από την πόλη της Σαλαμίνας, η οποία πέρασε στην κυριαρχία των Φοινίκων. Την περίοδο αυτή ο ελληνικός πληθυσμός της Κύπρου υπέφερε, με αποτέλεσμα πολλοί να εγκαταλείψουν τις πόλεις τους. Την κατάσταση αυτή ανέτρεψε ο Ευαγόρας, η σημαντικότερη προσωπικότητα του κυπριακού

Ελληνισμού της αρχαιότητας. Έγινε βασιλιάς της Σαλαμίνας, αφού απομάκρυνε τους Φοίνικες (411 π.Χ.)²².

22. Ο Ευαγόρας: Η συμβολή του στην ανάπτυξη της Σαλαμίνας της Κύπρου

Γενικά δεν παρέλειπε τίποτα απ' όσα αρμόζει να έχουν οι βασιλείς, αλλά από κάθε πολίτευμα διάλεγε τα καλύτερα στοιχεία: Ήταν δημοκρατικός σ' ό,τι αφορά την εξυπηρέτηση του λαού, αριστοκρατικός όμως στην εκλογή των αρίστων ως κρατικών οργάνων ήταν καλός στρατηγός για τη σύνεση που επιδείκνυε στους κινδύνους, εξουσιαστικός όμως γιατί υπερείχε σε όλα.

Και ότι ο Ευαγόρας είχε αυτά τα προτερήματα και ακόμη περισσότερα απ' αυτά, τούτο μπορεί κανείς να το καταλάβει εύκολα από τις πράξεις του. Γιατί αφού παρέλαβε την πόλη (Σαλαμίνα) εκβαρβαρωμένη εξαιτίας της κυριαρχίας σ' αυτήν των Φοινίκων, χωρίς να δέχεται τους Έλληνες, ούτε να γνωρίζει τις τέχνες, ούτε να έχει εμπορικές σχέσεις αναπτύξει, ούτε να έχει λιμάνια, όλα αυτά διόρθωσε και επιπλέον εδάφη περισσότερα απέκτησε εκτός εκείνων που είχε. Φρόντισε να τειχιστεί η πόλη με συμπληρωματικά τείχη και τριήρεις ναυπήγησε και με άλλα έργα την λάμπρυνε τόσο, ώστε να μην είναι κατώτερη από καμία άλλη ελληνική πόλη, και την ενίσχυσε με τόση μεγάλη δύναμη ώστε πολλοί απ' εκείνους που την καταφρονούσαν προηγουμένως, τώρα να την φοβούνται.

Ισοκράτης, Ευαγόρας, 46-48.

Η υπογραφή της Ανταλκιδείου ειρήνης (386 π.Χ.), ωστόσο, ήταν ένα πλήγμα για την Κύπρο, αφού με τη συγκατάθεση των Ελλήνων το νησί παραδινόταν στους Πέρσες. Ο Ευαγόρας προσπάθησε να αντισταθεί αλλά τελικά νικήθηκε (385 π.Χ.). Αποδέχθηκε τους όρους των Περσών και έγινε φόρου υποτελής. Η τύχη του ελληνισμού της Κύπρου δε διαφοροποιήθηκε μέχρι την απελευθέρωσή του από το Μ. Αλέξανδρο (332 π.Χ.).

Στατήρας* του Ευαγόρα Α' της Σαλαμίνας της Κύπρου.
Από τα μυκηναϊκά χρόνια και μέχρι τα ελληνιστικά η Κύπρος ήταν χωρισμένη σε αυτόνομα βασίλεια τα οποία έκοβαν δικά τους νομίσματα.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

Ομηρική εποχή

- 1. Πώς αντιλαμβάνεστε την άποψη ότι η μετανάστευση των Δωριέων δεν είχε «προσφυγικό» χαρακτήρα; Ποιες μεταναστεύσεις ελληνικών φύλων είχαν «προσφυγικό» χαρακτήρα; Να δικαιολογήσετε την άποψή σας.**
- 2. Να εξηγήσετε τη σημασία του ομηρικού «οίκου», αφού λάβετε υπόψη σας το παράθεμα 3.**
- 3. Η μελέτη του παραθέματος 4 σε συνδυασμό με ό,τι γνωρίσατε για την πολιτική οργάνωση των ομηρικών χρόνων σε ποια συμπεράσματα σας οδηγεί;**
- 4. Αφού λάβετε υπόψη σας την οικονομική κατάσταση των ομηρικών χρόνων, να εξηγήσετε σε ποιας κοινωνικής ομάδας ανθρώπους πρέπει να ανήκαν ο μεγάλος κρατήρας και ο χάλκινος τρίποδας των εικόνων της σ. 82-83.**

Αρχαϊκή εποχή

- 1. Να δικαιολογήσετε την άποψη που υποστηρίζει ότι οι πρώτες πόλεις-κράτη πρέπει να σχηματίστηκαν στα παράλια της Μ. Ασίας.**
- 2. Να εξηγήσετε γιατί η δημιουργία των πόλεων-κρατών συνδέεται με την παρακμή της κληρονομικής βασιλείας.**
- 3. Ποιο είναι το νόημα που απηχεί η παραβολή του Ησίοδου στο παράθεμα 8 σε ό,τι αφορά την κοινωνική κατάσταση της εποχής του (7ος αι. π.Χ.);**
- 4. Να εξηγήσετε σε τι διαφέρει η εξάπλωση των Ελλήνων του πρώτου αποικισμού από εκείνη του δεύτερου.**

- 5.** Ποιες είναι οι πληροφορίες που παρέχει το παράθεμα 9 σχετικά με την ίδρυση των αποικιών και τις σχέσεις των αποίκων με τους γηγενείς πληθυσμούς;
- 6.** Ποιοι λόγοι συνέβαλαν στην κρίση της αριστοκρατικής κοινωνίας;
- 7.** Να εξηγήσετε γιατί η φάλαγγα των οπλιτών ευνόησε την ανάπτυξη της ιδέας της ισότητας.
- 8.** Να εντοπίσετε στην εικόνα των αρχιτεκτονικών ρυθμών της σ. 95 τις διαφορές μεταξύ του δωρικού και ιωνικού ρυθμού.
- 9.** Σε ποια συμπεράσματα καταλήγετε σε ό,τι αφορά την απόδοση της ανθρώπινης μορφής, γυναικείας και ανδρικής, κατά τους αρχαϊκούς χρόνους από την παρατήρηση των εικόνων της κόρης και του κούρου στη σ. 95;
- 10.** Αφού διαβάσετε με προσοχή το παράθεμα 11 να απαντήσετε στις ερωτήσεις:
- α) Ποια άποψη προβάλλει ο ρήτορας Λυκούργος στους Αθηναίους δικαστές σχετικά με την προέλευση του όρκου;
- β) Από πού διαφαίνεται ο «εθνικός» χαρακτήρας της μάχης των Πλαταιών;

Κλασική εποχή

- 1.** Σύμφωνα με τις πληροφορίες του παραθέματος 14 ποια μέτρα του Περικλή συνέβαλαν στον εκδημοκρατισμό του αθηναϊκού πολιτεύματος;
- 2.** Να σχολιάσετε την πληροφορία του Θουκυδίδη (παράθεμα 15) ότι «η πραγματική βέβαια, αλλά ανομολόγητη αιτία ήταν ... ότι η μεγάλη ανάπτυξη της Αθήνας φόβισε τους Λακεδαιμονίους και τους ανάγκασε

να πολεμήσουν». Θα μπορούσαν να είχαν αντιδράσει διαφορετικά οι Λακεδαιμόνιοι;

3. Στο παράθεμα 16 ο Ξενοφών αναφέρεται στη συνεργασία των Αθηναίων με τους Πέρσες για την αντιμετώπιση των Λακεδαιμονίων. Πώς κρίνετε αυτή τη συνεργασία;

4. Ο ρήτορας Ισοκράτης αναφερόμενος στην Ανταλκίδειο ειρήνη τη χαρακτηρίζει αισχρή και αξιοκατάκριτη. Ποιοι λόγοι δικαιολογούν αυτή την κρίση;

5. Ποια ήταν τα αίτια της επεκτατικής πολιτικής του Φιλίππου Β';

6. Να προσέξετε τους κύριους όρους των αποφάσεων του συνεδρίου της Κορίνθου (337 και 336 π.Χ.) και να εξηγήσετε ποια ήταν η πολιτική και κοινωνική κατάσταση που επιδίωξαν να επιβάλουν οι Μακεδόνες στις ελληνικές πόλεις.

7. Να αξιολογήσετε το έργο του Μ. Αλεξάνδρου, αφού λάβετε υπόψη σας το χρονικό διάστημα στο οποίο επιχειρήθηκε. Σε ποιον τομέα, κατά τη γνώμη σας, επιτεύχθηκε το σημαντικότερο έργο;

8. Σε ποια συμπεράσματα σας οδηγεί η μελέτη του παραθέματος 21, στο οποίο ο Θουκυδίδης εξηγεί τον τρόπο εργασίας αλλά και το ρόλο του ιστορικού;

9. Αφού παρατηρήσετε με προσοχή τις εικόνες του βιβλίου που παρουσιάζουν γλυπτά έργα των αρχαϊκών και των κλασικών χρόνων, να διατυπώσετε τις απόψεις σας ως προς την εξελικτική πορεία της γλυπτικής (βλ. σ. 95,104,116,117).

Ερμηνευτικός πίνακας όρων

ανατολίζουσα φάση/περίοδος: η χρονική περίοδος της ελληνικής αρχαιότητας (7ος αι.π.Χ. και αρχές του 6ου αι. π.Χ.) κατά την οποία χρησιμοποιήθηκαν στη διακόσμηση των έργων της πλαστικής και της κεραμικής στοιχεία προερχόμενα από την Ανατολή, όπως λέοντες, πάνθηρες, φανταστικά ζώα - σφίγγες, γρύπτες - ρόδακες, άνθη λωτού κ.ά.

εταίρος, -οι: ο φίλος, ο σύντροφος. Έτσι ονομάζονταν οι ευγενείς στην αρχαία Μακεδονία.

ήλεκτρο: ορυκτό, φυσικό κράμα χρυσού και αργύρου.

θηρευτικό - συλλεκτικό στάδιο οργάνωσης: μεγάλη χρονική περίοδος της εξέλιξης του ανθρώπου στη διάρκεια της οποίας ο πρωτόγονος άνθρωπος επιβίωσε από το κυνήγι αγρίων ζώων και τη συλλογή καρπών.

λήκυθος: αγγείο στο οποίο τοποθετούσαν αρωματικά έλαια ή προσφορές για τους νεκρούς.

οψιανός: μαύρο ηφαιστειογενές πέτρωμα που έχει την ιδιότητα να απολεπίζεται σε τμήματα ιδιαίτερα κοφτερά. Χρησιμοποιήθηκε στους προϊστορικούς χρόνους για την κατασκευή λεπίδων, μαχαιριών και άλλων αιχμηρών εργαλείων.

πεζέταιρος, -οι: πεζός+εταίρος. Έτσι ονομάζονται οι στρατιώτες που επάνδρωναν τη μακεδονική φάλαγγα.

πελταστής: στρατιώτης ελαφρά οπλισμένος με πέλτη και ακόντιο. Η πέλτη ήταν ασπίδα μικρών διαστάσεων σε σχήμα μισοφέγγαρου, κατασκευασμένη συνήθως από κλωνάρια ιτιάς με δερμάτινη επικάλυψη.

πολυδαίδαλος: αυτός που έχει πολύπλοκο σχέδιο, τη μορφή λαβύρινθου.

προαστική οργάνωση: οργάνωση οικισμού που παρουσιάζει χαρακτηριστικά πρώιμης αστικοποίησης, δηλαδή στοιχεία σχετικά με την οικονομική, την κοινωνική οργάνωση και τον πολεοδομικό σχεδιασμό του σε αρχικό στάδιο (βλ. και αστικός).

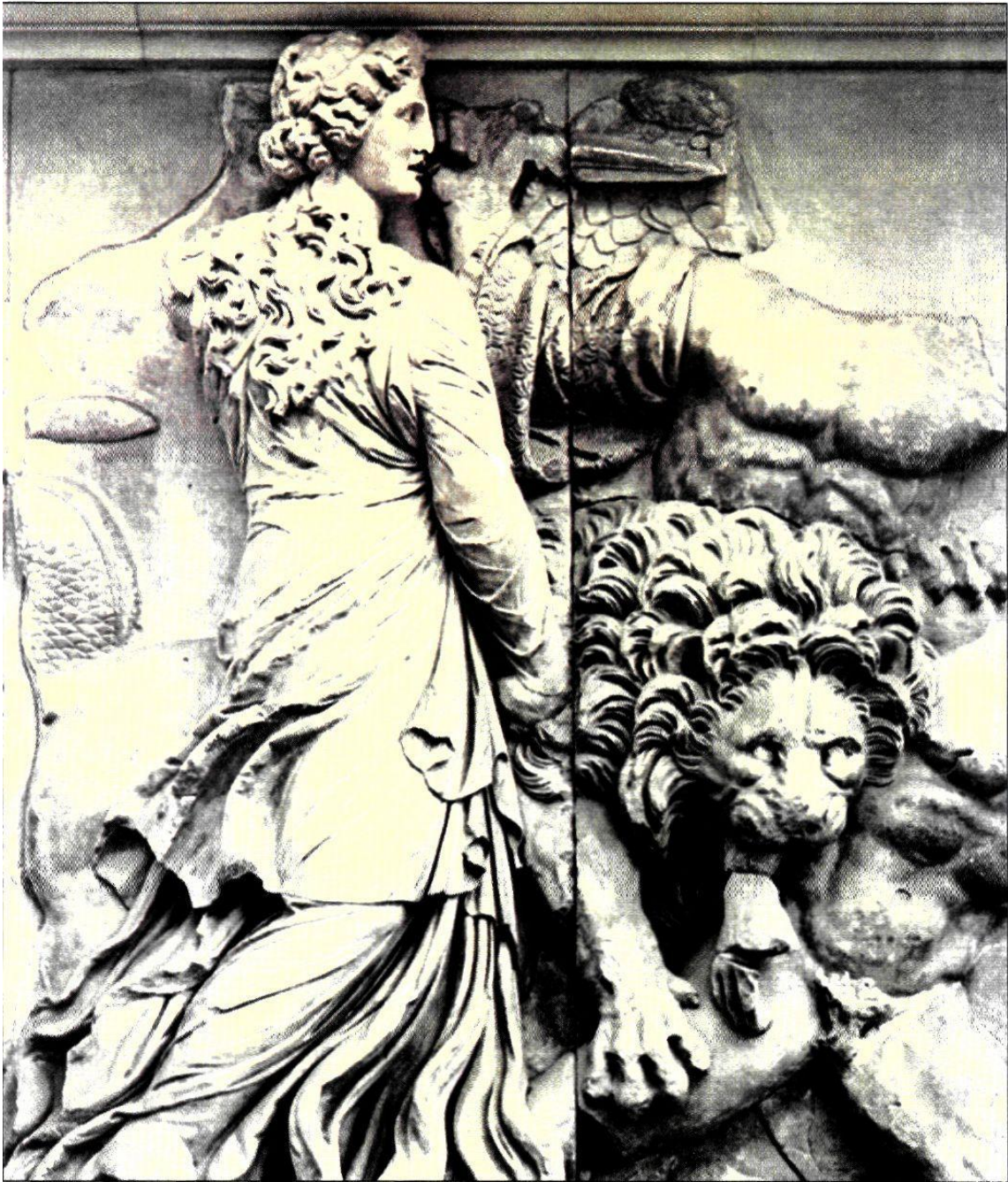
στατήρας: νομισματική μονάδα διαφορετικής αξίας από πόλη σε πόλη· μονάδα βάρους.

ταυροκαθάψια: αγώνισμα τελετουργικού χαρακτήρα, κατά το οποίο ο αθλητής έπιανε τα κέρατα του επιτιθέμενου ταύρου και με δυνατό άλμα πηδούσε πάνω από τη ράχη του ζώου, καταλήγοντας στο έδαφος πίσω από τον ταύρο.

φυλετικό κράτος: το κράτος το οποίο συγκροτούν άνθρωποι που ανήκουν στο ίδιο φύλο. Την εποχή των μετακινήσεων των ελληνικών φύλων (11ος-9ος αι. π.Χ.) διαμορφώθηκαν φυλετικά κράτη, των οποίων η συγκρότηση οφείλεται στην κοινή καταγωγή και στους συγγενικούς δεσμούς των μελών τους.

χαλκού εποχή/χαλκοκρατία: μεγάλη χρονική περίοδος στη διάρκεια της οποίας κύριο υλικό χρήσης ήταν ο χαλκός· για τη μελέτη της έχει προταθεί η ακόλουθη τριμερής διαίρεση για τον αιγαιακό χώρο: πρώιμη (3000/2800-2000/1900), μέση (2000/1900-1600 π.Χ.) και ύστερη εποχή του χαλκού (1600-1100 π.Χ.).

III. ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Τμήμα της ζωφόρου του βωμού του Διός στην Πέργαμο.
Είχε ως θέμα τη Γιγαντομαχία (πρώτο μισό 2ου αι. π.Χ.).
(Αρχαιολογικό Μουσείο Βερολίνου)

1.Ο ελληνοιστικός κόσμος

Η εποχή που αρχίζει από το θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου(323 π.Χ.) και τελειώνει με την κατάληψη της Αιγύπτου από τους Ρωμαίους (30 π.Χ.) ονομάζεται ελληνοιστική [*ελληνίζω: συμπεριφέρομαι ως Έλληνας*].

Η αυτοκρατορία που δημιουργήθηκε από τις κατακτήσεις του Μ. Αλεξάνδρου, αν και εφήμερη, διαμόρφωσε νέα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα για τον Ελληνισμό. Μετά τον αιφνίδιο θάνατο του δημιουργού της κατακερματίστηκε σε μικρότερα βασίλεια λόγω των συνεχών συγκρούσεων των διαδόχων. Τα ελληνοιστικά βασίλεια κυβερνήθηκαν από δυναστείες που ίδρυσαν οι στρατηγοί του Μ. Αλεξάνδρου. Έτσι παγιώθηκε ένα νέο πολιτικό σύστημα, η απόλυτη μοναρχία. Το κέντρο βάρους μετατοπίστηκε από την κυρίως Ελλάδα στις μεγαλουπόλεις της Ανατολής. Λίγες μόνο πόλεις-κράτη στην κυρίως Ελλάδα διατήρησαν την εσωτερική τους οργάνωση, ενώ κάποιες άλλες περιοχές συγκρότησαν ομοσπονδίες, όπως ήταν οι συμπολιτείες. Από το 2ο αι.π.Χ. όμως άρχισε η βαθμιαία επέκταση των Ρωμαίων στον ελληνικό χώρο και στην Ανατολή.

1.1 Η διάσπαση του κράτους του Μ. Αλεξάνδρου

Αμέσως μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου προέκυψε έντονο το πρόβλημα της διαδοχής, αφού δεν υπήρχε νόμιμος και ικανός διάδοχος. Προς στιγμή το πρόβλημα αντιμετωπίστηκε με την αναγνώριση της συμβασιλείας στον ετεροθαλή αδελφό του, το Φίλιππο Αρριδαίο

(Φίλιππος Γ'), ανίκανο να κυβερνήσει, και στον αναμενόμενο γιο του από τη Ρωξάνη (Αλέξανδρος Δ'). Ωστόσο, και οι δύο δεν είχαν τις προϋποθέσεις να διεκδικήσουν δυναμικά την εξουσία και να διατηρηθούν στο θρόνο. Αμέσως εκδηλώθηκαν διασπαστικές τάσεις στην αυτοκρατορία που πήραν τη μορφή εξεγέρσεων, απελευθερωτικών πολέμων και συγκρούσεων για τη διαδοχή.

Εξεγέρσεις και απελευθερωτικοί αγώνες. Οι Αθηναίοι μαζί με τους Αιτωλούς ήταν από τους πρώτους που κινήθηκαν εναντίον των Μακεδόνων, όταν πληροφορήθηκαν το θάνατο του Αλεξάνδρου¹.

1. Η αναγγελία του θανάτου του Μ. Αλεξάνδρου στην Αθήνα

Πρώτος λοιπόν ανήγγειλε στους Αθηναίους το θάνατο του Αλεξάνδρου ο Ασκληπιάδης, ο γιος του Ιππάρχου. Ο Δημάδης όμως είπε να μην το πιστέψουν γιατί προ πολλού η οικουμένη θα είχε μυρίσει από το νεκρό. Ο Φωκίων, βλέποντας ότι ο δήμος κινούνταν επαναστατικά προσπάθησε να τον καθησυχάσει και να τον συγκρατήσει. Επειδή όμως πολλοί πηδούσαν στο βήμα και φώναζαν ότι ο Ασκληπιάδης λέει την αλήθεια και ότι ο Αλέξανδρος πέθανε ο Φωκίων είπε: «Τότε λοιπόν θα είναι και αύριο και μεθαύριο πεθαμένος. Έτσι μπορούμε να αποφασίσουμε με περισσότερη ησυχία και ασφάλεια».

Πλούταρχος, Φωκίων, 22 μετ. Ανδρ. Πουρνάρα, εκδ. Πάπυρος.

Το αντιμακεδονικό μέτωπο όμως, που είχε ουσιαστικά υποκινηθεί από τους Αθηναίους ρήτορες Υπερείδη και Δημοσθένη, μετά τις συγκρούσεις που έγιναν στην περιοχή της Λαμίας (Λαμιακός πόλεμος, 322 π.Χ.) και στη Θεσσαλία διαλύθηκε. Η επικράτηση των Μακεδόνων είχε τις ακόλουθες συνέπειες:

- ♦ Οι Αθηναίοι υποχρεώθηκαν να αντικαταστήσουν το δημοκρατικό πολίτευμα με ολιγαρχικό, να πληρώσουν χρηματική αποζημίωση και να δεχτούν μακεδονική φρουρά στη Μουνιχία, ένα από τα λιμάνια του Πειραιά.

- ♦ Ο Υπερείδης δολοφονήθηκε και ο Δημοσθένης αυτοκτόνησε, προκειμένου να αποφύγει την ατίμωση.

- ♦ Πόλεις της Πελοποννήσου υποχρεώθηκαν να δεχτούν μακεδονικές φρουρές.

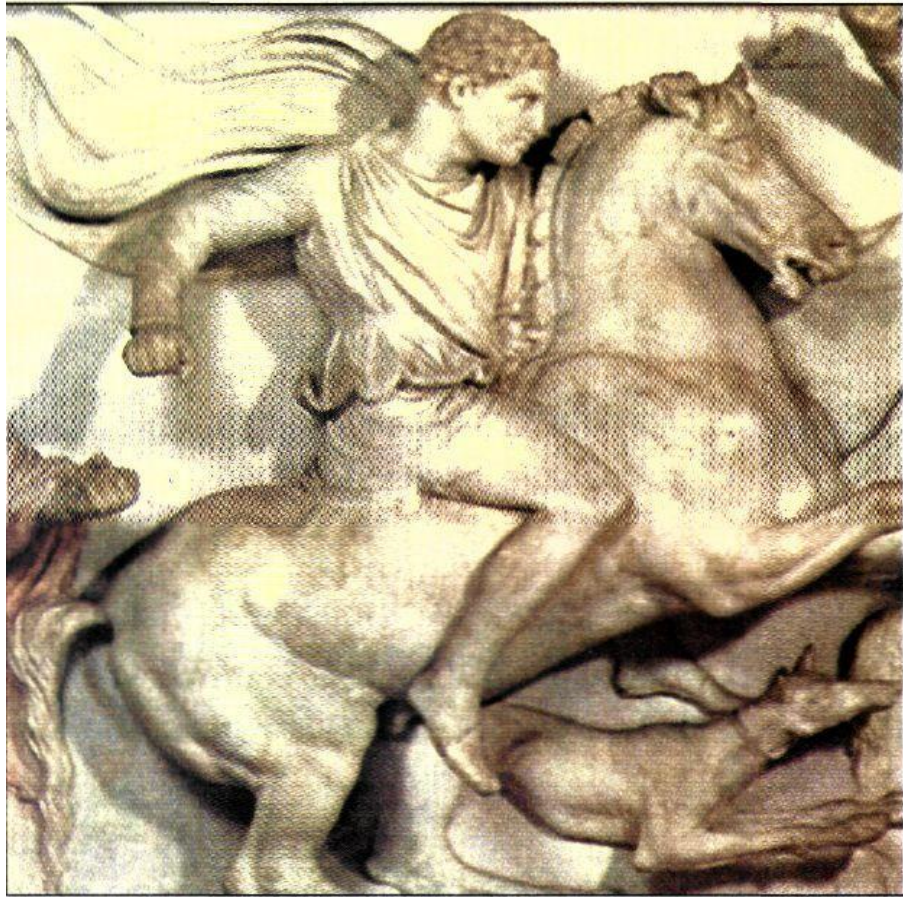
Οι Μακεδόνες στρατηγοί δεν πρόλαβαν να προχωρήσουν σε τιμωρία των Αιτωλών, γιατί έπρεπε να επιστρέψουν έγκαιρα στην Ασία, όπου είχαν αρχίσει οι διαμάχες των διαδόχων.

Στις ανατολικές επαρχίες της αυτοκρατορίας, όπου η μακεδονική εξουσία ήταν χαλαρή, εκδηλώθηκαν εξεγέρσεις γηγενών πληθυσμών αλλά και Ελλήνων που είχαν εγκατασταθεί στη Βακτριανή.

Την εξέγερση αυτή κατέστειλε ο Έλληνας διοικητής της Μηδίας, ο Πείθων, ο οποίος στη συνέχεια ανακήρυξε τον εαυτό του ανεξάρτητο διοικητή των Άνω σατραπειών της αυτοκρατορίας.

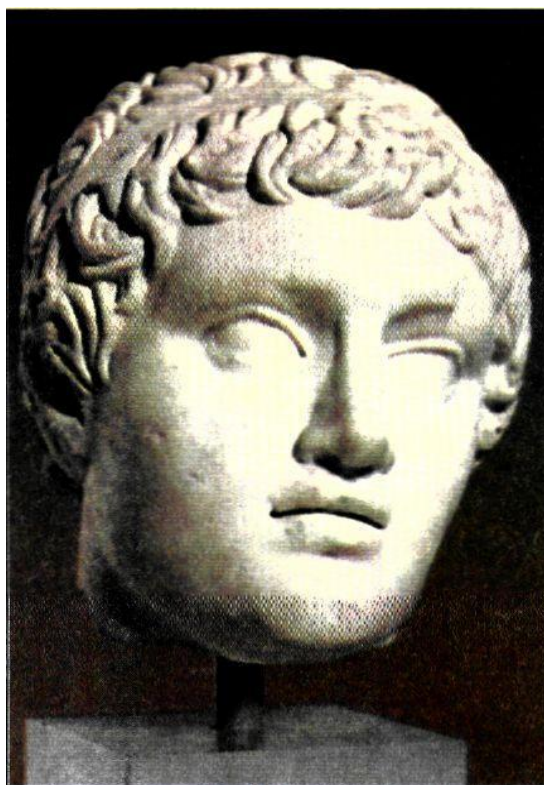
Ανδριάντας του ρήτορα Δημοσθένη. Αντίγραφο των ρωμαϊκών χρόνων που αποδίδει το πρωτότυπο έργο των αρχών του 3ου αι. π.Χ. (Ρώμη, Μουσείο Βατικανού)

Τμήμα από την ανάγλυφη διακόσμηση της λεγόμενης σαρκοφάγου του Μ. Αλεξάνδρου (τέλη του 4ου αι. π.Χ.). Εικονίζεται έφιππος νέος που έχει ταυτιστεί με το Δημήτριο Πολιορκητή, γιο του Αντίγονου. Ήταν ο σημαντικότερος από τους Επιγόνους - έτσι ονομάστηκαν οι γιοι των διαδόχων τον Μ. Αλεξάνδρου -, με ευστροφία πνευματική και στρατιωτικές ικανότητες. Κατόρθωσε να ανέβει στο θρόνο της Μακεδονίας (294-287 π.Χ.). (Κωνσταντινούπολη, Αρχαιολογικό Μουσείο)

Τετράδραχμο του Αντιγόνου. Στη μια πλευρά φέρει το κεφάλι του Αλεξάνδρου στην άλλη το Δία και την επιγραφή «Βασιλέως Αντιγόνου». (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

Προτομή Λυσιμάχου. Αντίγραφο ρωμαϊκών χρόνων έργον της ελληνιστικής εποχής. (Γενεύη, Μουσείο Ιστορίας και Τέχνης)

Οι συγκρούσεις των διαδόχων. Η διευθέτηση του ζητήματος της διαδοχής, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων, ήταν πρόσκαιρη. Προς αυτή την κατεύθυνση συνέτειναν οι φιλοδοξίες των στρατηγών του Αλεξάνδρου και η απουσία ισχυρής κεντρικής εξουσίας. Οι συγκρούσεις των στρατηγών κράτησαν είκοσι χρόνια μέχρι το διαμελισμό της αυτοκρατορίας σε επιμέρους βασιλίες και συνεχίστηκαν πλέον μεταξύ των ηγεμόνων των ελληνιστικών βασιλείων μέχρι τη σταθεροποίηση της εξουσίας τους.

Η πρώτη περίοδος των συγκρούσεων (321-301 π.Χ.) ξεκίνησε με δολοφονίες των νομίμων διαδόχων και των επικρατέστερων στρατηγών και συνέχισε με την πρώτη κατανομή της εξουσίας στο Τριπαράδεισο της Συρίας (321 π.Χ.). Εκεί ο Αντίπατρος, ως γηραιότερος, αναγορεύτηκε από το στρατό επιμελητής αυτοκράτορας και οι υπόλοιποι ανέλαβαν τη διοίκηση μιας περιοχής της αυτοκρατορίας. Στην πορεία επικρατέστερος και ισχυρότερος όλων αναδείχθηκε ο Αντίγονος, ο οποίος αυτοανακηρύχθηκε αυτοκράτορας και παραχώρησε τον ίδιο τίτλο στο γιο του, Δημήτριο, τον επονομαζόμενο Πολιορκητή. Οι υπόλοιποι στρατηγοί, που δεν ανέχτηκαν τη στάση του Αντίγονου, συνασπίστηκαν εναντίον του. Στη μάχη στην Ιψό της Φρυγίας (301 π.Χ.) κρίθηκε τελικά η τύχη της αυτοκρατορίας. Οι δυνάμεις του Αντίγονου ηττήθηκαν και ο ίδιος σκοτώθηκε. Ο Δημήτριος ο Πολιορκητής διέφυγε τη σύλληψη και με τις ικανότητες που διέθετε κατόρθωσε αργότερα να γίνει βασιλιάς της Μακεδονίας (294 π.Χ.). Οι νικητές στρατηγοί μοιράστηκαν τα εδάφη της αυτοκρατορίας του Μ. Αλεξάνδρου και αναγορεύθηκαν βασιλείς. Έτσι, από τη μάχη στην Ιψό προέκυψαν τέσσερα βασιλίες: το βασίλειο της Αιγύπτου με τον Πτολεμαίο, της Συρίας με το Σέλευκο,

της Μακεδονίας με τον Κάσσανδρο και της Θράκης με το Λυσίμαχο.

Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν με κύριους αντιπάλους πλέον το Λυσίμαχο της Θράκης, του οποίου η κυριαρχία είχε επεκταθεί στο χώρο της Μ. Ασίας, και το Σέλευκο. Μετά τη μάχη στο Κουροπέδιον της Λυδίας (281 π.Χ.) και το θάνατο του Λυσίμαχου, τα εδάφη του μοιράστηκαν μεταξύ του βασιλείου της Μακεδονίας και της Συρίας. Αργότερα στο χώρο της Μ. Ασίας ιδρύθηκε ένα νέο βασίλειο με κέντρο την πόλη Πέργαμο. Αποσπάστηκαν και άλλα εδάφη από την κυριαρχία των Σελευκιδών τα οποία κυβερνήθηκαν από γηγενείς ηγεμόνες. Έτσι, παράλληλα με τα ελληνιστικά βασίλεια στο χώρο της Ασίας δημιουργήθηκαν και άλλα μικρότερα κράτη, όπως της Βιθυνίας, της Αρμενίας, του Πόντου, της Καππαδοκίας και άλλα.

1.2 Τα χαρακτηριστικά του ελληνιστικού κόσμου

α) Οικονομικά. Την κατάλυση της περσικής αυτοκρατορίας και την εξάπλωση του Ελληνισμού στην Ανατολή ακολούθησαν σημαντικές μεταβολές στον οικονομικό τομέα, που επηρέασαν στη συνέχεια τη δομή των ελληνιστικών βασιλείων. Ο ελληνιστικός κόσμος, Έλληνες και αλλοεθνείς, λειτούργησαν μέσα σε ένα ενιαίο οικονομικό σύστημα. Τα κυριότερα οικονομικά στοιχεία που αφορούσαν τις ελληνικές πόλεις-κράτη και την περσική αυτοκρατορία, συγχωνεύτηκαν μέσω της χρήσης κοινού νομισματικού συστήματος, κοινής δημοσιονομικής πολιτικής και κοινού τρόπου συναλλαγών.

Οι βασιλείς ήταν κάτοχοι όλης της γης και του μεγαλύτερου μέρους της παραγωγής. Η πλούσια

γεωργική παραγωγή και η ανταλλαγή των παραγόμενων αγαθών μεταξύ των βασιλείων άνοιξαν νέους ορίζοντες στο εμπόριο. Για τη διευκόλυνση των συναλλαγών χρησιμοποιήθηκαν τα ελληνικά νομίσματα και αποσύρθηκαν τα περσικά. Παράλληλα δημιουργήθηκαν τράπεζες και χρησιμοποιήθηκαν επιταγές.

Αργυρό τετράδραχμο του Πτολεμαίου Α' ιδρυτή της δυναστείας των Λαγιδών. Στη μια πλευρά φέρει το κεφάλι του Πτολεμαίου με βασιλικό διάδημα και στην άλλη αετό. Οι βασιλείς των ελληνιστικών βασιλείων έκοψαν δικά τους νομίσματα που έφεραν στη μία όψη ανάγλυφο της κεφαλής τους και στην άλλη σύμβολα της δυναστείας τους. Τα νομίσματα αυτά εκτόπισαν τους περσικούς δαρεικούς και διευκόλυναν τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των λαών της Μεσογείου.

β) Κοινωνικά. Όσοι ασχολήθηκαν με το εμπόριο και τις τραπεζικές επιχειρήσεις αλλά και όσοι άσκησαν εξουσία ως βασιλικοί υπάλληλοι, διαμόρφωσαν μια προνομιούχο τάξη, μια αστική* τάξη που αποτελούνταν κυρίως από Έλληνες και λίγους ελληνίζοντες γηγενείς. Το μεγαλύτερο μέρος των γηγενών ήταν εργάτες και μικροκαλλιεργητές που συγκεντρώθηκαν στις μεγαλουπόλεις για αναζήτηση καλύτερης τύχης. Μέσα σε αυτό το σύστημα οικονομικών σχέσεων ευνοήθηκε η ανάπτυξη της δουλείας. Όπου δεν επαρκούσε η εργασία των ελεύθερων πολιτών, χρησιμοποιήθηκαν δούλοι. Η εξαρτημένη εργασία δουλοπαροικιακού χαρακτήρα που ίσχυε στην Ανατολή, μολονότι δεν εγκαταλείφθηκε, δεν επαρκούσε πλέον για να καλύψει τις ανάγκες της πλούσιας διαβίωσης των ηγεμόνων και των ανώτερων στρωμάτων. Οι ανάγκες αυτές καλύφθηκαν κυρίως με τη χρησιμοποίηση δούλων

γ) Πολιτικά. Το σύστημα διακυβέρνησης στα ελληνιστικά βασίλεια ήταν η απόλυτη μοναρχία. Οι ηγεμόνες συγκέντρωσαν στο πρόσωπο τους όλες τις εξουσίες και κυβέρνησαν με ένα επιτελείο από Έλληνες και λίγους γηγενείς που ανήκαν σε ανώτερα οικονομικά στρώματα και είχαν εξελληνιστεί².

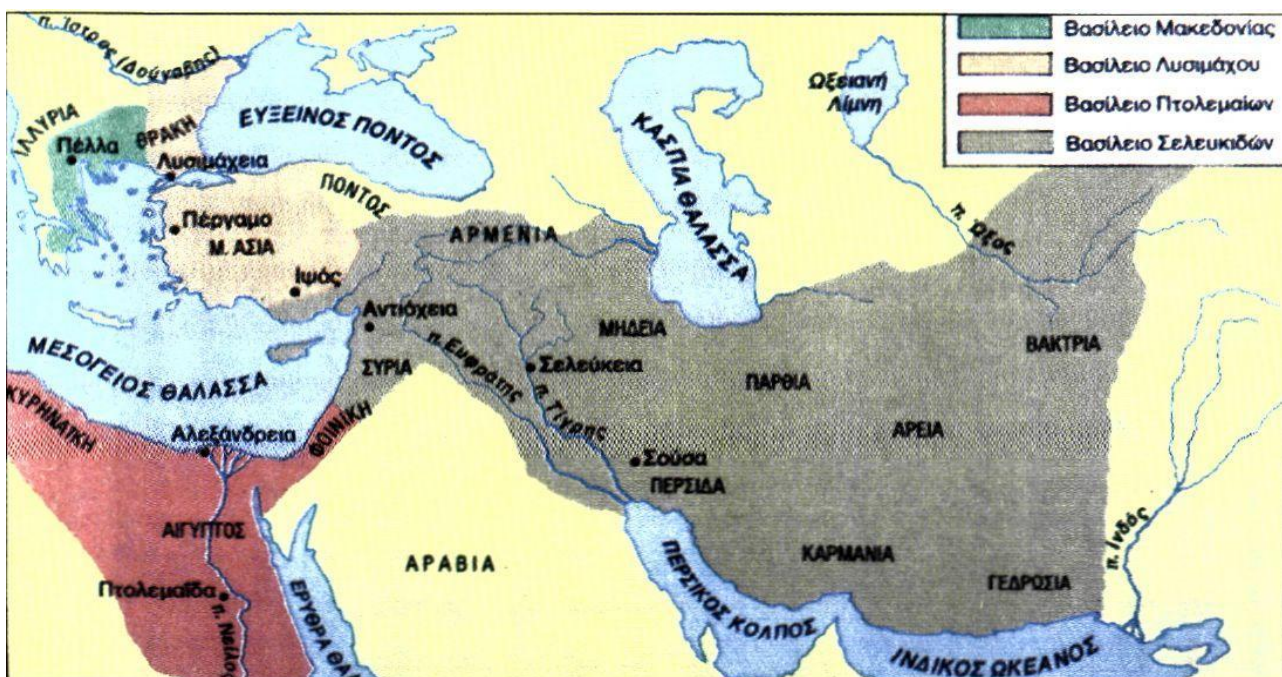
2. Η γραφειοκρατία, ένα από τα χαρακτηριστικά του πολιτικού συστήματος

Έλεγαν, λοιπόν, ότι ο Σέλευκος συνεχώς επαναλάμβανε πως εάν γνώριζαν οι άνθρωποι πόσο δύσκολο έργο ήταν να γράφει κανείς και να διαβάσει τόσες επιστολές, τότε κανένας δε θα σήκωνε από κάτω ένα πεταμένο στέμμα.

Πλούταρχος, Εί πρεσβυτέρω πολιτεντέον, 11.

Την αίγλη των ηγεμόνων επαύξανε η λατρεία που τους αποδιδόταν από τους υπηκόους. Σ' αυτό το σύστημα της απόλυτης μοναρχίας ο πολίτης δεν είχε να διαδραματίσει κανένα ρόλο, ενδιαφερόταν μόνο για το ατομικό του συμφέρον.

Το κέντρο βάρους μετατοπίστηκε από τη μητροπολική Ελλάδα στις μεγαλουπόλεις της Ανατολής (Αλεξάνδρεια, Αντιόχεια, Πέργαμο και άλλες), που αποτέλεσαν τα διοικητικά, οικονομικά και πολιτιστικά κέντρα του ελληνιστικού κόσμου. Ο ελλαδικός χώρος κυβερνήθηκε κατά τα πρότυπα της μακεδονικής βασιλείας. Κάποιες πόλεις-κράτη (Αθήνα, Σπάρτη, Ρόδος, Δήλος και άλλες), όμως, διατήρησαν την αυτονομία τους, υπακούοντας πολλές φορές στις επιθυμίες των βασιλέων. Άλλες περιοχές του ελλαδικού χώρου για να διατηρήσουν την αυτονομία τους οργανώθηκαν σε ομοσπονδίες, όπως συνέβη με τους Αιτωλούς και τους κατοίκους της Αχαΐας.

Τα ελληνιστικά βασίλεια μετά τη μάχη στην Ιψό (301 π.Χ.)

Τα βασίλεια της Ανατολής. Ο Αλέξανδρος, όταν κατέλαβε την Αίγυπτο, αναγορεύθηκε φαραώ και όταν κατέλυσε την περσική αυτοκρατορία ανέβηκε στο θρόνο των Αχαιμενιδών κι εξουσίασε πολλούς λαούς. Έτσι η βασιλεία έγινε προσωπική. Αυτού του τύπου τη βασιλεία άσκησαν και οι διάδοχοι του στο χώρο της Ανατολής. Κυβέρνησαν δηλαδή ως απόλυτοι κυρίαρχοι σε υπηκόους διαφορετικών εθνοτήτων, που τους απέδιδαν θεϊκές τιμές. Δύο ήταν τα σημαντικότερα βασίλεια στο χώρο της Ανατολής, το βασίλειο της Αιγύπτου και το βασίλειο της Συρίας.

α. Βασίλειο της Αιγύπτου. Ιδρυτής του ήταν ο Πτολεμαίος, στρατηγός του Μ. Αλεξάνδρου. Στην κυριαρχία του, εκτός από την Αίγυπτο, είχε την περιοχή της Κυρηναϊκής (σημερινή Λιβύη), την Κύπρο, που ήταν η ναυτική βάση του κράτους, και κατά διαστήματα τη νότια περιοχή της Συρίας. Οι κάτοικοι του βασιλείου στην πλειοψηφία τους ήταν Αιγύπτιοι, υπήρχαν όμως και άλλες εθνικές μειονότητες, όπως Εβραίοι, Πέρσες, Έλληνες και Σύροι. Οι Πτολεμαίοι κυβέρνησαν την Αίγυπτο για τρεις περίπου αιώνες και στήριξαν την εξουσία τους στο καλά οργανωμένο στρατό και στόλο τους. Δεν εφάρμοσαν την πολιτική της συγχώνευσης Ελλήνων και «βαρβάρων», αλλά έδειξαν ανοχή στις παραδόσεις και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις των κατοίκων της χώρας τους. Η οικονομική ανάπτυξη της Αιγύπτου οφειλόταν στο καλά οργανωμένο και ελεγχόμενο από τους Πτολεμαίους εμπόριο και στη φορολόγησή του. Απέφυγαν να επιβαρύνουν με φόρους το γηγενή πληθυσμό που είχε ως κύρια ασχολία την καλλιέργεια της γης. Υποστήριξαν με όλα τα μέσα την ανάπτυξη του εμπορίου· γι' αυτό και η Αλεξάνδρεια εξελίχθηκε στο μεγαλύτερο εμπορικό

λιμάνι της Μεσογείου. Το εμπόριο ευνόησε την πνευματική ανάπτυξη της πόλης.

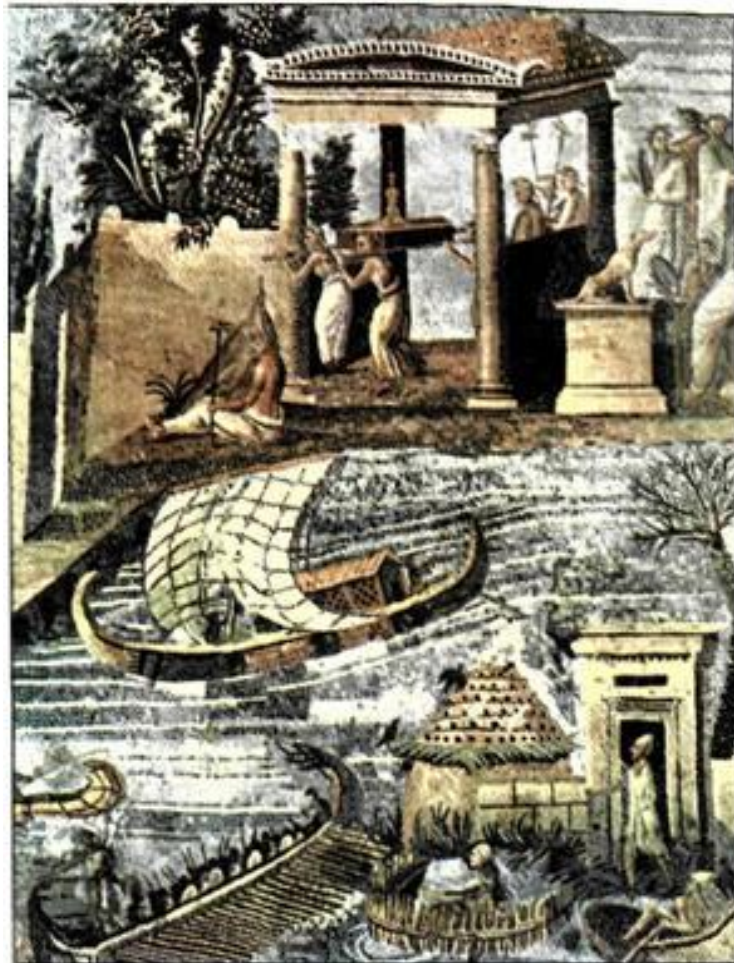
Οι Πτολεμαίοι διατήρησαν το παλαιό διοικητικό σύστημα. Ήταν συνεχιστές της πολιτικής των Φαραώ. Κυβέρνησαν συγκεντρωτικά με ένα επιτελείο, του οποίου τις ηγετικές θέσεις κατείχαν Έλληνες, ενώ στην υπόλοιπη κρατική μηχανή είχαν διορίσει κατά κύριο λόγο γηγενείς³.

3. Η διοίκηση των Πτολεμαίων

Στην Αίγυπτο η βασιλική διοίκηση ήταν ευρύτερη και πιο πολύπλοκη. Οι Πτολεμαίοι, εν αντιθέσει προς τους Σελευκίδες, διέθεταν μόνο τρεις πόλεις στην Αίγυπτο οι οποίες μπορούσαν να τους προσφέρουν ένα βασικό διοικητικό πλαίσιο. Επομένως υιοθέτησαν την οργάνωση των Φαραώ η οποία υπήρχε ήδη στη χώρα: η Αίγυπτος διαιρείτο σε σαράντα «περιφέρειες» περίπου και καθεμιά από αυτές σε «περιοχές» και «χωριά». Κάθε μονάδα εκάστου επιπέδου βρισκόταν στη δικαιοδοσία ενός συγκεκριμένου αξιωματούχου. Οι Πτολεμαίοι προσέθεσαν σε αυτό το σύστημα των Φαραώ μια νέα στρατιωτική οργάνωση με στρατιώτες που στρατοπέδευαν σε ολόκληρη την Αίγυπτο και ένα πολυπλοκότερο φορολογικό σύστημα.

Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, Η Ελλάδα και ο Ελληνιστικός κόσμος, μετ. Α. Τσοτσορού-Μύστακα, εκδ. Νεφέλη, σ. 467-458.

Το βασίλειο της Αιγύπτου άκμασε τον 3ο αι. π.Χ. Από το 2ο αι. π.Χ. όμως, εξαιτίας της εκμετάλλευσης των γηγενών, σημειώθηκαν πολλές εξεγέρσεις χωρικών. Παράλληλα, οι συγκρούσεις στο εξωτερικό, κυρίως με τους Σελευκίδες για την περιοχή της νότιας Συρίας, εξασθένησαν το κράτος και οδήγησαν βαθμιαία στην υποταγή του στους Ρωμαίους (31 π.Χ.).

Τμήμα ψηφιδωτού από την Παλεστρίνα στην Ιταλία. Σκηνή από την καθημερινή ζωή στην Αίγυπτο. Στα νερά του Νείλου πλέουν ένα πολεμικό πλοίο και ένα εμπορικό ιστιοφόρο. Έλληνες άποικοι συμμετέχουν σε μια θρησκευτική τελετή, ενώ αυτόχθονες χωρικοί ασχολούνται με τις καθημερινές τους εργασίες (1ος αι. π.Χ.). (Παλεστρίνα, Μουσείο Πραϊνέστου)

β. Βασίλειο της Συρίας. Ιδρύθηκε από το Σέλευκο, στρατηγό του Μ. Αλεξάνδρου, τον ισχυρότερο από τους νικητές της μάχης στην Ιψό (301 π.Χ.). Το βασίλειο των Σελευκιδών εμφανίστηκε ως η συνέχεια της αυτοκρατορίας του Αλέξανδρου, καθώς είχε τα ίδια σύνορα με εκείνη. Εξαπλώθηκε στην Ασία και περιλάμβανε ποικίλες εθνότητες. Δεν είχε πάντοτε τα ίδια όρια. Οι εδαφικές αυξομειώσεις του ήταν κάθε φορά ανάλογες με την ισχύ της κεντρικής εξουσίας.

Το βασίλειο των Σελευκιδών είχε ιδιαίτερα μεγάλη έκταση. Εξαπλωνόταν από τον Ινδό μέχρι τη Μεσόγειο και από τον Καύκασο και την Κασπία θάλασσα μέχρι τον Περσικό κόλπο και την Αραβία. Επειδή ο εδαφικός του πυρήνας ήταν η περιοχή της Συρίας, γι' αυτό έγινε γνωστό ως βασίλειο της Συρίας. Δεν είχε εσωτερική συνοχή και τα εδάφη στις ανατολικές περιοχές και η Μ. Ασία γρήγορα χάθηκαν. Οι Σελευκίδες προσπάθησαν να διατηρήσουν την ακεραιότητα του κράτους είτε με τον ισχυρό στρατό τους είτε με την ίδρυση πόλεων, όπου συγκεντρώνονταν άτομα διαφορετικών εθνοτήτων⁴.

4. Ίδρυση στρατιωτικών αποικιών από τους Σελευκίδες

Οι νέες εγκαταστάσεις διέφεραν πάρα πολύ μεταξύ τους σε μέγεθος και επίπεδο. Κατά πρώτον, υπήρχαν οι στρατιωτικές αποικίες που ιδρύθηκαν από τους Σελευκίδες σε διάφορα μέρη του βασιλείου τους, από τη Μ. Ασία μέχρι (όπως φαίνεται) το σημερινό Κουρδιστάν. Αυτές οι εγκαταστάσεις μπορεί να ήταν μικρές, με λίγες εκατοντάδες ανδρών, είχαν μερική αυτονομία στους θεσμούς και

μερική ανεξαρτησία από το βασιλιά. Ο σκοπός τους ήταν να λειτουργήσουν ως εγγύηση εναντίον της τοπικής δυσαρέσκειας και οι κάτοικοι τους ήταν υποχρεωμένοι να υπηρετούν στο στρατό του βασιλιά.

Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, Η Ελλάδα και ο Ελληνιστικός κόσμος, μετ. Α. Τσοτσορού-Μύστακα, εκδ. Νεφέλη, σ. 462.

Στην αρχή, πρωτεύουσα του κράτους ήταν η Σελεύκεια στον Τίγρη ποταμό. Στη συνέχεια όμως το κέντρο βάρους μετατοπίστηκε προς τη Μεσόγειο και πρωτεύουσα έγινε η Αντιόχεια στον Ορόντη ποταμό, η οποία εξελίχθηκε σε μεγάλο οικονομικό και πνευματικό κέντρο.

Αν και η πολιτική ενότητα του κράτους ήταν πλασματική, εντούτοις τον 3ο αι. π.Χ. το βασίλειο των Σελευκιδών ήταν η μεγαλύτερη δύναμη με πλούσια οικονομία, βασισμένη στη γεωργία και στο χερσαίο εμπόριο. Από εκεί περνούσαν όλοι οι εμπορικοί δρόμοι των караβανιών που ένωναν τις αγορές της Ανατολής με τη Μεσόγειο.

Οι Σελευκίδες στη διοίκηση διατήρησαν τη διαίρεση της περσικής αυτοκρατορίας σε σατραπείες. Διοικητές διόρισαν Έλληνες αλλά και γηγενείς αξιωματούχους.

Το κράτος, εξαιτίας των αποσχιστικών τάσεων των απομακρυσμένων περιοχών και των συγκρούσεων με τους Πτολεμαίους και τους Ρωμαίους, άρχισε να παρακμάζει από τις αρχές του 2ου αι. π.Χ.

Τετράδραχμο Σελεύκου που φέρει ως παράσταση το κεφάλι του βασιλιά. Κόπηκε στην Περσέπολη στις αρχές του 3ου αι. π.Χ. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Τα βασίλεια του ελλαδικού χώρου. Στη μητροπολιτική Ελλάδα ο θεσμός της βασιλείας είχε τις ρίζες του στη φυλετική* οργάνωση του κράτους. Το βασιλιά τον εξέλεγε η συνέλευση των στρατιωτών και τον πλαισίωνε ένα συμβούλιο ευγενών. Η παράδοση αυτή διατηρήθηκε καθ' όλη την αρχαιότητα στα ελληνικά φύλα που δεν εξελίχθηκαν πολιτικά και δεν οργανώθηκαν σε πόλεις-κράτη, όπως συνέβη, για παράδειγμα, με τους Μακεδόνες και τους Ηπειρώτες. Έτσι ο θεσμός της βασιλείας σ' αυτούς είχε «εθνικό» χαρακτήρα και διατήρησε το τυπικό της αναγόρευσης του βασιλιά από το στρατό, ακόμα και όταν η βασιλεία έγινε κληρονομική. Στον ελλαδικό χώρο, καθοριστικό ρόλο κατά τους ελληνιστικούς χρόνους έπαιξαν το βασίλειο της Μακεδονίας και το βασίλειο της Ηπείρου.

Ψηφιδωτό από οικία της Πέλλας, των αρχών του 3^{ου} αι. π.Χ. Εξαίρετο έργο καλλιτέχνη που άφησε το όνομα του ανεξίτηλο πάνω στο ίδιο του το έργο «Γνώσις εποίησεν». Εικονίζει σκηνή κυνηγιού. Η Πέλλα ήταν η νέα πρωτεύουσα του Μακεδονικού κράτους, την οποία ίδρυσε ο βασιλιάς Αρχέλαος (413-399 π.Χ.), εγκαταλείποντας τις Αιγές για να μεταφέρει το κέντρο του κράτους πλησιέστερα στη θάλασσα σήμερα η Πέλλα βρίσκεται στην ενδοχώρα λόγω των προσχώσεων. Η νέα πρωτεύουσα οικοδομήθηκε σύμφωνα με το ιπποδάμειο σύστημα και κοσμήθηκε με λαμπρά δημόσια κτήρια και ιδιωτικές κατοικίες σαν κι αυτή που διακοσμείται από το ψηφιδωτό του Γνώσιος.

α. Βασίλειο της Μακεδονίας. Η έκταση του βασιλείου ήταν περιορισμένη, κυρίως στο χώρο της Μακεδονίας, της Θεσσαλίας και σε περιοχές της νότιας

Ελλάδας. Είχε όμως πολιτισμική ομοιογένεια και οργάνωση φυλετική*, βασισμένη στην κοινή καταγωγή των κατοίκων του. Ο βασιλιάς ήταν ο κύριος κάτοχος της γης, των δασικών εκτάσεων και των ορυχείων. Μεγάλο μέρος της γης ο βασιλιάς είχε εκχωρήσει ως δωρεά ανακλητή σε ευγενείς. Εκτός από τις εκτάσεις που ανήκαν στους ευγενείς, υπήρχε και ένας μεγάλος αριθμός μικρών και μεσαίων καλλιεργητών. Αυτοί αποτελούσαν το μακεδονικό στρατό, από τον οποίο επικυρωνόταν η ανάρρηση του βασιλιά στο θρόνο⁵.

5. Ο ρόλος του μακεδονικού στρατού στο πλαίσιο της εξουσίας

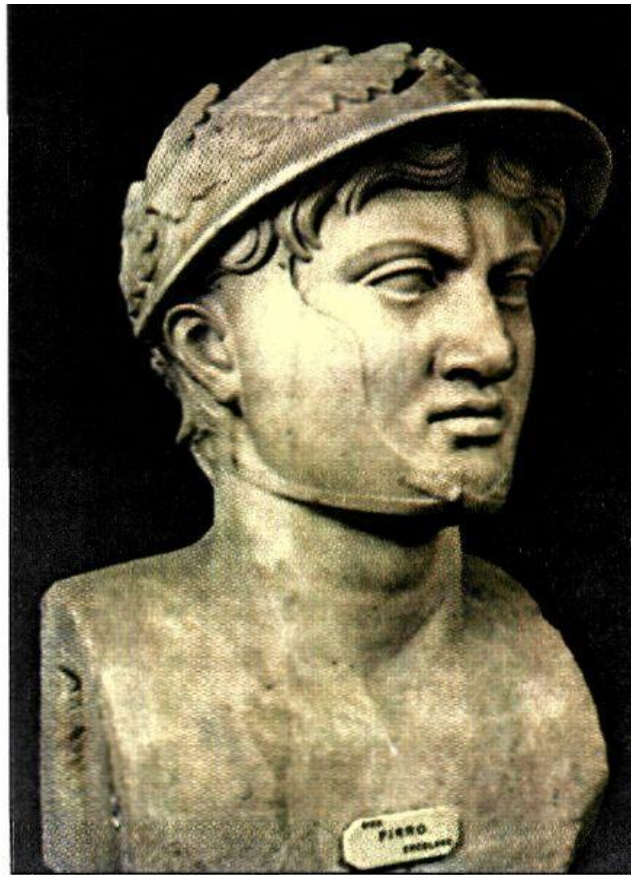
Πράγματι, στα σύμφωνα συμμαχίας παρατηρούμε ότι οι Μακεδόνες εμφανίζονται γενικά πλάι στο βασιλιά και κατά συνέπεια, διατηρούν μια νομική υπόσταση. Ακόμα και στην εποχή του Φιλίππου Ε', όταν εντεινόταν ο απόλυτος χαρακτήρας της βασιλικής εξουσίας, οι Μακεδόνες αναφέρονται δίπλα του στο σύμφωνο που συνάπτει με τον Αννίβα. Η ανάρρηση του βασιλιά επικυρώνεται πάντα με την επευφημία της συνέλευσης. Εξάλλου, αν η αυλή της Πέλλας ανταγωνίζεται με την αυλή της Αντιόχειας ή της Αλεξάνδρειας, δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι λειτουργεί σαν κέντρο μιας γραφειοκρατίας και, απ' ό,τι μπορούμε να μαντέψουμε, η χώρα εξακολουθεί να έχει την ίδια πατροπαράδοτη οργάνωση, σε στρατιωτική βάση, έτσι (ώστε να εξασφαλίζεται η στρατολόγηση της φάλαγγας).

Ci. Mosse, A. Schnapp-Gourbeillon, Επίτομη ιστορία της αρχαίας Ελλάδας, μετ. Λύντια Στεφάνου, εκδ. Παπαδήμα, σ. 435.

Τις μεγάλες γαιοκτησίες, που ανήκαν στο βασιλιά ή τους ευγενείς, καλλιεργούσαν ελεύθεροι μισθωτοί ή δούλοι.

Το βασίλειο της Μακεδονίας μετά τη διάσπαση της αυτοκρατορίας κυβέρνησε ο Κάσσανδρος. Από τους ηγεμόνες που τον διαδέχτηκαν στο θρόνο σπουδαιότερος ήταν ο Δημήτριος Πολιορκητής, ο οποίος κατέλαβε το θρόνο της Μακεδονίας για επτά χρόνια (294-287 π.Χ.) και διώχθηκε στη συνέχεια από τον Πύρρο, το βασιλιά της Ηπείρου.

Το βασίλειο, στη συνέχεια, ταλαιπωρήθηκε από την έλλειψη ισχυρής εξουσίας και κυρίως από την επιδρομή των Γαλατών (280 π.Χ.), φύλων κελτικής καταγωγής από τη βορειοδυτική Ευρώπη. Τους Γαλάτες, που προξένησαν πολλές καταστροφές στη Μακεδονία, την Ήπειρο και τη νότιο Ελλάδα, απομάκρυνε οριστικά από τον ελλαδικό χώρο ο Αντίγονος Γονατάς, γιος του Δημήτριου Πολιορκητή (277 π.Χ.). Αυτός έγινε ο ιδρυτής της νέας μακεδονικής δυναστείας των Αντιγονιδών, που κυβέρνησαν μέχρι την κατάληψη της Μακεδονίας από τους Ρωμαίους (168 π.Χ.). Οι βασιλείς που κυβέρνησαν το 2ο αι. π.Χ. εξασθένησαν το κράτος και τις υπόλοιπες ελληνικές δυνάμεις, στην προσπάθειά τους να επιβληθούν στη νότια Ελλάδα.

Προτομή του Πύρρου. Αντίγραφο ρωμαϊκών χρόνων πρωτότυπου έργου της ελληνιστικής εποχής. Τους χρόνους βασιλείας τον Πύρρου η Ήπειρος ήταν σημαντική δύναμη. (Νεάπολη, Εθνικό Μουσείο)

β. Βασίλειο της Ηπείρου. Η Ήπειρος ήταν μια από τις περιοχές του ελληνικού χώρου που μέχρι τους ελληνιστικούς χρόνους είχε μείνει στην αφάνεια. Κατοικήθηκε από δωρικά φύλα, που δεν είχαν εξελιχθεί πολιτιστικά και δεν ακολούθησαν την ανάπτυξη των άλλων πόλεων της νότιας Ελλάδας. Το ισχυρότερο φύλο ήταν οι Μολοσσοί, απ' όπου καταγόταν η Ολυμπιάδα, μητέρα του Μ. Αλεξάνδρου. Την περίοδο της βασιλείας του Φιλίππου Β' και του Αλεξάνδρου, το βασίλειο της Ηπείρου ήταν υποτελές στους Μακεδόνες. Οι Μολοσσοί κυβερνούσαν με ένα σύστημα

μετριοπαθούς βασιλείας. Τη βασιλική, δηλαδή, εξουσία περιόριζε ανώτατος άρχοντας, αντιπρόσωπος του λαού. Μια φορά το χρόνο ο βασιλιάς και ο λαός των Μολοσσών συγκεντρώνονταν στο πολιτικό και θρησκευτικό τους κέντρο, την Πασσαρώνα, όπου αντάλλασσαν όρκους πίστης για διακυβέρνηση, σύμφωνη προς τους νόμους.

Το βασίλειο της Ηπείρου έφτασε στη μεγαλύτερή του ισχύ, όταν στο θρόνο ανέβηκε ο Πύρρος, ηγέτης με πολλές ικανότητες και μεγαλεπήβολα σχέδια. Ήθελε να δημιουργήσει ένα κράτος ανάλογο με εκείνο του Μ. Αλεξάνδρου. Για το λόγο αυτό επιχείρησε να κυριαρχήσει στη Δύση. Σε διάστημα πέντε χρόνων (280-275 π.Χ.) αντιμετώπισε τους Ρωμαίους στην Ιταλία και τους Καρχηδόνιους στη Σικελία⁶.

6. Ο Πύρρος αποφασίζει να εκστρατεύσει για να βοηθήσει τους Έλληνες της Σικελίας

Αν και βρισκόταν σε δύσκολη θέση (ο Πύρρος), άρχισε αμέσως να ελπίζει ξανά και η υπάρχουσα κατάσταση του δημιουργούσε διχογνωμία. Γιατί συγχρόνως ήρθαν, αφενός άνδρες από τη Σικελία, προσφέροντας του τον Ακράγαντα, τις Συρακούσες και τους Λεοντίνους, παρακαλώντας τον να τους βοηθήσει να διώξουν από κοινού τους Καρχηδονίους και να απαλλάξουν το νησί από τους τυράννους, αφετέρου απεσταλμένοι από την Ελλάδα και ανήγγειλαν ότι ο Πτολεμαίος ο Κεραυνός έχει σκοτωθεί πολεμώντας εναντίον των Γαλατών με το στρατό του και ότι τώρα θα ερχόταν την πιο κατάλληλη στιγμή επειδή οι Μακεδόνες είχαν την ανάγκη (κάποιου) βασιλιά. Αφού τα έβαλε με την τύχη του, επειδή την ίδια στιγμή συνέπεσαν οι

υποθέσεις μεγάλων πράξεων, πίστευε ότι μια από τις δύο έπρεπε να χαθεί. Έτσι για μεγάλο χρονικό διάστημα βρισκόταν σε σκέψη. Έπειτα επειδή φάνηκε ότι η κατάσταση στη Σικελία παρουσιάζει μεγαλύτερο ενδιαφέρον. εξαιτίας της γειτνίασης της με τη Λιβύη, αφού στράφηκε προς τα εκεί, αμέσως έστειλε τον Κινέα, όπως συνήθιζε, για να συνεννοηθεί προηγουμένως με τις πόλεις και ο ίδιος εγκατέστησε φρουρά στους Ταραντίνους, οι οποίοι δυσανασχετούσαν και αξίωναν ή να εκπληρώσει τους όρους για τους οποίους είχε έρθει, πολεμώντας εναντίον των Ρωμαίων ή, αφού εγκαταλείψει τη χώρα τους, να αφήσει την πόλη όπως την παρέλαβε.

Πλούταρχος, Πύρρος, 22.

Επέστρεψε όμως με πολλές απώλειες και με εξαντλημένο το στρατό του στην Ήπειρο. Το τελευταίο του σχέδιο ήταν η υποταγή της Μακεδονίας και της νότιας Ελλάδας. Σε εκστρατεία στην Πελοπόννησο απέτυχε και πέθανε άδοξα κατά τη διάρκεια οδομαχιών στο Άργος (272 π.Χ.).

Οι πόλεις-κράτη. Το πολιτικό σύστημα της απόλυτης μοναρχίας που κυριάρχησε κατά τους ελληνιστικούς χρόνους και οι ανταγωνισμοί μεταξύ των ηγεμόνων δεν επέτρεψαν την ανάπτυξη των πόλεων-κρατών. Έτσι, η πόλη-κράτος, που ήδη βρίσκεται σε παρακμή ως οργανωτικός θεσμός, επιβιώνει πλέον την εποχή αυτή μέσα από τα ακόλουθα σχήματα:

- ♦ Οι περισσότερες πόλεις-κράτη απορροφήθηκαν από τα ελληνιστικά βασίλεια.
- ♦ Άλλες συγκρότησαν ομοσπονδιακά κράτη, όπως

ήταν οι συμπολιτείες.

♦ Ορισμένες κατόρθωσαν να αποσπάσουν την εύνοια των μοναρχών και να διατηρήσουν την αυτονομία τους, όπως συνέβη με την Αθήνα, τη Σπάρτη, τη Ρόδο, τη Δήλο και άλλες.

α. Η Αθήνα. Μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου εξαρτήθηκε από την πολιτική των βασιλέων της Μακεδονίας. Αρχικά ο Κάσσανδρος, διόρισε κυβερνήτη της πόλης το Δημήτριο Φαληρέα ο οποίος κυβέρνησε (317-307 π.Χ.) ως τύραννος και διώχθηκε στη συνέχεια από το Δημήτριο Πολιορκητή. Η Αθήνα επιχείρησε απελευθερωτικό αγώνα, όταν βασιλιάς της Μακεδονίας ήταν ο Αντίγονος Γονατάς. Στον αγώνα αυτό (267-261 π.Χ.) ηγήθηκε ο Αθηναίος στωικός φιλόσοφος Χρεμωνίδης. Εξεγέρσεις επιχείρησαν και άλλες πόλεις αλλά η προσπάθειά τους απέτυχε. Ο Αντίγονος Γονατάς νίκησε τους συνασπισμένους Έλληνες και κατέλαβε την Αθήνα, ενώ ο Χρεμωνίδης κατέφυγε στην αυλή των Πτολεμαίων. Έκτοτε και μέχρι την υποταγή της στους Ρωμαίους (86 π.Χ.), ο ρόλος της Αθήνας υποβαθμίστηκε πολιτικά, πολιτιστικά ωστόσο εξακολούθησε να είναι πρωταγωνιστικός.

β. Η Σπάρτη. Ο τρόπος διακυβέρνησής της και η εξωτερική πολιτική απομόνωσης που ακολουθούσε δημιούργησαν τον 3ο αι. π.Χ. κοινωνικό και πολιτικό αδιέξοδο. Ο πληθυσμός της Σπάρτης ελαττώθηκε. Οι ελεύθεροι πολίτες έφτασαν περίπου τους επτακόσιους και απ' αυτούς μόνο εκατό είχαν γεωργικό κλήρο⁷.

7. Η κοινωνική κατάσταση στη Σπάρτη τον 3ο αι. π.Χ.

Αλλά όταν έγινε έφορος κάποιος Επιτάδευς,

άνθρωπος ισχυρός, αυθάδης και κακού χαρακτήρος, επειδή βρέθηκε σε διαφορά με το γιο του, όρισε με νόμο πως σ' όποιον ήθελε ο καθένας είχε το δικαίωμα και να δίνει όσο ζούσε και να αφήνει με διαθήκη την περιουσία και τον κλήρο του.

Και αυτός μεν για να ικανοποιήσει μια προσωπική του διάθεση, πρότεινε το νόμο· οι άλλοι, πάλι από πλεονεξία τον δέχτηκαν και τον επικύρωσαν, εξαφανίζοντας έτσι μια άριστη διάταξη. Γιατί όσοι διέθεταν δύναμη κι επιρροή άρχισαν αμέσως ν' αποκτούν αδίστακτα περιουσίες, αποξενώνοντας εκείνους που είχαν νόμιμα δικαιώματα σ' αυτές· ο πλούτος δεν άργησε να συγκεντρωθεί στα χέρια των λίγων και στην πόλη έπεσε η φτώχεια με αποτέλεσμα την παραμέληση αγαθών επιδιώξεων και την υποδούλωση του φρονήματος, παράλληλα με την ένταση της ζήλειας και του μίσους εναντίον των πλουσίων.

Έτσι από τις παλιές Σπαρτιατικές οικογένειες απόμειναν όχι περισσότερες από εφτακόσιες, κι από αυτές ίσως λιγότερες από εκατό είχαν γη και κλήρους· το άλλο πλήθος ζούσε πλάι τους μέσα στην πόλη χωρίς πόρους ζωής και πολιτικά δικαιώματα, κι από τη μια στους εξωτερικούς πολέμους αγωνιζόταν αδιάφορα και χωρίς καμία προθυμία, ενώ από την άλλη περίμενε πάντα μια ευκαιρία για ανατροπή και αλλαγή της καταστάσεως.

Πλούταρχος, Άγισ, 5 μετ. Ανδρ. Πουρνάρα, εκδ. Πάπυρος.

Αναγκαίες προϋποθέσεις για την αντιμετώπιση αυτής της κατάστασης ήταν η διαγραφή των χρεών και ο αναδασμός* της γης. Απόπειρες για την εξομάλυνση

της κοινωνικής κρίσης έκαναν οι βασιλείς της Άγης και Κλεομένης.

Ο Άγης Δ' όταν έγινε βασιλιάς (244 π.Χ.) επιχείρησε να προχωρήσει σε κάποιες μεταρρυθμίσεις, προτείνοντας την ένταξη των περιοίκων* στην τάξη των Σπαρτιατών πολιτών. Τα σχέδιά του όμως συνάντησαν την αντίδραση των πλουσίων και ο ίδιος δολοφονήθηκε. Δέκα περίπου χρόνια αργότερα, ο Κλεομένης Γ' προχώρησε με αργά αλλά σταθερά βήματα σε κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές. Οι αλλαγές αυτές είχαν αντίκτυπο και σε άλλες πόλεις της Πελοποννήσου, όπου οι κατώτερες τάξεις καταπιέζονταν. Ο στρατηγός της Αχαϊκής συμπολιτείας Άρατος, που έβλεπε με ανησυχία τις εξεγέρσεις, ζήτησε τη βοήθεια των Μακεδόνων. Ο Κλεομένης νικήθηκε στη Σελλασία (222 π.Χ.), στην είσοδο της Λακωνικής, από τις μακεδονικές δυνάμεις. Στη Σπάρτη εγκαταστάθηκε μακεδονική φρουρά, ενώ ο Κλεομένης ζήτησε καταφύγιο στην αυλή των Πτολεμαίων.

Ακολούθησε περίοδος πολιτικής αστάθειας και εξεγέρσεων. Την έκρυθμη αυτή κατάσταση εκμεταλλεύτηκε ο Νάβις, γόνος βασιλικής οικογένειας. Επέβαλε προσωπική εξουσία (206 π.Χ.) και φαίνεται ότι συνέχισε το μεταρρυθμιστικό έργο του Κλεομένη. Συνάντησε όμως τις αντιδράσεις άλλων ελληνικών πόλεων που είχαν φοβηθεί από την εξάπλωση των μεταρρυθμίσεων. Η δολοφονία του (192 π.Χ.) επισφράγισε το τέλος της αυτονομίας της Σπάρτης, η οποία έκτοτε και μέχρι τη ρωμαϊκή κατάκτηση έγινε μέλος της Αχαϊκής συμπολιτείας

γ. Η Ρόδος. Η μεγάλη ανάπτυξή της οφείλεται στις οικονομικές συγκυρίες που διαμορφώθηκαν μετά το θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου. Η γεωγραφική θέση και το ναυτικό της βοήθησαν ώστε να εξελιχθεί σε μεγάλο

εμπορικό κέντρο. Η ισχυρή τείχιση και η εξωτερική πολιτική της Ρόδου ήταν δύο παράγοντες που καθόρισαν την ιστορική πορεία του νησιού κατά τους ελληνοιστικούς χρόνους.

Στα τέλη του 4ου αι. π.Χ., απέκρουσε την επίθεση του Δημητρίου (305-4 π.Χ.). Από την πολιορκία της Ρόδου ο Δημήτριος πήρε την επωνυμία Πολιορκητής.

Η Ρόδος τυπικά είχε δημοκρατικό πολίτευμα. Τη διακυβέρνησή της όμως, ουσιαστικά, είχαν οι πλούσιοι έμποροι και οι τραπεζίτες. Σε περιόδους κρίσης οι πλούσιοι, για να αποφύγουν κοινωνικές εξεγέρσεις, αναλάμβαναν τη διατροφή των φτωχών⁸.

8. Οι πλούσιοι στη Ρόδο αναλάμβαναν τη διατροφή των φτωχών

Οι Ρόδιοι, αν και δεν έχουν δημοκρατικό πολίτευμα, φροντίζουν για το λαό· έτσι θέλουν να συγκρατούν το πλήθος των φτωχών. Γίνονται παροχές τροφίμων στο λαό και οι πλούσιοι. σύμφωνα με ένα παλαιό έθιμο, βοηθούν αυτούς που έχουν ανάγκη· και υπάρχουν κάποιες εργασίες για την προμήθεια των τροφίμων, ώστε και ο φτωχός να εξασφαλίζει τα αναγκαία και συγχρόνως η πόλη να μην παρουσιάζει έλλειμμα σε ανθρώπινο δυναμικό, κυρίως για την επάνδρωση του στόλου.

Στράβων, Γεωγραφικά, XIV, 2, 5.

Τη δύναμή της φαίνεται ότι υπολόγιζαν όχι μόνο τα ελληνοιστικά βασίλεια αλλά και η ανερχόμενη Ρώμη. Η Ρόδος συμμάχησε μαζί της κατά του Αντιόχου Γ' της Συρίας. Σε αντάλλαγμα οι Ρωμαίοι της παραχώρησαν τη Λυκία και μέρος της Καρίας. Όταν όμως αργότερα

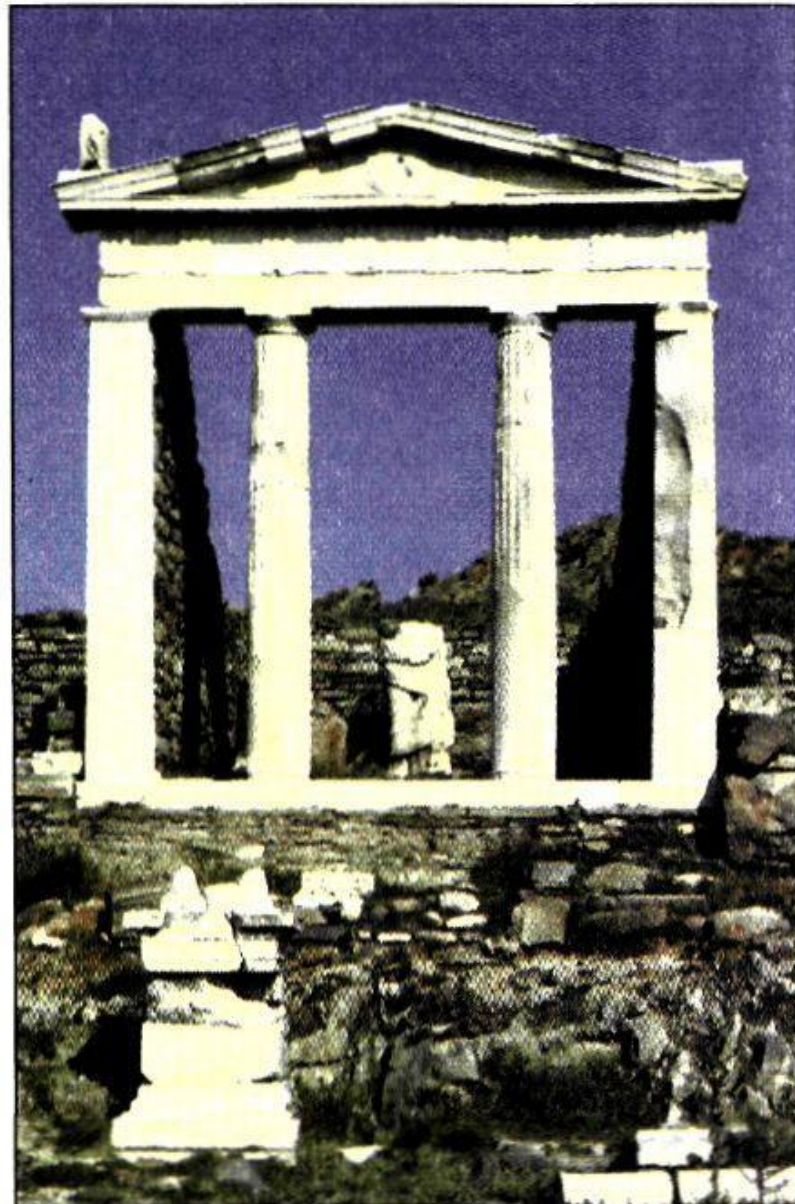
συντάχθηκε με τη Μακεδονία, κύριο αντίπαλο της Ρώμης, οι Ρωμαίοι απέσπασαν τη Λυκία και την Καρία και κήρυξαν ελεύθερο λιμάνι* τη Δήλο (167 π.Χ.) με στόχο να την εξουθενώσουν οικονομικά. Έκτοτε το ροδιακό κράτος άρχισε να παρακμάζει και τελικά υποδουλώθηκε στους Ρωμαίους (43 π.Χ.).

Αναπαράσταση της πόλης της Ρόδου στα τέλη του 4ου αι. π.Χ. Περιβαλλόταν από ισχυρά τείχη και διέθετε λιμάνια που διευκόλυναν την εμπορική της ανάπτυξη. Στους ελληνιστικούς χρόνους η Ρόδος ήταν ένα μεγάλο εμπορικό κέντρο της Μεσογείου.

δ. Η Δήλος. Ο ιερός χαρακτήρας του νησιού συνέβαλε ώστε να εξελιχθεί σταδιακά σε οικονομικό κέντρο. Η επίκαιρη γεωγραφική του θέση, στο κέντρο του Αιγαίου, προκάλεσε το ενδιαφέρον των βασιλέων. Στα τέλη του 4ου αι. π.Χ., όταν παρήκμασε η ναυτική ισχύς των Αθηναίων, η Δήλος πέρασε στη σφαίρα επιρροής των βασιλέων της Μακεδονίας. Αυτή ήταν η περίοδος της οικονομικής ανάπτυξής της.

Χαρακτηριστικά δείγματα της εμπορικής δραστηριότητας του νησιού ήταν η δημιουργία δημόσιων και ιδιωτικών τραπεζών και η αναγνώριση του λιμανιού της Δήλου ως σπουδαίου σταθμού του διαμετακομιστικού* εμπορίου της Ανατολικής Μεσογείου. Το 167 π.Χ. οι Ρωμαίοι, αφού κατέβαλαν το βασίλειο της Μακεδονίας, κήρυξαν τη Δήλο ελεύθερο λιμάνι* παραχωρώντας παράλληλα την εποπτεία του νησιού στους Αθηναίους. Οι Δήλιοι διώχθηκαν και οι νέοι κάτοικοι που άρχισαν να συρρέουν συνέβαλαν στην οικονομική ανάπτυξή της κατά το δεύτερο μισό του 2ου αι. π.Χ. Στην πραγματικότητα η επιρροή της Αθήνας ήταν ελάχιστη· τη ζωή της Δήλου όριζαν πλέον ξένοι, Έλληνες από άλλες πόλεις. Αιγύπτιοι, Σύροι, Φοίνικες, Εβραίοι, Ιταλοί. Όλοι όμως βρίσκονταν κάτω από την εποπτεία της Ρώμης.

Ναός της Ίσιδας με το άγαλμα της θεάς στο βάθος. Στη Δήλο συναντά κανείς τα ερείπια πολλών ιερών, αφιερωμένων σε ξένους θεούς. Νέοι θεοί εισάγονται από τον κοσμοπολίτικο πληθυσμό που κατακλύζει το νησί στους ελληνιστικούς χρόνους.

Οι συμπολιτείες. Η αποδυνάμωση του θεσμού της πόλης-κράτους και η επιδίωξη των βασιλέων της Μακεδονίας να επεκταθούν προς το νότο ήταν οι αιτίες που οδήγησαν πολλές πόλεις, ιδιαίτερα απομονωμένων περιοχών, να προχωρήσουν στη συγκρότηση ομοσπονδιακών κρατών. Το νέο πολιτειακό σχήμα χρησιμοποίησαν κυρίως οι Αιτωλοί και οι Αχαϊκές πόλεις της Πελοποννήσου.

α. Η Αιτωλική συμπολιτεία. Οι Αιτωλοί για την αντιμετώπιση των εχθρικών επιδρομών στην περιοχή τους, από τα μέσα περίπου του 4ου αι. π.Χ., δημιούργησαν ένα χαλαρό πολιτικό σύνδεσμο, το «Κοινό των Αιτωλών». Αυτή η ένωση τον 3ο αι. π.Χ. μετά την απόκρουση των Γαλατών (278 π.Χ.) και την ανάληψη της προστασίας του μαντείου των Δελφών, απέκτησε ιδιαίτερη σπουδαιότητα και εξελίχθηκε στην Αιτωλική συμπολιτεία. Η οργάνωσή της ήταν δημοκρατική, δηλαδή όλοι οι πολίτες της συμπολιτείας ήταν μέλη της συνέλευσης, η οποία εξέλεγε τους άρχοντες, αποφάσιζε για πόλεμο ή ειρήνη και ψήφιζε τους νόμους. Όλες οι πόλεις είχαν κοινό νόμισμα, τα ίδια μέτρα και σταθμά. Στη διάρκεια του 3ου αι. π.Χ. η συμπολιτεία έφτασε στο απόγειο της δύναμης της, καθώς περιελάμβανε τότε όλες τις πόλεις της κεντρικής Ελλάδας από το Μαλλιακό κόλπο μέχρι τον Κορινθιακό και τις εκβολές του Αχελώου.

Στατήρας* του Κοινού των Αιτωλών. Κόπηκε μετά την απόκρουση των Γαλατών. Εικονίζει γυναίκα καθιστή, την Αιτωλία, που πατάει σε γαλατικές ασπίδες. (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

β. Η Αχαϊκή συμπολιτεία. Η δημιουργία της οφείλεται στην ομοσπονδιακή ένωση μερικών πόλεων της Αχαΐας στις αρχές του 3ου αι. π.Χ., που σταδιακά αυξήθηκαν και περιέλαβαν, μέχρι τα μέσα περίπου του επόμενου αιώνα, όλη σχεδόν την Πελοπόννησο.

Η οργάνωσή της παρουσιάζει δημοκρατικά αλλά και ολιγαρχικά στοιχεία. Κάθε πόλη είχε τη δική της κυβέρνηση. Τη συμπολιτεία ωστόσο διοικούσαν: η συνέλευση, αποτελούμενη από τους πολίτες όλων των πόλεων που είχαν συμπληρώσει το τριακοστό έτος, οι

άρχοντες (στρατηγός, ίππαρχος, ναύαρχος, δέκα δημιουργοί) με αυξημένες εξουσίες και η βουλή ή σύγκλητος με 120 μέλη, και δικαιοδοσία κυρίως στις εξωτερικές υποθέσεις.

Η Αχαϊκή συμπολιτεία έπαιξε καθοριστικό ρόλο στον ελλαδικό χώρο, όταν επικεφαλής της ήταν ο Άρατος και ο Φιλοποίμην⁹.

9. Η οργάνωση της Αχαϊκής συμπολιτείας: Ο Άρατος και ο Φιλοποίμην

Το κοινό των Αχαιών ωστόσο πρώτος ο Άρατος το κατέστησε σεβαστό και ισχυρό, γιατί συγκέντρωσε πόλεις που ήταν προηγουμένως στην αφάνεια και σε διενέξεις και οργάνωσε μια πολιτεία ελληνική και φιλόνηρωπη. Κατόπιν, όπως στα νερά συμβαίνει, αφού αρχίσουν να συγκεντρώνονται λίγα και μικρά σωματίδια, στην πορεία πλέον από τον ερχομό νέων και τα πρώτα συγκρατούνται και όλα μαζί έρχονται σε μεγάλη πυκνότητα και στερεότητα, έτσι συνέβη και στην Ελλάδα που εκείνους τους χρόνους ήταν αδύναμη και χωρισμένη σε πόλεις. Στην αρχή οργανώθηκαν οι Αχαιοί και από τις γύρω πόλεις, άλλες έπαιρναν με το μέρος τους εξαιτίας της βοήθειας που τους παρείχαν και της απελευθέρωσής τους από τα τυραννικά καθεστώτα, με άλλες όμως ενώθηκαν εξαιτίας της σύμπτωσης και της κοινότητας του πολιτεύματος· έτσι σκέφτηκαν να οργανώσουν όλη την Πελοπόννησο σ' ένα σώμα και μία δύναμη. Αλλά ενόσω ζούσε ο Άρατος ακόμα ισχυροποιούσαν την κατάσταση τους από τα Μακεδονικά όπλα, περιπαιούμενοι τον Πτολεμαίο και αμέσως μετά τον Αντίγονο και τον Φίλιππο, οι οποίοι αναμειγνύονταν στις ελληνικές υποθέσεις. Όταν όμως πήρε την αρχηγία ο Φιλοποίμην, επειδή πλέον ήταν από

μόνοι τους αξιόμαχοι απέναντι στους πιο ισχυρούς, έπαυσαν να χρησιμοποιούν ξένους προστάτες. Γιατί ο Άρατος, επειδή δεν είχε ιδιαίτερη έφεση στις πολεμικές συγκρούσεις, αντιμετώπιζε τις περισσότερες υποθέσεις κατόπιν συνεννόησης με πραότητα και βασιλικές φιλίες, όπως έχει γραφεί στη βιογραφία του. Ο Φιλοποίμην, όμως επειδή ήταν καλός πολεμιστής και δραστήριος στις συγκρούσεις, ακόμη τυχερός και με κατορθώματα αμέσως από τις πρώτες μάχες, συγχρόνως με τη δύναμη ενίσχυσε και το ηθικό των Αχαιών, αφού συνήθισαν να νικούν με αυτόν και να έχουν εξασφαλισμένη την επιτυχία στους περισσότερους αγώνες.

Πλούταρχος, Φιλοποίμην, 8.

Ο Άρατος (272-213 π.Χ.) από τη Σικυώνα είχε εκλεγεί στρατηγός επανειλημμένα. Στην αρχή στράφηκε κατά των Μακεδόνων και κατόρθωσε να απομακρύνει τη μακεδονική φρουρά από την Κόρινθο, προσαρτώντας την στη συμπολιτεία. Αργότερα όμως, για να αντιμετωπίσει το βασιλιά της Σπάρτης Κλεομένη, ζήτησε την παρέμβαση των Μακεδόνων. Αποτέλεσμα αυτής της σύμπραξης ήταν η ήττα του Κλεομένη, όπως γνωρίζουμε, αλλά και η δολοφονία του ίδιου του Άρατου.

Ο Φιλοποίμην (253-183 π.Χ.) από τη Μεγαλόπολη διακρίθηκε στην αρχή ως ίππάρχος και στη συνέχεια ως οργανωτής του στρατού. Ήταν χαρισματικός ηγέτης με ικανότητες, αλλά έζησε σε εποχή που ο Ελληνισμός βρισκόταν σε παρακμή. Την περίοδο της διακυβέρνησής του είχε ενταχθεί στη συμπολιτεία και η Σπάρτη. Ο «έσχατος των Ελλήνων», όπως τον αναφέρει ο Πλούταρχος, ωστόσο, δεν είχε το περιθώριο για δράση.

Η Ρώμη είχε αρχίσει να επεκτείνεται στον ελλαδικό χώρο, εφαρμόζοντας την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε». Μετά από λίγες δεκαετίες η Αχαϊκή συμπολιτεία, αφού αντιστάθηκε στα ρωμαϊκά στρατεύματα, τελικά υπέκυψε (146 π.Χ.).

Ασκήσεις – Δραστηριότητες

- 1. Σε ποιους λόγους οφείλεται η αντίδραση των Αθηναίων που εξιστορεί ο Πλούταρχος στο παράθεμα 1;**
- 2. Να διακρίνετε τις διαφορές μεταξύ των ελληνοιστικών βασιλείων της Συρίας και της Μακεδονίας σ' ό,τι αφορά την κοινωνική τους συγκρότηση και την άσκηση της εξουσίας.**
- 3. Η στροφή του Πύρρου προς τη Δύση οφείλεται μόνο στους λόγους που προβάλλει ο Πλούταρχος στο παράθεμα 6; Γιατί να μην επιλέξει για τα κατακτητικά του σχέδια τον ελλαδικό χώρο ή την Ανατολή;**
- 4. Το κείμενο του παραθέματος 7 προβάλλει ως αιτία της κακής κοινωνικής κατάστασης της Σπάρτης κατά τον 3ο αι. π.Χ. την εφαρμογή ενός νόμου. Νομίζετε ότι αυτή ήταν η μόνη αιτία του προβλήματος; Εάν όχι, τότε ποιες άλλες μπορεί να ήταν οι αιτίες;**
- 5. Σε ποιους λόγους οφείλεται η ιδιαίτερη ανάπτυξη της Ρόδου και της Δήλου κατά τους ελληνοιστικούς χρόνους;**

2. Ο ελληνοιστικός πολιτισμός

Ο πολιτισμός αυτών των χρόνων είναι συνέχεια του ελληνικού πολιτισμού της κλασικής εποχής. Ο Μ. Αλέξανδρος με τις κατακτήσεις του έφερε τον Ελληνισμό μέχρι τις Ινδίες και μαζί τον ελληνικό πολιτισμό. Οι λαοί της Ανατολής δέχθηκαν βαθμιαία την επίδραση του Ελληνισμού, αλλά και οι Έλληνες παράλληλα επηρεάστηκαν από λαούς που μέχρι τότε αντιμετώπιζαν περιφρονητικά ως βαρβάρους.

Ο πολιτισμός που προήλθε από τη σύνθεση ελληνικών και ανατολικών στοιχείων κατά τους τρεις τελευταίους προχριστιανικούς αιώνες ονομάστηκε ελληνοιστικός. Ο πολιτισμός αυτός ξεπέρασε τα όρια των ελληνοιστικών βασιλείων και απέκτησε οικουμενικό χαρακτήρα. Η οικουμενικότητα του οφείλεται στη συνεχή μετακίνηση ανθρώπων, αγαθών και ιδεών στα όρια εξάπλωσης του Ελληνισμού. Ένας άλλος παράγοντας που εννόησε τον οικουμενικό τον χαρακτήρα ήταν και η δημιουργία μεγαλουπόλεων οι οποίες εξελίχθηκαν σε πολιτιστικά κέντρα, όπως η Αλεξάνδρεια, η Αντιόχεια, η Πέργαμος. Η οικουμενικότητα του Ελληνισμού γίνεται φανερή σε όλες τις πολιτιστικές εκφράσεις της καθημερινής ζωής, από τη γλώσσα και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις μέχρι τα γράμματα, τις επιστήμες και τις τέχνες.

2.1 Τα ελληνοιστικά πνευματικά κέντρα

Οι πόλεις που ιδρύθηκαν από τον Αλέξανδρο και τους διαδόχους του στην Ανατολή εξελίχθηκαν γρήγορα σε αστικά κέντρα. Κάποιες αναπτύχθηκαν σε μεγάλα οικονομικά και πολιτιστικά κέντρα. Ιδρύθηκαν με

οργανωμένο πολεοδομικό σύστημα, περιβάλλονταν με τείχη, διέθεταν ανάκτορα, αγορές, γυμνάσια*, παλαίστρες*, στάδια, θέατρα, βιβλιοθήκες και ιερούς χώρους εξωραϊσμένους με αρχιτεκτονικά μνημεία, όπως ναούς, στοές και μεγάλους βωμούς. Οι σπουδαιότερες μεγαλουπόλεις που εξελίχθηκαν σε πνευματικά κέντρα, ήταν η Αλεξάνδρεια, η Αντιόχεια και η Πέργαμος.

Η Αλεξάνδρεια. Ιδρύθηκε από τον Αλέξανδρο (331 π.Χ.) και γρήγορα εξελίχθηκε σε οικονομικό και πολιτιστικό κέντρο. Την κατοικούσαν Έλληνες, Αιγύπτιοι και Εβραίοι. Η ανάπτυξή της οφειλόταν κυρίως στο μεγάλο λιμάνι, γνωστό από το νησάκι Φάρο, που βρισκόταν στην είσοδο του και το προστάτευε. Πάνω στο νησάκι κατασκευάστηκε ένα από τα επτά θαύματα, ένας πύργος που είχε στην κορυφή του φανό για να διευκολύνει την είσοδο των πλοίων στο λιμάνι. Μεταξύ των οικοδομημάτων που τη διακοσμούσαν ξεχώριζε το Μουσείο και η Βιβλιοθήκη¹.

1. Η Αλεξάνδρεια και τα βασιλικά ανάκτορα

Η πόλη στο σύνολο της διασχίζεται από δρόμους κατάλληλους να κυκλοφορούν έφιπποι και άμαξες και από δύο δρόμους που είναι πολύ φαρδείς και εκτείνονται σε μήκος περισσότερο από ένα πλέθρο*. αυτοί διασταυρώνονται δύο φορές και σε ορθή γωνία. Η πόλη περιέχει πολύ όμορφα δημόσια ιερά καθώς και τα βασιλικά ανάκτορα, τα οποία καταλαμβάνουν το ένα τέταρτο ή, ίσως, το ένα τρίτο της έκτασής της. Γιατί ο καθένας από τους βασιλείς, όπως ακριβώς αισθανόταν από έφεση προς τη λαμπρότητα ότι πρέπει να προσφέρει κάποιο

διάκοσμο στα δημόσια μνημεία. Έτσι αφιερωνόταν με προσωπικά έξοδα στην αναμόρφωση της κατοικίας του προσθέτοντας κάτι στα ήδη υπάρχοντα, κατά τρόπο τέτοιο ώστε - για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του ποιητή - να δημιουργούνται άλλα (κτήρια) από άλλα. Όλα τα κτίσματα, εντούτοις, συνδέονται μεταξύ τους αλλά και με το λιμάνι και μ' αυτά που ήταν έξω από το λιμάνι. Το Μουσείο επίσης είναι τμήμα των βασιλικών ανακτόρων έχει ένα δημόσιο περίπατο, μια εξέδρα με καθίσματα και ένα μεγάλο οίκημα στο οποίο βρίσκεται η αίθουσα του κοινού συσσιτίου των ανθρώπων της γνώσης που συμμετέχουν στο Μουσείο.

Στράβων, Γεωγραφικά, XVII, 1,8.

Το Μουσείο ήταν ένα οικοδομικό συγκρότημα αφιερωμένο στις Μούσες, όπου συγκεντρώνονταν πνευματικοί άνθρωποι. Περιελάμβανε βοτανικό, ζωολογικό κήπο και χώρους για αστρονομικές μελέτες. Στη Βιβλιοθήκη εργάζονταν οι γραμματικοί, άνθρωποι με φιλολογική παιδεία, που ασχολήθηκαν με την καταγραφή και το σχολιασμό των κειμένων των αρχαίων συγγραφέων. Η εύκολη παροχή γραφικής ύλης, από την επεξεργασία του φυτού πάπυρος, συνέβαλε στη μεγάλη παραγωγή χειρογράφων. Υπολογισμοί ανεβάζουν τον αριθμό των χειρογράφων της Βιβλιοθήκης σε μισό εκατομμύριο.

Η Αντιόχεια. Ιδρύθηκε από το Σέλευκο (300 π.Χ.), το βασιλιά της Συρίας, στον Ορόντη ποταμό. Ήταν διαιρεμένη σε τέσσερις συνοικισμούς, γι' αυτό ονομαζόταν και Τετράπολις. Κάθε συνοικισμός

περιβαλλόταν από τείχος και όλη επίσης η πόλη κλεινόταν από ενιαίο τείχος. Ήταν εξωραϊσμένη με

λαμπρά οικοδομήματα και αγάλματα. Οι πρώτοι κάτοικοι της ήταν Μακεδόνες, Αθηναίοι, Κρήτες και Κύπριοι· στη συνέχεια ήρθαν και άλλοι από ποικίλα ασιατικά έθνη, με αποτέλεσμα να μεταβληθεί βαθμιαία σε πολυπολιτισμικό κέντρο.

Η Πέργαμος. Ήταν η πρωτεύουσα του κράτους των Ατταλιδών στη Μ. Ασία. Εξελίχθηκε σε σπουδαίο κέντρο, όταν ο Φιλέταιρος, θησαυροφύλακας του Λυσίμαχου, βασιλιά της Θράκης, αποστάτησε και ζήτησε τη βοήθεια του Σέλευκου.

Αργότερα, οι διάδοχοι του και κυρίως ο Άτταλος Α', επέκτειναν την εξουσία τους στη Μ. Ασία και ανεξαρτητοποιήθηκαν από τους Σελευκίδες. Η πόλη της Περγάμου ήταν κτισμένη σε οχυρωμένη ακρόπολη και διαρθρωνόταν σε τρεις εξώστες. Ήταν φημισμένη για τη Βιβλιοθήκη της, όπου είχαν συγκεντρωθεί διακόσιες χιλιάδες περίπου χειρόγραφα. Η έλλειψη παπύρου οδήγησε τους Περγαμηνούς στην ανακάλυψη νέας γραφικής ύλης, της περγαμηνής, που προέρχεται από την επεξεργασία του εμβρύου της κατσίκας.

Στους Περγαμηνούς αποδίδεται η ιδέα της δημιουργίας Μουσείου, οικοδομήματος δηλαδή που είχε την ίδια λειτουργία με τα σύγχρονα μουσεία. Η Πέργαμος, ωστόσο, έγινε περισσότερο γνωστή για τον περίφημο βωμό του Διός. Ήταν μεγάλων διαστάσεων αρχιτεκτονικό έργο που οικοδομήθηκε σε ανάμνηση της απόκρουσης των Γαλατών από τους Περγαμηνούς².

2. Ο βωμός του Διός της Περγάμου

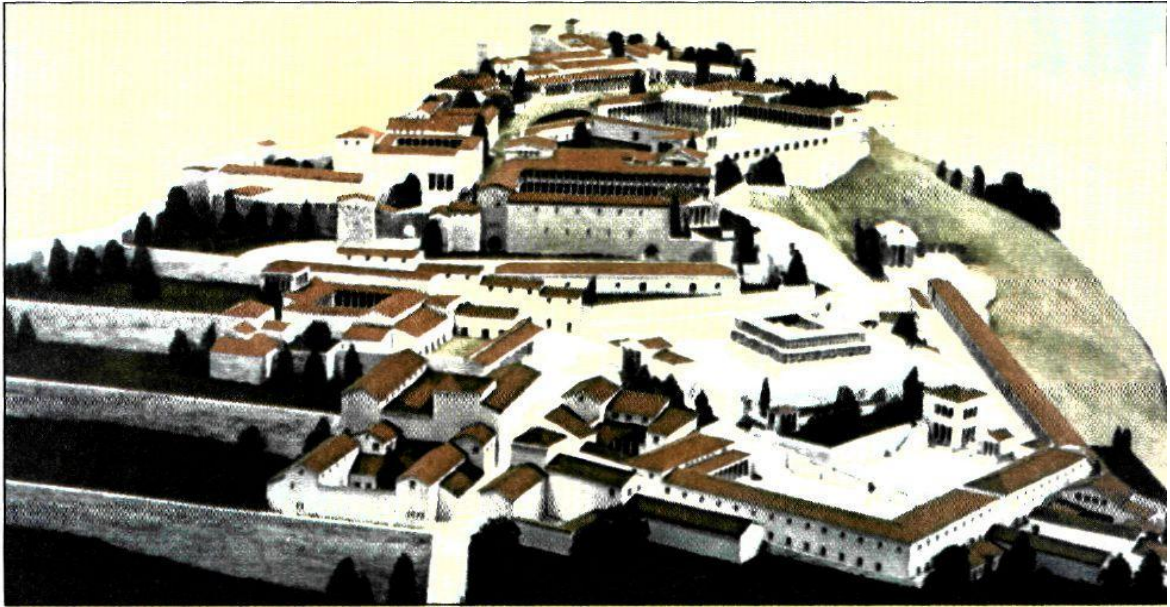
Η Πέργαμος έδωσε ορισμένα αξιόλογα έργα γλυπτικής και φαίνεται ότι ήταν το κέντρο μιας σημαντικής σχολής. Πάνω στο μεγάλο Βωμό του Δία, ο βασιλιάς Ευμενής ο Β' είχε προσθέσει μια κολοσσιαία κυκλική ζωφόρο που απεικόνιζε τη Μάχη των Θεών και των Γιγάντων. Η δράση «περικυκλώνει» κυριολεκτικά το μνημείο με δραματική ζωντάνια, καθώς οι μορφές φαίνονται σαν να σκαρφαλώνουν ή να σέρνονται πάνω στα σκαλοπάτια που οδηγούν στο θυσιαστήριο. Ο τρόπος με τον οποίο αποδίδονται οι πτυχώσεις των ενδυμάτων βοηθάει στη δημιουργία δραματικού κλίματος. Αυτό όμως που κυριαρχεί, είναι το νευρώδες λάξευμα των μυώνων και των σωμάτων γενικότερα, που διακρίνονται για την έντασή τους και τις συσπάσεις τους. Ωστόσο ο καλλιτέχνης δεν αρκείται σ' αυτά τα στοιχεία για να μεταδώσει τη φρίκη της πάλης. Τα πρόσωπα χαρακτηρίζονται επίσης από μια έκφραση υπέρτατης έντασης και αγωνίας. Το έργο αυτό του 2ου αιώνα π.Χ. είναι αντιπροσωπευτικό της τεχνοτροπίας της Περγάμου στη φάση της μεγαλύτερης ακμής της και αποτελεί το κατεξοχήν μέτρο για τις διαφορές ανάμεσα στους γλύπτες της Ελληνιστικής περιόδου και τους προσδεμένους στους Κλασικούς κανόνες προκατόχους τους του 4ου αιώνα.

J. Boardman, Αρχαία ελληνική τέχνη, μετ. Ανδρ. Παππάς, εκδ. Υποδομή, σ. 220-221.

Άγαλμα της Τύχης της Αντιόχειας (300 π.Χ.). Είναι αλληγορική απεικόνιση της πόλης. Η γυναικεία μορφή στο κεφάλι φέρει ως στέμμα τα τείχη της πόλης, πατάει σε ένα νέο που συμβολίζει τον Ορόντη ποταμό και κρατάει στάχια που συμβολίζουν την ευημερία της.
(Ρώμη, Μουσείο Βατικανού)

Η Πέργαμος, η πρωτεύουσα του κράτους των Ατταλιδών. Το μικρό ελληνιστικό βασίλειο της Περγάμου ιδρύθηκε (293 π.Χ.) μετά από τα άλλα μεγάλα βασίλεια.

Η πόλη ήταν οικοδομημένη σε τρεις εξώστες και διακοσμημένη με λαμπρά μνημεία μεταξύ των οποίων και ο βωμός του Διός.

2.2 Η γλώσσα

Η οικουμενικότητα του ελληνιστικού πολιτισμού γίνεται φανερή από τη χρήση της ελληνικής γλώσσας όχι μόνο μεταξύ των Ελλήνων αλλά και των εξελληνισμένων γηγενών.

Η μορφή της ελληνικής γλώσσας που προέκυψε και διαδόθηκε κατά τους ελληνιστικούς χρόνους είναι γνωστή ως Κοινή Ελληνική ή απλώς Κοινή. Η διαμόρφωσή της οφείλεται στη συγχώνευση των ελληνικών διαλέκτων - έχοντας ως βάση την αττική διάλεκτο - στο χώρο της Ανατολής, όπου συνέρρεαν Έλληνες και όπου υπήρχε ανάγκη να επικοινωνήσουν με ευκολία μεταξύ τους αλλά και με τους γηγενείς.

Όπως ήταν φυσικό, επικράτησαν οι απλούστερες διαλεκτικές ιδιομορφίες και έτσι διαμορφώθηκε ενιαίο γλωσσικό σύστημα γραπτής και προφορικής επικοινωνίας. Η Κοινή χρησιμοποιήθηκε στην καθημερινή επικοινωνία από το λαό αλλά και από συγγραφείς της εποχής. Αποτέλεσε το όργανο διάδοσης των κηρυγμάτων του χριστιανισμού. Η Βίβλος είναι γραμμένη σ' αυτή τη γλώσσα.

Πάπυρος από την Αίγυπτο (1ος αι. π.Χ.). Περιέχει την επιστολή ενός εργάτη στη γυναίκα του. Είναι γραμμένη στην απλή γλώσσα που μιλούσαν εκείνη την εποχή. (Τορόντο, Βιβλιοθήκη Πανεπιστημίου Βικτωρίας)

2.3 Η θρησκεία

Η εξάπλωση του Ελληνισμού και η ανάμειξή του με τους λαούς της Ανατολής είχε συνέπειες και στη θρησκεία. Οι συνθήκες ευνοούσαν την ανάμειξη των θρησκευτικών πεπιοθήσεων και παράλληλα την εμφάνιση νέων λατρειών.

Λόγοι περισσότερο κοινωνικοί και πολιτικοί, παρά καθαρά πνευματικοί, δηλαδή θρησκευτικοί, συνέβαλαν στη διαμόρφωση νέων θρησκευτικών πεπιοθήσεων. Οι βασιλείς, θέλοντας να εδραιώσουν την κυριαρχία τους και να γίνουν αποδεκτοί από τους υπηκόους τους, συνεργάστηκαν με τα τοπικά ιερατεία και υιοθέτησαν τοπικές δοξασίες και λατρείες. Από την άλλη πλευρά, η αβεβαιότητα που είχαν δημιουργήσει οι συνθήκες της ζωής, οδήγησαν τον απλό πολίτη στην αναζήτηση έντονων συγκινήσεων μέσω της θρησκείας και στην καλλιέργεια της ελπίδας για μια καλύτερη «ζωή» μετά το θάνατο.

Έτσι, εκτός από τις παραδοσιακές λατρείες, επικράτησαν κυρίως λατρείες με μυστηριακό χαρακτήρα, όπως τα Ελευσίνια μυστήρια, οι Διονυσιακές τελετές και τα μυστήρια της Ίσιδας, του Μίθρα και της Κυβέλης. Παράλληλα, δημιουργήθηκαν και καινούργιες, όπως συνέβη με τη λατρεία του Σάραπη. Ήταν θεός αντίστοιχος με τον Πλούτωνα αλλά με ιδιότητες και άλλων θεοτήτων του Ολυμπιακού πανθέου. Τη λατρεία του επέβαλε στην Αίγυπτο ο Πτολεμαίος. Αργότερα, τον 3ο αι. π.Χ. έγινε αποδεκτή η λατρεία του Σάραπη σε πολλές πόλεις του ελλαδικού χώρου και σε νησιά του Αιγαίου.

Η τεχνητή αυτή συνένωση ποικίλων θρησκευτικών δοξασιών και η διαμόρφωση νέων λατρειών είναι γνωστή με τον όρο **θρησκευτικός συγκρητισμός**.*

Άγαλμα της θεάς Ίσιδας των ελληνοιστικών χρόνων. Η λατρεία της αιγυπτιακής αυτής θεότητας ήταν ευρύτατα διαδεδομένη σ' όλο τον ελληνοιστικό κόσμο. (Ρώμη, Μουσείο Καπιτωλίου)

2.4 Τα γράμματα

Κατά τους ελληνοιστικούς χρόνους διευκολύνεται για πρώτη φορά η μαζική παραγωγή βιβλίων. Προς αυτή την κατεύθυνση συνέβαλαν αφενός η διάδοση και ευρεία χρήση της γραφικής ύλης, όπως ήταν ο πάπυρος και η περγαμηνή, και αφετέρου η δημιουργία πνευματικών κέντρων, όπως ήταν οι βιβλιοθήκες της Αλεξάνδρειας και της Περγάμου. Η μεγάλη παραγωγή βιβλίων δε συνδέεται όμως με ανάλογο πλούτο στο περιεχόμενό τους. Οι συγγραφείς στην πλειοψηφία τους ήταν μιμητές έργων της κλασικής εποχής. Άλλοι πάλι πνευματικοί άνθρωποι ασχολήθηκαν μόνο με τη συγκέντρωση του έργου συγγραφέων παλαιότερων εποχών. Στις βιβλιοθήκες αντέγραφαν και σχολίαζαν τα κείμενα των κλασικών. Ήταν οι πρώτοι φιλόλογοι και ονομάστηκαν γραμματικοί.

Η ποίηση δεν παρουσίασε σπουδαία έργα από άποψη πρωτοτυπίας και έμπνευσης. Πολλοί ποιητές ήταν πληρωμένοι κόλακες των ισχυρών. Τα ποιήματά τους υμνούσαν τα πρόσωπα και τις πράξεις των βασιλέων, όπως συνέβη με τον Καλλίμαχο στην Αλεξάνδρεια. Άλλοι ήταν μιμητές παλαιών ποιητικών ειδών, όπως του ηρωικού έπους. Τέτοιο έργο ήταν τα «Αργοναυτικά» του Απολλώνιου του Ρόδιου, που βασίζεται στο μύθο της αργοναυτικής εκστρατείας. Περισσότερη πρωτοτυπία διέκρινε το Θεόκριτο, ο οποίος με το έργο του «Ειδύλλια» έγινε εισηγητής της βουκολικής ποίησης. Καινούργιο ποιητικό είδος, επίσης, με σατιρικό λόγο είναι οι «Μίμοι» που έγραψε ο Ηρώνδας. Την εποχή αυτή καλλιεργήθηκε το επίγραμμα και από τα θεατρικά είδη μόνο η κωμωδία. Η νέα κωμωδία, όπως ονομάζεται, σατίριζε ανθρώπινους χαρακτήρες. Θέμα της ήταν ο καθημερινός άνθρωπος

με τα ελαττώματά του. Κυριότερος εκπρόσωπος της ήταν ο **Μένανδρος**.

Η **ιστοριογραφία**, προς τα τέλη των ελληνοιστικών χρόνων έχει να παρουσιάσει έναν ιστορικό εφάμιλλο εκείνων των κλασικών χρόνων. Ο **Πολύβιος ο Μεγαλοπολίτης** έζησε τους χρόνους της ρωμαϊκής επέκτασης. Δεκαεπτά χρόνια έμεινε στη Ρώμη ως όμηρος και συναναστράφηκε με σημαντικά πρόσωπα, όπως ήταν αυτά του κύκλου των Σκιπιώνων.* Γράφει την ιστορία της εποχής του και προσπαθεί να εξηγήσει στους συγχρόνους του τους λόγους της επικράτησης των Ρωμαίων³.

3. Τα χαρακτηριστικά της ιστοριογραφίας του Πολύβιου

Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας της ιστορίας μου και το εκπληκτικό γεγονός της εποχής μας έχουν τούτο το κοινό, δηλαδή με ποιο τρόπο η τύχη οδήγησε όλα αυτά τα οικουμενικά γεγονότα προς μία και την ίδια κατεύθυνση και τα ανάγκασε όλα να συγκλίνουν προς ένα και τον ίδιο σκοπό. Έτσι, η ιστορία θα επιτρέψει στον αναγνώστη μέσα από μια σύντομη εξέταση να αντιληφθεί τα μέσα που χρησιμοποίησε η τύχη για να επιτύχει ένα και μοναδικό σκοπό. Αυτός είναι ο λόγος που με προκάλεσε και με έπεισε να αναλάβω να φέρω σε πέρας τη μελέτη αυτής της ιστορίας, επίσης κανένας από τους σύγχρονους ιστορικούς δεν ανέλαβε να συντάξει μία παγκόσμια ιστορία. Αν κάποιος είχε αναλάβει αυτό το έργο, πολύ λιγότερο εγώ θα προχωρούσα σ' αυτή τη μελέτη. Τώρα όμως παρατηρώ ότι, ενώ μερικοί σύγχρονοι συγγραφείς εξιστόρησαν τοπικούς

πολέμους, λίγοι απ' αυτούς τα γεγονότα που συνδέονται με τους ίδιους, κανένας όμως απ' όσους γνωρίζω δεν επιχείρησε να εξετάσει το συσχετισμό των γεγονότων, δηλαδή το πότε και από πού είχαν την προέλευσή τους και το πώς είχαν γίνει. Για το λόγο αυτό κατάλαβα πολύ καλά ότι δεν έπρεπε να παραλείψω ή να μην εξετάσω τις ωραιότερες και ωφελιμότερες ενέργειες της τύχης.

Πολύβιος, Α, 4,1-3.

Η Αθήνα, αν και βρίσκεται σε οικονομικό και πολιτικό μαρασμό, εξακολουθεί κατά τους ελληνιστικούς χρόνους να αποτελεί πνευματικό κέντρο στο οποίο έρχονται σπουδαστές από διάφορα μέρη κυρίως για να διδαχτούν φιλοσοφία. Εκτός από την Ακαδημία του Πλάτωνα και το Λύκειο του Αριστοτέλη λειτουργούν δύο νέες φιλοσοφικές σχολές. Η φιλοσοφική σκέψη επικέντρωσε το ενδιαφέρον της σε προβλήματα που αφορούσαν τη ζωή του ανθρώπου. Απόκτησε πρακτικό και ηθικό περιεχόμενο.

Το πρόβλημα της αξίας της ζωής απασχόλησε το Ζήνωνα.

Έδρα της φιλοσοφικής του σχολής ήταν η Ποικίλη Στοά στην αρχαία αγορά της Αθήνας, γι' αυτό και η διδασκαλία του Ζήνωνα ονομάστηκε στωική φιλοσοφία. Σύμφωνα με τις απόψεις του η ζωή έχει μικρή αξία, γι' αυτό ο άνθρωπος πρέπει να είναι αυτάρκης και εγκρατής. Η ευτυχία του δεν εξαρτάται από τα επίγεια. Στον αντίποδα ήταν ο Επίκουρος, ο οποίος είχε την έδρα της σχολής του σε μια ειδυλλιακή περιοχή της Αθήνας που ονομαζόταν Κήπος. Δίδασκε ότι η γνώση της φύσης βοηθάει τον άνθρωπο να

απαλλαγεί από το φόβο και να εξασφαλίσει την ψυχική ηρεμία. Μόνο με την πνευματική, κυρίως, απόλαυση είναι δυνατόν ο άνθρωπος να οδηγηθεί στην ευτυχία.

Χάλκινη προτομή του Ζήνωνος (2ος αι. μ.Χ.). Ο Ζήνων από το Κίτιο της Κύπρου ήταν ιδρυτής της σχολής των Στωικών. (Νεάπολη, Εθνικό Μουσείο)

Ψηφιδωτό δάπεδο από την Πομπηία (1ος αι. μ.Χ.). Παρουσιάζει την Πλατωνική Ακαδημία. Οι παλαιές φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας, όπως η Ακαδημία και το Αύχειο του Αριστοτέλη, συνέχισαν να λειτουργούν και κατά τους ελληνοριστικούς χρόνους. (Νεάπολη, Εθνικό Μουσείο)

2.5 Οι επιστήμες

Η ταξινόμηση της γνώσης, που ξεκίνησε τον 4ο αι. π.Χ. με τον Αριστοτέλη, στη διάρκεια των ελληνοιστικών χρόνων συστηματοποιήθηκε.

Η εκστρατεία του Μ. Αλέξανδρου που είχε και το χαρακτήρα ένοπλης εξερεύνησης συνέβαλε προς αυτή την κατεύθυνση.

Οι γεωγραφικές γνώσεις διευρύνθηκαν με την ανακάλυψη νέων περιοχών, άγνωστων μέχρι τότε στους Έλληνες. Ο Νέαρχος, ένας από τους στρατηγούς του Αλέξανδρου, πραγματοποίησε και περιέγραψε τον παράπλου των ακτών του Ινδικού ωκεανού. Ο Πυθέας ο Μασσαλιώτης κατόρθωσε να φτάσει μέχρι το βορειότερο άκρο της Αγγλίας και ο Ερατοσθένης, βασισμένος στις πληροφορίες άλλων και σε έρευνες δικές του, κατασκεύασε έναν παγκόσμιο χάρτη που, παρά τις ατέλειες, αποτελεί σημαντικό επίτευγμα για εκείνους τους χρόνους.

Παράλληλα με τις γεωγραφικές γνώσεις εξελίσσονται και οι αστρονομικές. Οι γνώσεις των λαών της Μεσοποταμίας για τα αστέρια μελετήθηκαν με μεγαλύτερη σπουδή. Η σφαιρικότητα της γης και η διπλή κίνησή της, γύρω από τον άξονα της και τον ήλιο, ήταν θεωρίες που διατυπώθηκαν για πρώτη φορά από τον Αρίσταρχο το Σάμιο.

Αντίγραφο ρωμαϊκού ψηφιδωτού του 3ου αι. μ.Χ. Παρουσιάζει τον Αρχιμήδη πάνω από τις μελέτες του και τον Ρωμαίο στρατιώτη που είναι έτοιμος να τον σκοτώσει. Είναι γνωστό ότι πριν δεχτεί το χτύπημα πρόλαβε να πει τη φράση: «μη μου τούς κύκλους τάραττε». (Φραγκφούρτη, Δημοτικό Ινστιτούτο Τέχνης)

Ανατομικά και ιατρικά εργαλεία των ελληνοιστικών χρόνων. Η ανατομία ήταν ο κλάδος της ιατρικής που αναπτύχθηκε ιδιαίτερα κατά τους ελληνοιστικούς χρόνους. Πατέρας της ανατομίας θεωρείται ο Ηρόφιλος από τη Χαλκηδόνα, ο οποίος έζησε και έκανε τις έρευνες του στην Αλεξάνδρεια. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

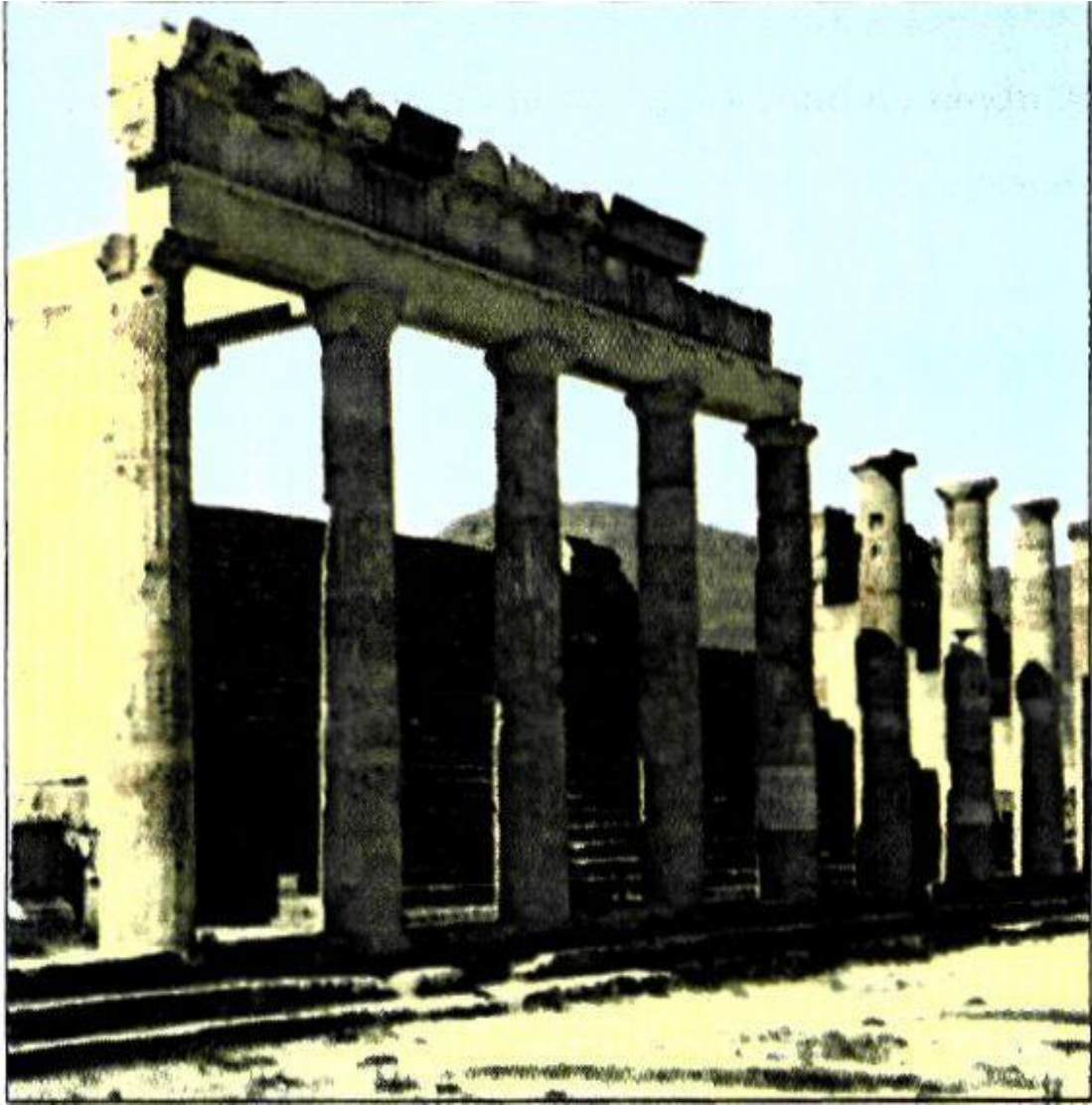
Οι αστρονομικές έρευνες θα ήταν αδύνατες, εάν δεν υπήρχε παράλληλη πρόοδος των μαθηματικών. Σημαντικό κέντρο ανάπτυξής τους ήταν η Αλεξάνδρεια και σπουδαιότερος εκπρόσωπος ο Ευκλείδης, γνωστός από το έργο του «Στοιχεία», το πιο διαδεδομένο και διαβασμένο βιβλίο μετά την Αγία Γραφή.

Οι φυσικές επιστήμες καλλιεργήθηκαν από τον Αρχιμήδη το Συρακούσιο. Ασχολήθηκε με πολλά θέματα της φυσικής επιστήμης, όπως το ειδικό βάρος των σωμάτων, τους μοχλούς, τα κάτοπτρα και άλλα.

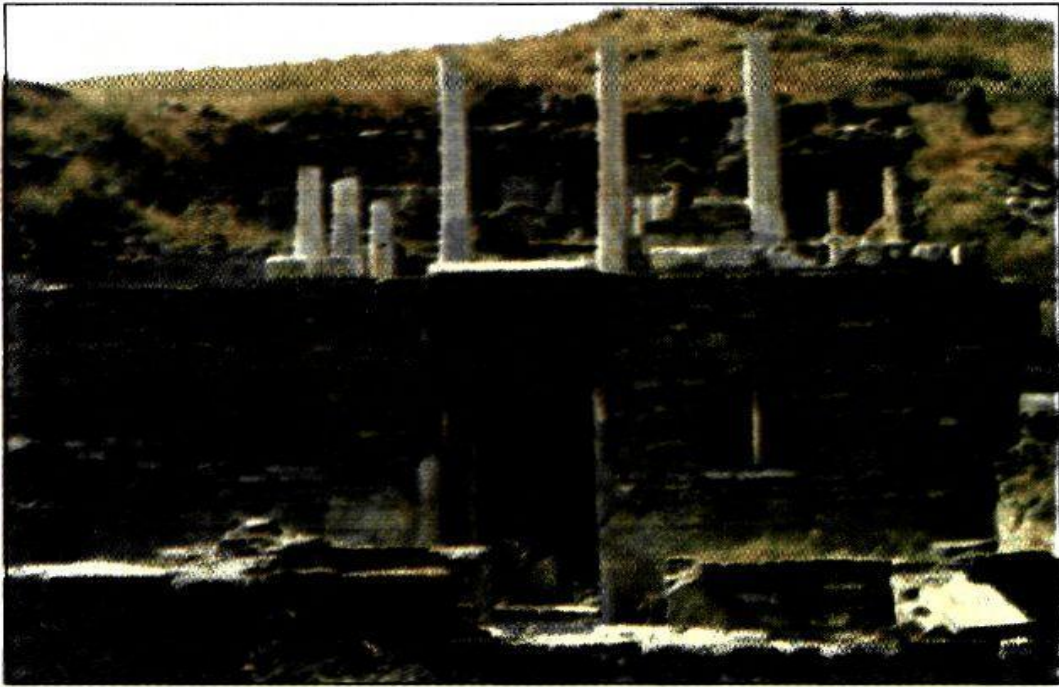
Κέντρο των φυσιογνωστικών επιστημών ήταν η Αλεξάνδρεια. Κοντά στα ανάκτορα υπήρχε κήπος ζωολογικός και βοτανικός, στον οποίο εργάστηκαν πολλοί ερευνητές μελετώντας ιδιαίτερα τα νέα ζώα και φυτά που έγιναν γνωστά από τις χώρες της Ανατολής. Στην Αλεξάνδρεια ο Ηρόφιλος συνέβαλε στην πρόοδο της βιολογίας με τις έρευνές του για το νευρικό σύστημα και την κυκλοφορία του αίματος. Οι ιατρικές γνώσεις, εξάλλου, που είχαν τις βάσεις τους στη διδασκαλία του Ιπποκράτη (5ος αι. π.Χ.), εξελίχθηκαν προς νέες κατευθύνσεις. Τη συστηματοποίηση των ιατρικών γνώσεων θα επιτύχει αργότερα, το 2ο αι. μ.Χ., ο Γαληνός από την Πέργαμο.

2.6 Οι τέχνες

Οι κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες των ελληνιστικών χρόνων άφησαν τα ίχνη τους στα έργα της τέχνης.

Μεγάλη στοά στην είσοδο της ακρόπολης της Λίνδου (αρχές τον 2ου αι. π.Χ.). Η κατασκευή κοσμικού χαρακτήρα κτηρίων, όπως οι στοές, είναι χαρακτηριστικό της αρχιτεκτονικής των ελληνοιστικών χρόνων.

Οικία της Δήλου. Οι μεγαλύτερες οικίες είχαν εσωτερική αυλή (αίθριο), πολλά δωμάτια και δύο ορόφους.

Η πρωτοτυπία και η παραγωγικότητα των καλλιτεχνών της κλασικής περιόδου συνεχίστηκε μέσα από νέες μορφές και με διαφορετικό περιεχόμενο. Στόχος των καλλιτεχνών ήταν να προκαλέσουν θαυμασμό και κατάπληξη αφενός και αφετέρου να προβάλουν μέσω της τέχνης τα ανθρώπινα συναισθήματα. Τα καλλιτεχνικά κέντρα βρίσκονταν ακόμη την κυρίως Ελλάδα, απ' όπου προέρχονταν οι τεχνίτες και οι καλλιτέχνες που εργάζονταν στις αυλές των ελληνιστικών βασιλείων. Ως νέα καλλιτεχνικά κέντρα πρέπει να θεωρηθούν η Ρόδος και η Πέργαμος, όπου λειτούργησαν τοπικές καλλιτεχνικές σχολές.

Η αρχιτεκτονική απέκτησε κοσμικό χαρακτήρα και εξυπηρέτησε τις ανάγκες και την πολιτική των ηγεμόνων. Οι ναϊκές κατασκευές περιορίστηκαν αντίθετα, οικοδομήθηκαν κτήρια που προέβαλαν το μεγαλείο των βασιλέων και εξυπηρέτησαν πρακτικούς

σκοπούς, όπως ανάκτορα, αγορές, γυμνάσια*, στοές, όλα σε μεγάλες διαστάσεις και με πληθωρική διακόσμηση. Την εποχή αυτή το ενδιαφέρον επικεντρώνεται στην κατασκευή μεγάλων και πολυτελών κατοικιών⁴.

4. Η κατοικία

Η αρχιτεκτονική των ιδιωτικών κατοικιών γίνεται κάπως πιο τολμηρή από πριν. Μεγαλύτερες ευκαιρίες για ζωγραφική και μωσαϊκή διακόσμηση δίνονται τώρα στους καλλιτέχνες, και οι χώροι είναι μεγαλύτεροι και πολυτελέστεροι. Ωστόσο, το σχέδιο ακολουθεί και πάλι το συνηθισμένο μεσογειακό τύπο κατοικίας, όπου τα δωμάτια είναι συγκεντρωμένα γύρω από μια εσωτερική αυλή και το εξωτερικό δε διακρίνεται ούτε για τον αρχιτεκτονικό του ρυθμό ούτε για τη διακόσμηση της πρόσοψής του.

J. Boardman, Αρχαία ελληνική τέχνη, μετ. Ανδρ. Παππάς, εκδ. Υποδομή, σ. 217.

Η πλαστική με τα έργα της εξωτερίκευσε τον ψυχικό κόσμο του ανθρώπου εκείνης της εποχής, σε αντίθεση με την ηρεμία και την εξιδανικευμένη απόδοση των αισθημάτων που εξέφραζαν τα κλασικά έργα του 5ου αι. π.Χ. Οι καλλιτέχνες, μέσω των έντονων κινήσεων και εκφράσεων που αποτύπωναν στα πρόσωπα των γλυπτών μορφών, προσπάθησαν να απεικονίσουν την αγωνία, τον πόνο και γενικότερα το πάθος του ανθρώπου των ταραγμένων εκείνων χρόνων.

Το σύμπλεγμα του Λαοκόοντα, ο «θνήσκων»

Γαλάτης, η Νίκη της Σαμοθράκης, το σύμπλεγμα της Αφροδίτης και του Πάνα, τα γλυπτά του βωμού του Διός στην Πέργαμο και πολλά άλλα προβάλλουν τις καλλιτεχνικές τάσεις των ελληνοιστικών χρόνων.

Άγαλμα της Νίκης από το ιερό των Καβείρων στη Σαμοθράκη (αρχές του 2ου αι. π.Χ.). Αποτελεί μέρος αφιερώματος που παρουσιάζει τη θεά Νίκη πάνω στην πλήρη ενός πλοίου. Έχει προέλθει από την εργασία ενός μεγάλου καλλιτέχνη που μας είναι άγνωστος (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Λεπτομέρεια από τη ζωφόρο* του βωμού του Διός στην Πέργαμο (περ. 160 π.Χ.). Παρουσιάζει τη θεά Αθηνά ενώ αγωνίζεται εναντίον ενός Γίγαντα. Στο κάτω μέρος δεξιά η Γη, μητέρα των Γιγάντων, ικετεύει την Αθηνά για τη σωτηρία του γιου της. (Αρχαιολ. Μουσείο Βερολίνου)

Ψηφιδωτό από οικία της Δήλου (2ος αι. π.Χ.).
Παρουσιάζει το θεό Διόνυσο με γυναικεία ρούχα να
κρατάει θύρσο* και κύμβαλο*. Ο θεός είναι
στεφανωμένος, όπως και ο πάνθηρας στη ράχη του
οποίου κάθεται. Εντυπωσιακή είναι η πολυχρωμία της
σύνθεσης. (Αρχαιολογικός χώρος Δήλου)

Η ζωγραφική έφτασε σε υψηλό καλλιτεχνικό επίπεδο, κυρίως με την τεχνική του ψηφιδωτού, όπως μπορούμε να συμπεράνουμε από τις ψηφιδωτές συνθέσεις που έχουν βρεθεί σε οικίες της Πέλλας, της Δήλου, της Ρόδου και αλλού.

Τα πολύτιμα μέταλλα αποτελούσαν την προτίμηση των νέων ηγεμόνων και της αστικής κοινωνίας. Αργυρά και χρυσά αγγεία, κοσμήματα σε μεγάλη ποικιλία, χρυσά στεφάνια που μιμούνται φύλλωμα δάφνης, μυρτιάς και βελανιδιάς κατασκευάζονται τώρα σε μεγάλο αριθμό και με υπέρμετρη δεξιοτεχνία.

Προς το τέλος της ελληνιστικής εποχής διαδόθηκε και η τέχνη της «φουσητής» υαλουργίας. Προηγουμένως χρησιμοποιούνταν το θολό. Χρωματιστό γυαλί μόνο στην κατασκευή φιαλιδίων (αρωματοδοχείων) ή ως ένθετο υλικό για τη διακόσμηση άλλων αντικειμένων.

Χρυσό διάδημα από τη Δημητριάδα. Κομψοτέχνημα της χρυσοχοΐας των ελληνιστικών χρόνων. (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Λεπτομέρεια από το κεφάλι χρυσής περόνης. Στην κορυφή η θεά Αφροδίτη στη στάση της «Αναδυομένης»· από κάτω ερωτιδαίς. Η σύνθεση αυτή διακοσμεί την άκρη της περόνης, η οποία μιμείται κορινθιακό κιονόκρανο. Στο επάνω μέρος του κιονοκράνου πολύτιμος λίθος συμπληρώνει τη διακόσμηση του εξάιρετου αυτού έργου. (Αθήνα, Μουσείο Μπενάκη)

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

- 1. Σε ποιους λόγους οφείλεται ο οικουμενικός χαρακτήρας του ελληνιστικού πολιτισμού και ποια στοιχεία κυρίως αποδεικνύουν την οικουμενικότητά του;**
- 2. Να αναφέρετε τις πολιτιστικές δραστηριότητες που αναπτύσσονταν στα πνευματικά κέντρα της Αλεξάνδρειας και της Περγάμου.**
- 3. Να μελετήσετε συγκριτικά τα παραθέματα (21, σ. 113 και 3, σ. 145) που αναφέρονται στην ιστοριογραφία του Θουκυδίδη και του Πολύβιου. Ποια ήταν τα κίνητρα του κάθε ιστορικού για να ασχοληθεί με την ιστορική συγγραφή;**
- 4. Να εξηγήσετε σε ποιους λόγους οφείλεται η ανάμειξη λατρειών και η ανάπτυξη των φιλοσοφικών θεωρήσεων όπως αυτές του Ζήνωνα και του Επίκουρου κατά τους ελληνιστικούς χρόνους.**
- 5. Ποια είναι η άποψη που μπορεί κανείς να διαμορφώσει για τον Αρχιμήδη ως επιστήμονα από την παρατήρηση της εικόνας σ. 147 και την ανάγνωση του υποτίτλου της;**
- 6. Να συσχετίσετε τις εικόνες του νομίσματος του Κοινού των Αιτωλών (σ. 138) και του αγάλματος της Τύχης της Αντιόχειας (σ. 141). Ποια ιδέα προβάλλουν και πώς αυτή σχετίζεται με τις αντιλήψεις των ελληνιστικών χρόνων;**
- 7. Αφού παρατηρήσετε με προσοχή τις εικόνες των σ. 123,149,150 και διαβάσετε το παράθεμα 2, να διατυπώσετε τις απόψεις σας για τη γλυπτική των ελληνιστικών χρόνων.**

Ερμηνευτικός πίνακας όρων

αναδασμός: η διαδικασία της ανακατανομής της έγγκειας ιδιοκτησίας, με στόχο τη δικαιότερη και αποτελεσματικότερη εκμετάλλευση των καλλιεργήσιμων εκτάσεων αλλά και την αποκατάσταση των ακτημόνων.

γυμνάσιο: χώρος όπου ασκούσαν οι νέοι· ήταν ταυτόχρονα κέντρο εκπαίδευσης και μέσο ανάπτυξης κοινωνικών σχέσεων. Κατά τους ελληνιστικούς χρόνους τα γυμνάσια λειτούργησαν ως θεσμός σύσφιγξης των δεσμών όσων είχαν ελληνική παιδεία.

ελεύθερο λιμάνι: ανεξάρτητη πόλη-κράτος, στο λιμάνι της οποίας όσοι προσόρμιζαν δεν πλήρωναν τελωνειακούς δασμούς.

θρησκευτικός συγκρητισμός: η τεχνητή συνένωση ποικίλων θρησκευτικών δοξασιών. Η λέξη συγκρητισμός οφείλει την προέλευση της στους Κρήτες οι οποίοι ενώπιον κοινού εχθρού παραμέριζαν τις μεταξύ τους διαφορές και ενώνονταν.

Ούρσος: διονυσιακό έμβλημα· ήταν κλαδί καλάμινο ή ξύλινο που στην κορυφή του είχε φύλλα κισσού ή αμπέλου.

κύκλος Σκιπιώνων: Ο Σκιπίων Αιμιλιανός, ο νικητής των Καρχηδονίων, ήταν άνθρωπος με εξαιρετική μόρφωση. Έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους Έλληνες λόγιους και καλλιτέχνες. Είχε δημιουργήσει φιλολογικό και καλλιτεχνικό κύκλο στον οποίο διακρίνονταν ο φιλόσοφος Παναίτιος ο Ρόδιος, ο ιστορικός Πολύβιος ο Μεγαλοπολίτης, ο κωμωδιογράφος Τερέντιος κ.ά.

παλαίστρα: χώρος άσκησης των νέων στην πάλη, την πυγμή και το παγκράτιο. Ήταν ένα οικοδόμημα παρεμφερές προς το γυμνάσιο.

περίοικος, -οι: μια από τις κοινωνικές τάξεις της Σπάρτης. Σ' αυτήν υπάγονταν οι απόγονοι των παλαιότερων κατοίκων της Λακωνίας, οι οποίοι ζούσαν σε συνοικισμούς γύρω από τη Σπάρτη μετά την άφιξη των Δωριέων. Ήταν ελεύθεροι αλλά δεν είχαν πολιτικά δικαιώματα.

IV. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΚΑΙ ΡΩΜΗ

Τοιχογραφία από τάφο της περιοχής της Λευκανίας με παράσταση πολεμιστών (τέλη 5ου αι. π.Χ.). Το έργο αυτό αποδεικνύει την αποδοχή του ελληνικού πολιτισμού από τους Ιταλιώτες. (Αρχαιολογικό Μουσείο Paestum)

1. Ο Ελληνισμός της Δύσης

Στο διάστημα δύο αιώνων (8ος-6ος αι. π.Χ.) οι Έλληνες εξαπλώθηκαν στον Εύξεινο Πόντο και στη Μεσόγειο. Ίδρυσαν μεγάλο αριθμό αποικιών και ήρθαν σε επαφή με τους γηγενείς πληθυσμούς. Οι εγκαταστάσεις που δημιουργήσαν αποτέλεσαν νέες ανεξάρτητες πόλεις-κράτη και όχι προεκτάσεις των μητροπόλεων.

Οι Έλληνες της Δύσης διατήρησαν τις πολιτιστικές επαφές με τη μητροπολιτική Ελλάδα, ιδιαίτερα μέσω των πανελληνίων ιερών ωστόσο, διαμόρφωσαν κοινωνικοοικονομικές συνθήκες ζωής διαφορετικές από τις μητροπόλεις τους.

Τα χαρακτηριστικά των ελληνικών κρατών της Δύσης προσδιορίστηκαν κυρίως από τη γεωγραφική θέση, την οικονομική κατάσταση και τις σχέσεις τους με τους λαούς της δυτικής Μεσογείου.

Το πολιτικό καθεστώς που επικράτησε στα περισσότερα κράτη της Κάτω Ιταλίας και της Σικελίας από τις πρώτες δεκαετίες του 5ου αι. π.Χ. ήταν η τυραννίδα. Αρκετές μικρές πόλεις υποτάχθηκαν στις μεγαλύτερες προκειμένου να αντιμετωπίσουν τα προβλήματά τους, συμβάλλοντας έτσι στη δημιουργία μεγάλων κρατικών σχηματισμών, όπως συνέβη με τις Συρακούσες.

Οι ελληνικές πόλεις της Δύσης βαθμιαία αλλά σταθερά εξελίχθηκαν σε κέντρα του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Ο Ελληνισμός της Δύσης επηρέασε αλλά και δέχτηκε ως ένα βαθμό επιρροές από τους λαούς με τους οποίους ήρθε σε επαφή.

1.1 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση των αποίκων

Οι Έλληνες που εγκαταστάθηκαν στη Μεγάλη Ελλάδα - όπως ονόμασαν την Κάτω Ιταλία - στη Σικελία, και σε άλλες περιοχές της δυτικής Μεσογείου ίδρυσαν πόλεις ανεξάρτητες από τις μητροπόλεις που οργανώθηκαν εξ αρχής ως κράτη.

Η ίδρυση των περισσότερων αποικιών οφειλόταν σε οικονομικούς λόγους. Οι άποικοι εγκατέλειψαν τις μητέρες-πόλεις αναζητώντας περιοχές προς εγκατάσταση που θα τους παρείχαν μέσα οικονομικής ανάπτυξης, όπως ήταν η ενασχόληση με τη γεωργία ή το εμπόριο. Η αναζήτηση καλλιεργήσιμων εκτάσεων ή επίκαιρων θέσεων, που διευκόλυναν το εμπόριο πρώτων υλών και κυρίως μετάλλων, αποτέλεσαν τους καθοριστικούς παράγοντες εξάπλωσης των Ελλήνων στην Κάτω Ιταλία, στη Σικελία και ακόμα δυτικότερα στη νότια Γαλλία και την Ιβηρική χερσόνησο.

Τα οικονομικά προβλήματα των αποίκων ήταν πολύ λιγότερα από εκείνα των πολιτών της μητροπολιτικής Ελλάδας. Η ίδρυση μιας νέας πόλης δεν μπορούσε να νοηθεί χωρίς την εξασφάλιση καλλιεργήσιμης γης για εκείνους που την είχαν στερηθεί στη μητέρα-πόλη. Δεν είναι τυχαίο ότι πρωταρχικό μέριμνα του οικιστή, δηλαδή του αρχηγού της αποστολής, ήταν η διανομή των γαιών. Αυτό βέβαια δεν απέκλειε την περίπτωση της ενασχόλησης των αποίκων με το εμπόριο, ιδιαίτερα όταν η θέση της πόλης τους το ευνοούσε. Και αυτό σημαίνει ότι στο χώρο των αποικιών διαμορφώθηκε «αστική» τάξη*, δίπλα στους λίγους γόνους αριστοκρατικών οικογενειών που είχαν βρεθεί στις αποικίες κυρίως εξαιτίας πολιτικών διενέξεων. Οι γηγενείς πληθυσμοί

παρείχαν φτηνά εργατικά χέρια που διευκόλυναν την ανάπτυξη της δουλείας και συνέβαλλαν παράλληλα στην εξέλιξη της βιοτεχνίας¹.

1. Η ίδρυση και η οργάνωση μιας ιδιότυπης αποικίας στις Λιπάρες νήσους

Διάλεξαν ως αρχηγούς τους τους συγγενείς του Πεντάθλου Γόργο, Θέστορα και Επιθερσίδη και έπλεαν πίσω μέσω του Τυρρηνικού πελάγους. Όταν όμως έπιασαν στη Λιπάρα και βρήκαν εκεί φιλική υποδοχή, πείσθηκαν να εγκατασταθούν στη Λιπάρα μαζί με τους εγχώριους, καθώς όσοι είχαν απομείνει από την αποικία που είχε ιδρύσει ο Αίολος δεν ήταν πάνω από πεντακόσιοι. Αργότερα, επειδή καταπονούνταν από τους Ετρούσκους πειρατές, κατασκεύασαν στόλο και χωρίστηκαν σε δύο μέρη: οι μισοί καλλιεργούσαν τα νησιά τα οποία είχαν κάνει κοινή ιδιοκτησία όλων, ενώ οι άλλοι μισοί πολεμούσαν εναντίον των πειρατών και αφού έκαναν τις περιουσίες τους κοινή ιδιοκτησία, εφάρμοσαν το σύστημα των συσσιτίων και έζησαν κάμποσο καιρό με αυτόν τον κοινοτικό τρόπο. Αργότερα μοίρασαν μεταξύ τους τη νήσο Λιπάρα, όπου ήταν και η πόλη τους, αλλά τα άλλα νησιά τα καλλιεργούσαν από κοινού. Τέλος μοίρασαν μεταξύ τους όλα τα νησιά για μια περίοδο είκοσι ετών και τα ξαναμοιράζουν με κλήρο, όταν περάσει αυτό το χρονικό διάστημα. Ύστερα απ' αυτά ενίκησαν τους Ετρούσκους σε πολλές ναυμαχίες και από τα λάφυρα πολλές φορές έκαναν αξιόλογες αφιερώσεις της «δεκάτης» στους Δελφούς.

Διόδωρος Σικελιώτης, V, 9 μετ. Τ. Κουκουλιού, Austin M.M., Vidal-Naquet P., Οικονομία και κοινωνία στην αρχαία Ελλάδα, εκδ. Δαίδαλος.

Οι σχέσεις με τους γηγενείς και οι συγκρούσεις με τους Καρχηδόνιους ήταν ένας από τους παράγοντες που προσδιόρισαν την πολιτική οργάνωση των αποικιών της Σικελίας από τον 5ο αι. π.Χ. μέχρι και την επικράτηση των Ρωμαίων.

Με την υποταγή των μικρότερων πόλεων στις μεγαλύτερες, τη μετακίνηση πληθυσμών και την πολιτογράφηση μισθοφόρων δημιουργήθηκαν **μεγαλύτεροι κρατικοί σχηματισμοί** από εκείνον της πόλης-κράτους οι οποίοι περιελάμβαναν πολλές πόλεις. Το πολίτευμα διακυβέρνησης αυτών των μεγάλων σε έκταση κρατών ήταν κυρίως η τυραννίδα. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή του κράτους των Συρακουσών.

Οι κοινωνικοοικονομικές συνθήκες στις αποικίες ήταν εκείνες που συνετέλεσαν ώστε να επικρατήσουν εκεί **αριστοκρατικά και τυραννικά καθεστώτα**.

Οι ελληνικές αποικίες της Σικελίας

1.2 Οι Συρακούσες

Ο χώρος. Οι Συρακούσες ιδρύθηκαν από Κορίνθιους κατά το δεύτερο μισό του 8ου αι. π.Χ. στη Σικελία, σε τοποθεσία που ευνόησε την προστασία και την ανάπτυξη της πόλης. Στο σημείο όπου δημιουργήθηκε η πόλη, ένας βαθύς κόλπος κλεινόταν εν μέρει από μια νησίδα, την Ορτυγία. Η πρώτη εγκατάσταση των αποίκων έγινε στην Ορτυγία, στην οποία υπήρχε γηγενής πληθυσμός Σικελών. Μέχρι τα τέλη του 6ου αι. π.Χ. φαίνεται ότι η νησίδα αποτέλεσε το κέντρο της αποικίας, η οποία όμως σταδιακά επεκτάθηκε και στην απέναντι ακτή, σε μια φυσικά οχυρωμένη τοποθεσία.

Η αρχαιολογική εικόνα που παρουσιάζουν τα ανασκαφικά ευρήματα δείχνει βαθμιαία αλλά σταθερή άνοδο του βιοτικού επιπέδου κατά τον 7ο και 6ο αι. π.Χ. Μέχρι τα τέλη του 6ου αι. π.Χ. η διακυβέρνηση βρισκόταν στα χέρια των αριστοκρατών γαιοκτημόνων, των γαμόρων (<γη + μοίρα), όπως ονομάζονταν.

Η ιστορία. Οι εσωτερικοί ανταγωνισμοί στις αρχές του 5ου αι. π.Χ. μεταξύ των ελληνικών πόλεων της Σικελίας, οι κοινωνικοί αγώνες μεταξύ των πλουσίων και των φτωχών μέσα στις ίδιες τις πόλεις και η επεκτατική πολιτική των Καρχηδονίων ήταν οι παράγοντες που προσδιόρισαν την τύχη των Συρακουσών².

2. Η πολιτική αστάθεια χαρακτηριστικό των αποικιών της Σικελίας, όπως εξηγεί στο λόγο του ο Αλκιβιάδης

Όσο τα έχω και βρίσκομαι στην ακμή μου και όσο ο Νικίας είναι ο ευνοούμενος της Τύχης,

μεταχειριστείτε μας και τους δύο χωρίς δισταγμό και μην ματαιώσετε την εκστρατεία της Σικελίας επειδή τάχα είναι μεγάλη δύναμη. Οι πολιτείες της είναι πολυάνθρωπες, αλλά οι πληθυσμοί τους είναι ανάμεικτοι και οι πολιτογραφήσεις και μετοικήσεις γίνονται εύκολα. Γι' αυτό κανείς δεν αισθάνεται ότι έχει δική του πατρίδα κι έτσι δεν φροντίζει ούτε να έχει όπλα για ν' αμυνθεί ο ίδιος ούτε να έχει μόνιμη εγκατάσταση. Ο καθένας προσπαθεί, είτε πείθοντας με τα λόγια, είτε με ένοπλη εξέγερση, ν' αρπάξει ό,τι νομίζει πως μπορεί να επιτύχει και, αν δεν το κατορθώσει, μετοικεί σε άλλο μέρος. Δεν είναι, λοιπόν, πιθανό ένας τέτοιος συρφετός ν' ακολουθήσει κοινή πολιτική ούτε ν' αναλάβει κοινή δράση. Γρήγορα θα προσχωρήσουν σ' εμάς αν τους μιλήσουμε επιτήδεια, ιδίως αν, όπως έχω πληροφορίες, υποφέρουν από εσωτερικές διαμάχες.

Θουκυδίδης, Ζ, 17 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Συγκεκριμένα, ο Γέλων, τύραννος στην πύλη Γέλα της Σικελίας, κυριάρχησε στις Συρακούσες (481 π.Χ.) καταλύοντας την εξουσία των γαμόρων.

Έτσι δημιουργήθηκε ένα ισχυρό κράτος στη Σικελία με κέντρα τις Συρακούσες, όπου εξουσίαζε ο Γέλων, και τη Γέλα, όπου κυβερνούσε ο αδελφός του Ιέρων. Ο Γέλων ήρθε σε συνεννόηση με τον πεθερό του Θήρωνα, τύραννο του Ακράγαντα, με σκοπό να εκδιώξει τους τυράννους από τις μικρότερες ελληνικές πόλεις και να επιβληθεί στις περιοχές τους. Ο Τήριλλος, τύραννος της Ιμέρας, που εκδιώχθηκε από το Γέλωνα ζήτησε τη μεσολάβηση των Καρχηδονίων. Η σύγκρουση με τους Καρχηδόνιους, όπως είναι γνωστό, έγινε στην Ιμέρα το 480 π.Χ. και κατέληξε σε νίκη των Ελλήνων. Η νίκη αυτή ανέκοψε για εβδομήντα περίπου χρόνια την

οποιαδήποτε προσπάθεια των Καρχηδονίων να επιβληθούν στο νησί· συνέβαλε, από την άλλη πλευρά, όμως στη διατήρηση των τυραννικών καθεστώτων.

Η περίφημη Σικελική εκστρατεία (415-413 π.Χ.), που κατέληξε στην καταστροφή του αθηναϊκού στόλου στις Συρακούσες, αποδεικνύει τις αντοχές του Ελληνισμού της Δύσης. Η ενεργός όμως συμμετοχή των Συρακούσιων στην τρίτη φάση του Πελοποννησιακού πολέμου ως συμμάχων των Σπαρτιατών, τους εξάντλησε και συνετέλεσε στην καταστροφή του μεγαλύτερου μέρους του στόλου τους.

Έτσι, στα τέλη του 5ου αι. π.Χ. επανέκαμψαν οι Καρχηδόνιοι καταστρέφοντας ελληνικές πόλεις. Τις επεκτατικές τους διαθέσεις ανέκοψε τότε ένας νέος ηγεμόνας, ο Διονύσιος, ο οποίος από απλός αξιωματικός του στρατού έγινε τύραννος στις Συρακούσες και κυβέρνησε περίπου σαράντα χρόνια (405-367 π.Χ.). Με την πολιτική του περιόρισε τους Καρχηδόνιους στις δυτικές ακτές του νησιού και παράλληλα επέκτεινε το κράτος του στην Κάτω Ιταλία και στις ακτές της Αδριατικής ιδρύοντας αποικίες.

Το κράτος εξασθένησε όταν την εξουσία ανέλαβε ο γιος του Διονύσιος Β', ο οποίος κυβέρνησε τυραννικά και ασύνετα, παρότι έτυχε να έχει ως συμβούλους το θείο του Δίωνα, φίλο του Πλάτωνα, αλλά και τον ίδιο το φιλόσοφο. Στις Συρακούσες, καθώς φαίνεται, ο Πλάτωνας θέλησε να εφαρμόσει τις ιδέες του για την ιδανική πολιτεία. Η σκληρή πολιτική του Διονυσίου Β' όμως διευκόλυνε την καρχηδονιακή επεκτατικότητα και επέσπευσε την πτώση του ίδιου.

Οι Συρακούσες, αλλά και γενικότερα ο Ελληνισμός της Σικελίας, σώθηκαν από την επέμβαση του στρατηγού Τιμολέοντα (344 π.Χ.), που είχε σταλεί σε βοήθεια από την Κόρινθο.

Οι νικηφόροι αγώνες του Τιμολέοντα, ωστόσο, δεν είχαν μακροχρόνια αποτελέσματα.

Η τελευταία αξιόλογη μορφή της ιστορίας των Συρακουσών ήταν ο **Αγαθοκλής**.

Δεκάδραχμο των Συρακουσών. Κόπηκε μετά τη νίκη των Συρακουσίων εναντίον των Αθηναίων κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου. Στη μία πλευρά φέρει το κεφάλι της νύμφης Αρέθουσας - πηγής των Συρακουσών - και στην άλλη τέθριππο. Στο κάτω μέρος διακρίνονται τα αθηναϊκά όπλα, λάφυρα από τις νίκες των Συρακουσίων. (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

Στατήρας* του Αγαθοκλέους. Κόπηκε πιθανότατα στη διάρκεια της εκστρατείας του στην Αφρική εναντίον των Καρχηδονίων. Απεικονίζει τον ίδιο να φέρει ως στέμμα κεφάλι ελέφαντα. (Βιέννη, Μουσείο Ιστορίας της Τέχνης)

Στις αρχές του 3ου αι. π.Χ. κατόρθωσε να καταλάβει την εξουσία, ενώ οι ελληνικές πόλεις της Σικελίας σπαράσσονταν από κοινωνικές ταραχές και συγκρούσεις. Στηρίχτηκε στους φτωχούς πολίτες, ανόρθωσε την οικονομία της πύλης, επέκτεινε την κυριαρχία του στη Σικελία και σε μερικές πόλεις της Κάτω Ιταλίας. Παράλληλα, αντιμετώπισε νικηφόρα τους Καρχηδόνιους και πήρε τον τίτλο του βασιλιά, όπως συνέβη με τους διαδόχους του Μ. Αλεξάνδρου. Στόχος του ήταν να ενώσει τον Ελληνισμό της Δύσης· δεν το κατόρθωσε όμως λόγω του αιφνίδιου θανάτου του (289 π.Χ.). Έκτοτε άρχισε η προοδευτική παρακμή του Ελληνισμού της Δύσης.

1.3 Οι Οι Έλληνες και οι λαοί της Δυτικής Μεσογείου

Οι σχέσεις που δημιούργησαν οι Έλληνες με τους γηγενείς πληθυσμούς της Δυτικής Μεσογείου τις περισσότερες φορές ήταν ειρηνικές. Η εγκατάσταση και η διείσδυση δεν συνάντησε μεγάλες αντιδράσεις, αντίθετα αναπτύχθηκαν εμπορικές επαφές που επηρέασαν πολιτιστικά τους άλλους λαούς και σε περιορισμένο βαθμό και τους ίδιους τους Έλληνες.

Οι κάτοικοι της Σικελίας και της Ιταλίας. Σύμφωνα με την παράδοση, οι Σικελοί εισέβαλαν στο νησί από την Ιταλία τον 11ο αι. π.Χ. και εκτόπισαν τους Σικανούς, πρώτους κατοίκους της Σικελίας. Την πρώιμη εποχή του σιδήρου, δηλαδή την περίοδο των αναστατώσεων και μετακινήσεων των ελληνικών φύλων, οι Σικελοί φαίνεται ότι οργανώθηκαν, για λόγους προστασίας σε μεγάλες κοινότητες. Όταν τον 8ο αι. π.Χ. φτάνουν οι Έλληνες, ο σικελικός πολιτισμός αντιπροσωπεύεται από την παραγωγή γραπτής κεραμικής και έργων μεταλλοτεχνίας που αποδεικνύουν ικανότητα στη χαλκουργική τέχνη.

Όλες σχεδόν οι θέσεις που επέλεξαν οι Έλληνες για τις εγκαταστάσεις τους κατοικούνταν από Σικελούς, οι οποίοι εκδιώχθηκαν. Όταν τον 7ο και 6ο αι. π.Χ. οι ελληνικές αποικίες ακόμα επεκτείνονταν, τούτο συνέβαινε σε βάρος των Σικελών.

Η επίδραση του ελληνικού πολιτισμού στο γηγενή πληθυσμό ήταν μεγάλη³.

3. Οι σχέσεις Ελλήνων και Σικελών

Η επίδραση των ελληνικών ιδεών και του ελληνικού πολιτισμού ήταν άμεση. Σε πολλές σικελικές θέσεις κοντά στις παλιότερες αποικίες βρίσκουμε ελληνικά αγγεία, και συχνά επίσης αγγεία που είναι εντόπια ως προς το σχήμα αλλά ελληνικά ως προς τη διακόσμηση. Όταν έχουν εικονιστική διακόσμηση, φαίνεται σαν να έχουν ζωγραφιστεί από Έλληνες ειδικά για τους Σικελούς γείτονες τους. Οι εντόπιοι έμαθαν επίσης από τους Έλληνες να φτιάχνουν χάλκινα και πήλινα ειδώλια, στα οποία παρουσιάζεται μια ενδιαφέρουσα ανάμειξη διάφορων στυλ, και τα χάλκινα έργα τους ιδιαίτερα έγιναν με παρακίνηση και ενθάρρυνση των Ελλήνων. Υιοθέτησαν μια μορφή του χαλκιδικού αλφαβήτου. Δεν είναι πάντως απαραίτητο να υποθέσουμε ότι ελληνικές οικογένειες ζούσαν σε σικελικές πόλεις.

J. Boardman, Οι αρχαίοι Έλληνες στην υπερπόντια εξάπλωση τους, μετ. Ηλ. Ανδρεάδη, εκδ. Καρδαμίτσα, σ. 240.

Στις παλαιότερες αποικίες, όπου υπήρχαν σικελικές εγκαταστάσεις, εντοπίζονται κεραμικά σκεύη αλλά και αγγεία εγχώρια που φαίνεται ότι φέρουν έντονη την ελληνική επίδραση. Οι αυτόχθονες* έμαθαν από τους Έλληνες να κατασκευάζουν έργα μικροτεχνίας, μεταλλικά ή πήλινα, στα οποία γίνεται φανερή η ανάμειξη διαφορετικών τεχνοτροπικών στοιχείων, ελληνικών και τοπικών. Σε γενικές γραμμές, οι Έλληνες δεν είχαν προβλήματα με τους Σικελούς, αν και οι σχέσεις τους ήταν σχέσεις υποταγής. Οι πληθυσμοί του

νησιού αντιστάθμιζαν την ευημερία που τους έφεραν οι Έλληνες, με τα εδάφη που έχασαν και ήταν μάλλον ικανοποιημένοι. Στα μέσα του 5ου αι. π.Χ. μόνο δημιουργήθηκε ένα τοπικό σικελικό κίνημα· έκτοτε όμως παρουσιάζονται οι οικισμοί τους πλήρως εξελληνισμένοι. Σε θέματα θρησκευτικά ή λατρευτικών παραδόσεων έχει υποστηριχθεί ότι μπορεί να υπήρχε κάποια επίδραση των Σικελών στους Έλληνες, με τους οποίους, όπως άλλωστε ήταν φυσικό, θα υπήρχαν επιγαμίες. Μερικά ιερά έξω από τα τείχη των ελληνικών αποικιών υποδηλώνουν την ύπαρξη τοπικών, μη ελληνικών λατρειών.

Οι Σικανοί ήταν περισσότερο φιλοπόλεμοι από τους Σικελούς. Αυτό αποδεικνύει η καταστροφή μερικών από τους οικισμούς τους. Πάντως και αυτοί εξελληνίστηκαν πλήρως στη διάρκεια του 7ου και 6ου αι. π.Χ.

Στην Κάτω Ιταλία η ιστορία επαναλαμβάνεται. Τα ποικίλα ιταλικά φύλα γρήγορα επηρεάστηκαν από τους Έλληνες. Στην Κύμη και την Ποσειδώνια οι κάτοικοι που συνάντησαν οι Έλληνες ανήκαν πολιτιστικά στους λαούς των Απεννίνων της κεντρικής Ιταλίας. Αυτοί, σύμφωνα με την παράδοση, υιοθέτησαν για πρώτη φορά το χαλκιδικό αλφάβητο και στη συνέχεια διαμόρφωσαν το λατινικό, που αποτελεί τη βάση των περισσότερων σύγχρονων ευρωπαϊκών αλφαβήτων.

Αποδεδειγμένη, επίσης, είναι η επαφή των Ελλήνων με τους κατοίκους της Ρώμης, μισό περίπου αιώνα μετά από την παραδιδόμενη χρονολογία της ίδρυσής της από τον Ρωμύλο (754/3 π.Χ.).

Πήλινες πλάκες με ζωγραφιστές παραστάσεις από επένδυση ετρουσκικού μνημείου (τέλη 6ου αι. π.Χ.). Απεικονίζουν πιθανότατα θρησκευτική τελετή. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Πήλινο γυναικείο κεφάλι ετρουσκικού αγάλματος (αρχές 5ου αι. π.Χ.). Στην απόδοση του είναι αισθητή η επίδραση της ελληνικής πλαστικής των ύστερων αρχαϊκών χρόνων. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Οι Ετρούσκοι. Οι Ετρούσκοι, που ήταν εγκατεστημένοι βόρεια της Ρώμης, στην περιοχή της Τοσκάνης, ήρθαν για πρώτη φορά σε επαφή με τους Έλληνες τον 8ο αι. π.Χ. Από την εποχή αυτή ο ετρουσκικός πολιτισμός μεταμορφώθηκε από την είσοδο πολιτιστικών στοιχείων, αντικειμένων και τεχνικών, που έχουν ομοιότητες με εκείνα της ανατολίζουσας* φάσης της ελληνικής τέχνης.

Πήλινη ετρουσκική σαρκοφάγος (τέλη 6ου αι. π.Χ.).
Παρουσιάζει ζευγάρι συζύγων, ξαπλωμένο σε
ανάκλιτρο. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Οι Ετρούσκοι έγιναν δεκτικοί πελάτες για ό,τι τους έφεραν οι Έλληνες, όπως αγγεία διακοσμημένα με την ελληνική γεωμετρική τεχνοτροπία, χρυσό και κοσμήματα επηρεασμένα από την ανατολική τέχνη, χάλκινα σκεύη και έργα μικροτεχνίας. Αυτό συνέβη,

βέβαια, την ίδια εποχή που οι Φοίνικες όργωναν με τα πλοία τους τη Μεσόγειο θάλασσα. Η αρχαιολογική έρευνα θεώρησε ότι οι «ανατολικές» επιδράσεις στον ετρουσκικό πολιτισμό οφείλονται κατά μεγάλο μέρος στο εμπόριο με τους Έλληνες. Οι Ετρούσκοι, ωστόσο, δέχτηκαν όσα τους έκαναν εντύπωση χωρίς διάκριση. Αντέγραψαν ή πλήρωναν Έλληνες, πιθανότατα και Ανατολίτες που έφερναν μαζί τους οι Έλληνες, για να αντιγράψουν μορφές και τεχνικές στην κεραμική, στη ζωγραφική των τάφων τους, στη χρυσοχοΐα και αλλού⁴.

4. Οι σχέσεις Ελλήνων και Ετρούσκων

Οι πολιτισμικές σχέσεις και ανταλλαγές ανάμεσα στους Ετρούσκους και τους Έλληνες ήταν αρκετά περίπλοκες. Πριν τα τέλη του 8ου π.Χ. αιώνα, οι Ετρούσκοι υιοθέτησαν ένα αλφάβητο ανάλογο με το ελληνικό (έχει υποστηριχθεί και η άποψη ότι πήραν το αλφάβητο τους κατευθείαν από τους Φοίνικες), με τη διαφορά όμως ότι έγραφαν από δεξιά προς τ' αριστερά. Αγόραζαν σε μεγάλη έκταση ελληνικά αγγεία με παραστάσεις από τους ελληνικούς μύθους και θρύλους, καθώς και αγάλματα θεών των Ελλήνων, ορισμένους από τους οποίους, όπως τον Απόλλωνα και την Άρτεμη, τους πρόσθεσαν στο δικό τους πάνθεον. Ήδη από τον 7ο π.Χ. αιώνα, Έλληνες καλλιτέχνες δούλευαν σε ετρουσκικές πόλεις. Παρ' όλες, ωστόσο, αυτές τις επιδράσεις και τις επαφές, ο Ετρουσκικός πολιτισμός δεν αποτελεί απλή εκβλάστηση του Ελληνικού· γεννήθηκε εντελώς ανεξάρτητα, κάτω από ανάλογες βέβαια συνθήκες κοινωνικής οργάνωσης. Είναι χαρακτηριστικό άλλωστε ότι τόσο οι Έλληνες όσο και οι Ρωμαίοι θεωρούσαν τους Ετρούσκους ξεχωριστό, ιδιαίτερο λαό.

Η. Honour, J. Fleming, ό.π., τ. 1, σ.134.

Ακόμα και στο θέμα της γραφής συνέβη κάτι ανάλογο: υιοθέτησαν τους χαρακτήρες του ελληνικού αλφαβήτου για να αποδώσουν τη γλώσσα τους η οποία μας είναι άγνωστη (βλ. και σ. 169-170).

Οι Φοίνικες, οι Γαλάτες και οι Ίβηρες. Στην αποικιστική τους εξάπλωση οι Έλληνες συνάντησαν ανταγωνιστές στη Μεσόγειο τους Φοίνικες. Παράλληλα, ήρθαν σε επαφή με τους αυτόχθονες πληθυσμούς της νότιας Γαλλίας και της Ισπανίας.

Οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς πίστευαν ότι οι Φοίνικες είχαν προηγηθεί στο εμπόριο και στον αποικισμό στη Δυτική Μεσόγειο. Τα ανασκαφικά δεδομένα, ωστόσο, δείχνουν ότι το ενδιαφέρον και των δύο λαών πρέπει να άρχισε την ίδια περίπου εποχή, δηλαδή τον 8ο αι. π.Χ.

Μεγάλη έλξη στους Φοίνικες άσκησαν τα αποθέματα μετάλλων που υπήρχαν στη Δύση, ιδιαίτερα του κασσίτερου. Κύρια πηγή του ήταν η Βρετανία, οι Κασσιτερίδες νήσοι, όπως ονομάζονταν από τους Έλληνες. Ο κασσίτερος έφτανε μέσω δύο δρόμων στη Μεσόγειο: ο ένας ήταν διαμέσου της Γαλλίας, με τον οποίο γινόταν η τροφοδότηση των μεταλλουργικών κέντρων της Ετρουρίας. Το δρόμο αυτό πρώτοι χρησιμοποίησαν οι Έλληνες με τις αποικίες τους στην ιταλική χερσόνησο και στη νότια Γαλλία. Ο άλλος ήταν θαλάσσιος και οδηγούσε στις νότιες ακτές της Ισπανίας, όπου υπήρχαν πλούσια κοιτάσματα και άλλων μετάλλων. Το δρόμο αυτό προσπάθησαν να εξασφαλίσουν με τους εμπορικούς τους σταθμούς οι Φοίνικες. Οι Έλληνες είναι βέβαιο ότι ενδιαφέρθηκαν για τα κοιτάσματα της περιοχής, όπως άλλωστε αποδεικνύει η ελληνική αποικία **Εμπόριον** - το σημερινό **Αμπούριας** – στις βόρειες ακτές της Ισπανίας⁵.

5. Η ίδρυση του Εμπορίου και οι επαφές με τους αυτόχθονες*

Το Εμπόριον το ίδρυσαν οι Μασσαλιώτες και απέχει 40 περίπου στάδια από το όρος Πυρήνη και τα σύνορα της Ιβηρίας και Γαλατίας. Και όλη αυτή η περιοχή είναι κι αυτή εύφορη και έχει καλά λιμάνια. Εδώ είναι και η Ρόδος, μια πολίχνη την οποία ίδρυσαν οι Εμπορίτες, μερικοί όμως λένε ότι την ίδρυσαν οι Ρόδιοι. Και εδώ και στο Εμπόριον λατρεύουν την Εφεσία Άρτεμη [...] Οι Εμπορίτες κατοικούσαν παλαιότερα σ' ένα μικρό νησί μπροστά από την πόλη, το οποίο τώρα ονομάζεται Παλαιά πόλις, ενώ τώρα κατοικούν στην απέναντι στεριά. Η πόλη είναι διπλή (δίπολις) και τα δύο μέρη της χωρίζονται με τείχος, γιατί παλαιότερα κατοικούσαν δίπλα της μερικοί Ινδικήτες, οι οποίοι αν και είχαν δική τους πολιτική οργάνωση, ήθελαν ωστόσο να έχουν κοινό τείχος με τους Έλληνες για ασφάλεια· γι' αυτό η πόλη είναι διπλή, χωρισμένη στο μέσον μ' ένα τείχος. Με τον καιρό όμως συνενώθηκαν και δημιούργησαν κοινό πολίτευμα, ένα μικτό είδος με βαρβαρικούς και ελληνικούς θεσμούς, όπως συνέβη και σε πολλά άλλα μέρη.

Στράβων, Γεωγραφικά, III, 4, 8 μετ. Τ. Κουκουλιού, ό.π.

Τελικά, η Ιβηρική χερσόνησος, οι Βαlearίδες, η Σαρδηνία και η δυτική πλευρά της Σικελίας έμειναν μάλλον στη σφαίρα επιρροής των Φοινίκων και των αποίκων τους, των Καρχηδονίων.

Οι πολιτιστικές ανταλλαγές ανάμεσα στους Έλληνες και τους Φοινίκες στη Δυτική Μεσόγειο ήταν

περιορισμένες και ευκαιριακές. Το αντίθετο συνέβη με τους λαούς της Γαλατίας, οι οποίοι μετά την ίδρυση της Μασσαλίας εξελίσσονται πολιτιστικά και υιοθετούν την καλλιέργεια του αμπελιού και της ελιάς από τους Έλληνες αποίκους ⁶.

6. Η επίδραση των Ελλήνων στους Γαλάτες

Οι Γαλάτες διδάχτηκαν ένα πιο πολιτισμένο τρόπο ζωής από τους Έλληνες και εγκατέλειψαν τις βαρβαρικές τους συνήθειες. Άρχισαν να οργώνουν τα χωράφια τους και να τειχίζουν τις πόλεις τους. Συνήθισαν ακόμη να ζουν με νόμους και όχι με τη βία των όπλων, και να καλλιεργούν αμπέλια και ελιές. Η εξέλιξή τους, στους καλούς τρόπους και στα πλούτη, ήταν τόσο μεγάλη που φαινόταν ωσάν η Γαλατία να είχε γίνει τμήμα της Ελλάδας και όχι η Ελλάδα να είχε αποικίσει στη Γαλατία.

Ιουστίνος 43, 41-42.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 2ου ΤΟΜΟΥ

2.3 Κλασική εποχή.....	5
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	58

ΙΙΙ. ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ.....63

1. Ο ελληνιστικός κόσμος.....	64
1.1 Η διάσπαση του κράτους του Μ. Αλεξάνδρου.....	64
1.2 Τα χαρακτηριστικά του ελληνιστικού κόσμου.....	71
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	98
2. Ο ελληνιστικός πολιτισμός.....	99
2.1 Τα ελληνιστικά κέντρα.....	99
2.2 Η γλώσσα.....	105
2.3 Η θρησκεία.....	107
2.4 Τα γράμματα.....	109
2.5 Οι επιστήμες.....	114
2.6 Οι τέχνες.....	117
Ασκήσεις – Δραστηριότητες.....	126

ΙV. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ Δ. ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΚΑΙ ΡΩΜΗ.....	129
1. Ο Ελληνισμός της Δύσης.....	130
1.1 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση των αποίκων.....	131
1.2 Οι Συρακούσες.....	134
1.3 Οι Έλληνες και οι λαοί της Δυτικής Μεσογείου....	139

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο, θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7, του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου.